

OPOWIEŚCI KURDYJSKIE

MELI MAHMUDA BAJAZIDIEGO
I AUGUSTA KOŚCIESZY-ŻABY

OPOWIEŚCI KURDYJSKIE
MELI MAHMUDA BAJAZIDIEGO
I AUGUSTA KOŚCIESZY-ŻABY

9. TOM SERII

RADA NAUKOWA:

RENATA CZEKALSKA, ANNA KRASNOWOLSKA, AGNIESZKA KUCZKIEWICZ-FRAŚ,
HALINA MARLEWICZ, JACEK PARTYKA, EWA SIEMIENIEC-GOŁAŚ,
PAWEŁ SIWIEC, PRZEMYSŁAW TUREK

OPOWIEŚCI KURDYJSKIE
MELI MAHMUDA BAJAZIDIEGO
I AUGUSTA KOŚCIESZY-ŻABY

WSTĘP I OPRACOWANIE:

JOANNA BOCHEŃSKA PRZY WSPÓŁPRACY MARCINA RZEPKI

KRAKÓW 2018

Recenzent
prof. dr hab. Andrzej Pisowicz

Projekt okładki
Igor Stanisławski

Na okładce:
Pałac Ishaka Paszy, Bajazyd (Doğubayazit),
Kurdystan Północny, Turcja. Fot. J. Bocheńska

Książka finansowana w ramach programu
Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod nazwą
„Narodowy Program Rozwoju Humanistyki” w latach 2013-2017

NARODOWY PROGRAM
ROZWOJU HUMANISTYKI

© Joanna Bocheńska, 2018

ISBN 978-83-7638-939-4

KSIĘGARNIA AKADEMICKA
ul. św. Anny 6, 31-008 Kraków
tel./faks 12-431-27-43, 12-421-13-87
e-mail: akademicka@akademicka.pl

Księgarnia internetowa
www.akademicka.pl

Spis treści

<i>Przedmowa do wydania polskiego</i> (Joanna Bocheńska)	VII
<i>Przedmowa do wydania rosyjskiego z 1860 roku</i> (Peter Lerch)	XXVI

Zbiór uwag i opowieści kurdyjskich

dzięki którym można poznać język, literaturę i plemiona Kurdystanu
zebranych i przetłumaczonych na język francuski
przez Aleksandra Żabę, konsula rosyjskiego w Erzurum

<i>Informacje o niektórych plemionach Kurdystanu</i>	3
<i>Informacje o poetach i autorach, którzy w Kurdystanie pisali w języku kurdyjskim – o miejscach gdzie mieszkali, o ich dziełach wierszem i prozą, jak i o różnych opowieściach, które ułożyli</i>	14
<i>Uwagi wstępne o nauce gramatyki języka kurmandži i o niektórych regułach, które konieczne są do studiów nad tym językiem</i>	20
<i>Zbiór opowieści</i>	25
Opowieść pierwsza. Chciwy muła	25
Opowieść druga. Chciwość mułłów	26
Opowieść trzecia. Muła Bazid	27
Opowieść czwarta. Mirzo Reszo	29
Opowieść piąta. Mehmed Bej	32
Opowieść szósta. Deli Ismail Aga	36
Opowieść siódma. Mehmedi Qulpi	38
Opowieść ósma. Młoda Barnik	40
Opowieść dziewiąta. Adile Chanum	42
Opowieść dziesiąta. Chalil Beg, syn Leszko	46
Opowieść jedenasta. Żona paszy	50
Opowieść dwunasta. Hasan Aga i Teleng Aga	53

Opowieść trzynasta. Sijamed i Szemsi	56
Opowieść czternasta. Ibrahim Aga	60
Opowieść piętnasta. Szejch Ahmed i Ismail Beg	63
Opowieść szesnasta. Szejch Ahmed i Sultan Chanum	66
Opowieść siedemnasta. Ali Nasran	69
Opowieść osiemnasta. Mułła Osman	71
Opowieść dziewiętnasta. Dżergo	73
Opowieść dwudziesta. Jak Koroglu rozdzielił tkaniny	77
Opowieść dwudziesta pierwsza. Szekir Aga Szenk	79
Opowieść dwudziesta druga. Szumo	84
Opowieść dwudziesta trzecia. Czetedži Abdullah Pasza, wali Erzurum	87
Opowieść dwudziesta czwarta. Mambapir	90
Opowieść dwudziesta piąta. Pasterz Siso	93
Opowieść dwudziesta szósta. Czynar Aga i Leili	97
Opowieść dwudziesta siódma. Ismail Aga i Tarlan Aga	100
Opowieść dwudziesta ósma. Mułła Muhammed	104
Opowieść dwudziesta dziewiąta. Dwaj bracia Kerhi i Ehmi	109
Opowieść trzydziesta. Ahmed Faki	112
Opowieść trzydziesta pierwsza. Mir Jezdinszer i jego sługa Kulo	116
Opowieść trzydziesta druga. Doktor Mir Ali	118
Opowieść trzydziesta trzecia. Szerif Aga i Szejch Tarim	121
Opowieść trzydziesta czwarta. Zamek Dimdim	123
Opowieść trzydziesta piąta. Diżwar	127
Opowieść trzydziesta szósta. Skala Życzeń	130
Opowieść trzydziesta siódma. Ormianin Szatir	133
Opowieść trzydziesta ósma. Niewola Jauberta	137
Opowieść trzydziesta dziewiąta. Sulejman Aga i Zeman Chan	143
Opowieść czterdziesta. Ostatnie wspomnienie o wojsku lewendów	147
 Bibliografia	 155

Przedmowa do wydania polskiego

Oddajemy do rąk polskiego czytelnika niewielkie dziełko, powstałe w połowie XIX wieku, jako efekt wspólnej pracy Polaka, dyplomaty w służbie carskiej Rosji Augusta Kościeszy-Żaby i kurdyjskiego uczonego i duchownego Meli Mahmuda Bajazidiego. Niniejsza praca, stanowiąca zbiór informacji o kurdyjskiej społeczności, języku i kulturze oraz wybór czterdziestu opowieści, ukazała się w języku francuskim w 1860 roku w Sankt-Peresburgu, opatrzona krótkim wstępem niemieckiego filologa Petera Lercha¹. Od tego czasu, na wiele lat stała się jednym z kanonów wiedzy na temat Kurdów i ich języka.

Zmiany wprowadzone w wydaniu polskim

Rosyjskie wydanie pracy i jej francuski tytuł *Recueil de notices et récits kourdes servant à la connaissance de la langue, de la littérature et des tribus du Kourdistan, réunis et traduits en français par M. Alexandre Jaba consul de Russie à Erzeroum* (Zbiór uwag i opowieści kurdyjskich, dzięki którym można poznać język, literaturę i plemiona Kurdystanu, zebranych i przetłumaczonych na język francuski przez Aleksandra Żabę, konsula rosyjskiego w Erzurum) zawierają dwie istotne nieścisłości, które zdecydowaliśmy się poprawić w wydaniu polskim.

Po pierwsze, w wydaniu rosyjskim konsul przedstawiony został jedynie pod nazwiskiem „Żaba” nie zaś pełnym, używa-

---

¹ Peter von Lerch (1828-1884) – niemiecki archeolog, numizmatyk i orientalista, znany przede wszystkim z badań nad dziejami i językiem Kurdów. Autor m.in. pracy poświęconej Kurdom i ludom północnego Iranu (*Forschungen über die Kurden und die iranischen Nordchaldäer*, 1856).

nym w Polsce dla tej rodziny nazwiskiem herbowym „Kościesz-Żaba”, oraz pod nieprawidłowym imieniem Aleksander – nie August. Owa nieścisłość może być wynikiem zwykłego błędu. Może być jednak również rozumiana jako efekt polityki rusyfikacyjnej, która w tym przypadku polegała na upraszczaniu obco brzmiących imion i nazwisk i dostosowaniu do praktyki kontaktów w wieloetnicznym Imperium Rosyjskim. Ciekawe, że była to hegemonia wybiórcza, związana najprawdopodobniej ze statusem danej grupy narodowościowej. Zabiegom takim znacznie łatwiej poddawały się imiona i nazwiska polskie, jako „również słowiańskie”, niż np. niemieckie. Warto zwrócić uwagę, że dołączony do wstępu Petera Lercha raport komisji Sankt-Petersburskiej Akademii Nauk wspomina o osobach niemieckiego pochodzenia – pracownikach carskiej Akademii, ich nazwiska oddane są jednak zgodnie z zapisem w języku niemieckim. Nie trzeba dodawać, że język niemiecki cieszył się w Rosji na pewno większym prestiżem niż represjonowany język polski. Praktyka nadawania rosyjskich lub bardziej rosyjsko brzmiących imion rozmaitym „innym” dotyczyła zresztą nie tylko Polaków, ale czasem również rosyjskich Tatarów i muzułmanów, zwłaszcza że jako „niechrześcijanie” stali jeszcze niżej w kulturalnej i społecznej hierarchii Imperium. Przykładem niech będzie nadanie właśnie imienia Aleksander dziadkowi piszącej te słowa, który w rzeczywistości miał na imię Ali. Być może więc imię Aleksander było po prostu popularnym zamiennikiem innych imion, które nie brzmiały znajomo dla uszu carskich urzędników i zaczynały się na „A”. W przypadku Augusta Kościesz-Żaby zamiana nie była jednak oficjalna ani stała. W innych publikacjach pojawia się imię August, zaś dziś na stronie internetowej Instytutu Rękopisów Wschodnich Rosyjskiej Akademii Nauk autor przedstawiony jest jako Awgust Dementjewicz Żaba (Август Деметъевичъ Жаба)².

---

² Druga część imienia to oczywiście „otczestwo”, utworzone od rosyjskiego imienia Dementij, użytego prawdopodobnie zastępczo dla imienia Dominik (takie imię nosił ojciec Augusta Kościesz-Żaby). Por. strona internetowa instytutu, [online:] <<http://manuscripta.oriental>

Znacznie bardziej istotny jest jednak fakt, że praca powstała w rzeczywistości jako efekt współpracy dwóch osób, nie zaś wyłącznie jako dzieło jednego autora. Drugim autorem tej publikacji, stojącym przez dziesięciolecia w cieniu Żaby, jest Mela Mahmud Bajazidi, który zgodnie z informacją przekazaną przez samego konsula w liście do Sankt-Petersburskiej Akademii Nauk był jego „nauczycielem i współpracownikiem”. Główny trzon tej pracy stanowi wybór czterdziestu opowieści przetłumaczonych na język francuski przez Żabę. Opowieści te jednak nie zostały przecież przez niego samego zebrane ani po kurdyjsku zapisane. Ponadto dla osoby zaangażowanej w badanie kurdyjskiej rzeczywistości dzisiaj oczywistym jest fakt, że szczegółowe informacje o kurdyjskich plemionach i poetach również nie mogły być uzyskane w pojedynkę, gdyż Żaba jako obcokrajowiec, chrześcijanin i reprezentant obcego mocarstwa na pewno nie mógłby w tamtych czasach dokonać tego bez kurdyjskiego pomocnika. Z samego przytoczonego we wstępie listu Augusta Kościeszy-Żaby wynika jasno, że Mela Mahmud Bajazidi był kluczową osobą, która umożliwiła mu prowadzenie wartościowych badań w tym regionie. Sposób opowiedzenia o Meli Mahmudzie Bajazidim, nie tylko zawierający wiele szczegółów z jego życia, ale nawet zwykłą troskę i współczucie wobec jego problemów, świadczy, że polskiego badacza musiała łączyć z kurdyjskim muzułmańskim duchownym dość zażyła więź. W 1860 roku Mela Mahmud Bajazidi nie mógł być uznany za współautora dzieła rosyjskiego konsula, gdyż w tamtym okresie tego rodzaju pomocników nie uznawano za godnych miana współautorów. Podniesienie do takiej roli muzułmańskiego duchownego z Kurdystanu nie mieściło się w głowach ówczesnym naukowcom. Mimo to jednak we wstępie sporo miejsca poświęcono Meli Mahmudowi Bajazidemu, eksponując jego szerokie wykształcenie i wkład w pracę. Warto dodać także, że w roku 1963, korzystając z innych, niepublikowanych w XIX wieku

materiałów z archiwum Augusta Kościeszki-Żaby, które następnie stały się częścią rosyjskich i radzieckich bibliotek, rosyjska badaczka Margarita Rudenko przetłumaczyła, a następnie wydała opis kurdyjskich obyczajów i tradycji, oficjalnie wskazując jako ich autora Melę Mahmuda Bajazidiego. Dlatego też czyniąc to dzieło po 158 latach częścią także polskiej historii studiów kurdyjskich, zdecydowaliśmy się opublikować je jako owoc pracy dwóch osób, uwzględniając obydwu nazwiska w tytule niniejszego tomu.

Kontrowersje w ocenie postaci Augusta Kościeszki-Żaby

O Auguście Kościeszki-Żabie wiadomo wciąż stosunkowo niewiele. Bez wątplenia miały na to wpływ dość skomplikowane koleje losu, które związały jego i jego pracę z Rosją, a nie z pozostającą wtedy pod zaborami Polską. Dlatego też trudno dziś zaprzeczyć, że jego dorobek stał się fundamentem dla rozwoju studiów kurdyjskich w Rosji, która obdarzyła go za to kilkoma wysokimi odznaczeniami. Trzeba też pamiętać, że to dzięki pracy w dyplomacji carskiej Rosji August Kościeszka-Żaba zyskał możliwość prowadzenia badań terenowych. Z drugiej strony w tak zwanej polskiej pamięci narodowej nie pozostały o Auguście Kościeszki-Żabie zbyt pochlebne wspomnienia. Maria Paradowska wspomina, że Żaba nie był lubiany przez rodaków przebywających w imperium osmańskim dlatego, iż w czasach gdy był konsulem w Erzurum, brał udział w akcji śledzenia i przesiedlania Polaków zbiegłych z Rosji na terytorium podległe państwu osmańskiemu³. Nie wiemy jednak, z jakich źródeł korzystała Maria Paradowska, przytaczając te informacje i czy były one sprawdzone, czy też opierały się na pogłoskach. Dzięki wspomnieniu prof. Anny Krasnowolskiej, kierującej przez wiele lat Zakładem Iranistyki UJ, mamy rów-

---

³ M. Paradowska, *Rękopis kurdyjski ze zbiorów Augusta Kościeszki-Żaby i jego znaczenie dla etnografii polskiej*, „Etnografia Polska 1971, t. 15, z. 2, s. 228.

niez możliwość przytoczenia dość zabawnej rymowanki deklamowanej przez jej babcię Marię Znatowicz-Szczepańską, dla której August Kościeszka-Żaba był dalekim krewnym. Rymowanka była częścią dłuższej ballady i brzmiała następująco: *Marchewka, rzodkiewka, ogórek. Pojechał pan Żaba do Turek*. Dalsza część zatarła się w pamięci Anny Krasnowolskiej, lecz nie był to na pewno obraz pochlebny, gdyż babcia dodawała, że „pan Żaba był zdrajcą, który zaprzedał się Moskałom”. I w tym przypadku nie wiemy jednak, czy chodziło jedynie o fakt pełnienia służby dla carskiej Rosji, czy o inne czyny. Ów trudny dziś do rozwikłania i jednoznacznej oceny życiorys literacko ilustruje również zabawna gra słów między językiem polskim i rosyjskim, gdyż znaczenie słowa „żaba” nie jest w nich tożsame. Po rosyjsku żaba oznacza ropuchę, która różni się przecież nieco od mającej bardziej pozytywny wizerunek żaby. Nie wyrokując komu Żaba kojarzył się z ropuchą, a dla kogo pozostał żabą, pamiętać należy, że w niejednej baśni nawet obrzydliwa ropucha może przemienić się w królową lub królewicza pod wpływem okazanej jej miłości. Dlatego być może warto dziś spojrzeć na Augusta Kościeszka-Żabę przede wszystkim przez pryzmat jego fascynacji kulturą kurdyjską. Owo zaangażowanie, pasja i praca, które pozwoliły mu zebrać i opisać cenne materiały, mają dziś ogromne znaczenie dla poznających swoją przeszłość Kurdów. Jeden ze współczesnych pisarzy kurdyjskich, Żan Dost (Jan Dost), podjął nawet niedawno pracę nad powieścią poświęconą spotkaniu Kościeszki-Żaby i Bajazidiego. Zaś sam August Kościeszka-Żaba, który – jak podkreśla Maria Paradowska – nigdy nie zerwał kontaktów z Polską⁴, może stać się postacią ważną dla rozwoju studiów kurdyjskich w naszym kraju. Być może więc jego kurdyjska pasja oraz jej owoce mają szansę pełnić rolę „magicznego pocałunku”, dzięki któremu zdołamy uniknąć pochopnego oceniania, postrzegając w zamian osobowość badacza i ciekawy fragment polskiej historii w sposób bardziej wielowymiarowy i wrażliwy. Warto też zauważyć,

---

⁴ *Ibidem*, s. 227.

że konieczność dokonywania wyboru między „sprawą narodową” a własnym talentem i zainteresowaniami, których realizację – w przypadku Żaby – umożliwiła głównie służba w dyplomacji państwowej, stała się dziś udziałem bardzo wielu Kurdów, stojących przed podobnymi wyborami. Działalność i życiorys Augusta Kościeszki-Żaby mogą więc nieoczekiwanie pomóc w rozumieniu kurdyjskiej współczesności i zagadnienia kurdyjskiej tożsamości.

Życie i kariera Augusta Kościeszki-Żaby i Meli Mahmuda Bajazidiego

August urodził się w 1801 roku w Krasławiu (dzisiejsza Łotwa), jako syn Dominika Kościeszki-Żaby i Anny Hołowianki. Jego rodzice wywodzili się ze szlacheckich rodzin, ojciec był chorążym znaku husarskiego, właścicielem majątku Świerżno (dziś w województwie zachodniopomorskim). August podjął studia w Wilnie, gdzie – jak pisze Maria Paradowska – próbowano w owym czasie stworzyć kierunki orientalistyczne⁵. Z braku kadr projekt się jednak nie powiódł, a po procesach filareckich część młodzieży akademickiej wyemigrowała do miast rosyjskich. Sam August w 1824 roku podjął studia w Instytucie Języków Wschodnich przy Departamencie Azjatyckim Kolegium Spraw Zagranicznych w Petersburgu. Od 1828 roku pracował jako dragoman (tłumacz) w wojskowej służbie konsularnej, w miastach takich jak Jaffa, Saloniki i Smyrna (dzisiejszy Izmir). Podczas pobytu w Jaffie ożenił się z Greczynką, z którą miał później kilkoro dzieci. Jeden z jego synów – Teodor – został rosyjskim oficerem, odznaczonym za walki na Kaukazie, zaś córki wyszły za mąż za przedstawicieli rodów lewantyjskich Testa i d’Andria, słynących jako tłumacze i konsulowie państw europejskich⁶. Nie jest zatem przypadkowym nazwisko autorki

---

⁵ *Ibidem*, s. 226.

⁶ *Ibidem*.

jednej z publikacji zawierającej informacje o Auguście Kościesz Żabie, jaka ukazała się w Stambule w 2003 roku: Marie de Testa i Antoine Gautier, *Drogmans et diplomates européens auprès de la Porte ottomane* (Dragomani i dyplomaci europejscy przy Porcie ottomańskiej). Rozdział nosi tytuł: *Auguste de Jaba (1801-1894), diplomate orientaliste russe et la connaissance de la langue kurde* (Auguste de Jaba, rosyjski dyplomata i orientalista oraz studia nad językiem kurdyjskim).

W 1848 roku August Kościesz Żaba został wyznaczony na stanowisko rosyjskiego konsula w Erzurum, którą to funkcję pełnił aż do roku 1866. Na ten okres przypada jego zainteresowanie kulturą kurdyjską i zawarcie znajomości z Melą Mahmudem Bajazidim (prawdopodobnie około roku 1856). W 1866 roku Żaba powrócił do Smyrny, gdzie mieszkał aż do swojej śmierci w 1894 roku.

Mela Mahmud Bajazidi urodził się w 1797 roku. Pochodził z leżącego u stóp Araratu miasta Bajazyd (dzisiejszego Doğubayazıt przy granicy Turcji z Iranem). Był jak na owe czasy człowiekiem bardzo wykształconym. Oprócz kurdyjskiego znał arabski, perski i turecki. Kształcił się w Tebrizie, a potem na powrót osiadł w Bajazydzie jako mułła, kierujący szkołą religijną (medresą). Głównym źródłem informacji na temat jego życia jest dziś opublikowany właśnie we wstępie Lercha fragment listu Augusta Kościesz Żaby, w którym dosyć szczegółowo opisuje on różne perypetie i problemy, jakie dotyczyły Bajazidiego.

Kurdyjski uczonego interesował się nade wszystko historią. Dokonał kurdyjskiego tłumaczenia pierwszego tomu kroniki historycznej (*Szerefname*⁷) opisującej dzieje możnych rodów

---

⁷ *Księga Szerefa* albo *Księga Honoru*. Słowo *şeref* jest pochodzenia arabskiego, oznacza honor, ale jest też używane jako imię własne. Była to pierwsza kurdyjska kronika. Napisana po persku w latach 1596-1599, traktowała o dziejach Kurdów (tom 1) oraz dynastii Osmanów i Safawidów (tom 2).

Kurdystanu autorstwa księcia Szerefchana Bedlisiego⁸. Ponadto, Bajazidi sam pracował nad własną kroniką, do której Żaba miał prawdopodobnie wgląd. Przetłumaczył nawet jej wstęp na język francuski. Oryginał pracy jednak zaginął i wiemy o niej jedynie z relacji Żaby. Na zamówienie rosyjskiego konsula Bajazidi dokonał także opisu kurdyjskich obyczajów.

Współpraca

Maria Paradowska wskazuje, że zainteresowanie Żaby dla folkloru kurdyjskiego było uwarunkowane z jednej strony poprzez romantyczną wrażliwość dla kultury ludowej, rozbudzoną w okresie studiów w Wilnie, z drugiej – poprzez rosnące zainteresowanie dla tego tematu wśród badaczy w Rosji⁹. Wydaje się jednak, że z dystansem podchodzić należy do wyrażonej przez badaczkę opinii o solidarności z innym zniewolonym narodem¹⁰, gdyż ani August Kościeszka-Żaba nie należał do osób o rewolucyjnych poglądach, ani też w dziewiętnastowiecznym Kurdystanie nie można mówić jeszcze o świadomym ruchu niepodległościowym. Sam Mela Mahmud Bajazidi był raczej również zwolennikiem zwierzchnictwa osmańskiego nad Kurdystanem, o czym możemy wnioskować nawet z przytoczonych poniżej opowieści, eksponujących rolę tych kurdyjskich bejów¹¹, którzy przywracali osmańskie porządki. Z dużym prawdopodobieństwem można założyć jednak, że polskie pochodzenie Żaby czyniło go szczególnie wrażliwym na istnienie w imperium osmańskim różnych grup etnicznych, a możliwość badania mało znanej kultury kurdyjskiej pozwoliła mu nieoczekiwanie na rozwijanie kariery naukowej.

---

⁸ Szerefchan Bedlisi (1543-1600) – kurdyjski książę i historyk, autor pierwszej kurdyjskiej kroniki – *Szerefname*.

⁹ M. Paradowska, *Rękopis kurdyjski...*, *op. cit.*, s. 227.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ Bej – tur. ‘możny pan, książę’.

Żaba poznał Mełę Mahmuda w Erzurum, kiedy ten przebywał już – jak pisze Żaba – poza Kurdystanem. Zwraca uwagę fakt, że polski badacz uznaje więc istnienie umownej granicy pomiędzy ziemiami zamieszkanymi przez Kurdów a pozostałą częścią imperium i, co więcej, otwarcie i wprost nazywa je Kurdystanem. Warto przypomnieć w tym miejscu, że powstała w 1923 roku Republika Turcji wymazywała tę nazwę z pamięci jako „nigdy nieistniejącą”, a i dziś nawet, w dobie neosmańskiej wizji polityki jej przywódcy, wciąż unika się określania tego terytorium mianem Kurdystan. Z drugiej strony, mapa Kurdystanu, jaką możemy nakreślić na podstawie niniejszej publikacji, raczej nie pokrywa się ze współczesną mapą tzw. wielkiego Kurdystanu, promowaną przez samych Kurdów. Mela Mahmud Bajazidi opowiada przede wszystkim o terenach zamieszkanym przez Kurdów mówiących dialektem kurmandżi¹² i określa ich mianem ‘Kurmandż’ lub arabskim ‘Akrad’, nie zaś ‘Kurd’. Miasta Kurdystanu południowego (zwłaszcza regiony z dominującym dialektem sorani), jak np. Sulejmanija, pojawiają się stosunkowo rzadziej. Bajazidi wyraźnie wyodrębnia za to muzułmanów sunnitów od dominujących w Iranie szyitów (kzyzylbaszów¹³), a także jezydów¹⁴. Tych ostatnich jednak Mela

---

¹² Kurmandżi – jeden z dwóch głównych dialektów kurdyjskich, posługują się nim Kurdowie zamieszkujący tereny wszystkich czterech części Kurdystanu, tj. wchodzące dziś w skład Turcji, Iranu, Iraku i Syrii. Do zapisu kurmandżi stosuje się zarówno wersję alfabetu łacińskiego stworzoną do tego celu przez Dżeladeta Alego Bedyrchana w 1932 roku, jak też wersję alfabetu arabskiego, używanego zarówno w Iraku, jak i w Iranie.

¹³ Kzyzylbasz – dosłownie: „w czerwonym nakryciu głowy”, nazwą tą określano plemiona turkmeńskie noszące charakterystyczne czerwone nakrycia głowy i wspierające perską dynastię Safawidów (1501-1736), która sama przyjęła, a następnie usankcjonowała w Iranie szyizm. Później nazwę tę stosowano w odniesieniu do sympatyzujących z Safawidami sekt, rozsianych na terytorium imperium osmańskiego.

¹⁴ Jezydzi – grupa wyznaniowa utworzona w XII wieku przez arabskiego mistyka Szecha Adiego, który przybył z Damaszku w Góry

Mahmud Bajazidi w pewien sposób wpisuje w obręb jedności etnicznej, gdyż wśród stworzonej listy plemion kurdyjskich zostały wykazane także plemiona jezydskie. Z ciekawej informacji, zawartej w jednym z przypisów (którego autorstwo należy prawdopodobnie przypisać Żabie), na temat Dużików¹⁵, plemienia zamieszkującego Dersim, wnioskować należy, że terminem ‘Akrad’ (Kurdowie) nazywali Dużików raczej walczący z nimi Turcy, podczas gdy Kurdowie sunnici używali terminu kyzylbasz, a więc odwołującego się do ludności szyickiej. Dziś zamieszkujący Turcję „kyzylbaszowie” określane są mianem alewitów. Wskazuje to na dość znaczne i rozpowszechnione w Kurdystanie do dziś skomplikowanie tożsamości, powstałej na przecięciu (samo)identyfikacji religijnej i nowej na tych terenach idei narodowej oraz zjawiska „samookreślania” i „określania przez innych”. W powyższym przypadku o „jedność” Akrad (Kurdów) dbali raczej Turcy, podczas gdy sami Kurdowie dokonywali w tym obrębie rozróżnień. Paradoks polega na tym, że władze dwudziestowiecznej Republiki Turcji, obawiając się rozwoju idei narodowej wśród Kurdów, robiły wszystko, by istniejące w ich obrębie podziały wyeksponować (nie mówiąc już o fakcie absolutnego negowania kurdyjskiej odrębności).

Warto również zwrócić uwagę na fakt, iż sam August Kościeszka-Żaba, podobnie jak kilku innych Polaków zaangażowanych w XIX wieku w poznawanie kultury kurdyjskiej i przebywających pewien czas w Kurdystanie lub wśród Kurdów (Feliks Marcin Zaremba¹⁶, Aleksander Borejko Chodźko¹⁷, Karol Korab

---

Hekkari i tam znalazł zwolenników. Grupa ta, powstała w silnym nawiązaniu do islamskiego mistycyzmu i w oparciu o przedislamskie indoirańskie tradycje religijne, z czasem całkowicie zerwała związki z islamem. Nazywani przez chrześcijan i muzułmanów „wyznawcami diabła” za mylnie interpretowany kult Anioła-Pawia (Tawusi Meleka), Jezydzi byli i wciąż są prześladowani na Bliskim Wschodzie. Por. przypis 23 na s. 12.

¹⁵ Dużikowie – por. przypis 23 na s. 11.

¹⁶ Feliks Marcin Zaremba (1794-1874) – syn polskiego oficera w armii carskiej, po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w dyplomacji.

Brzozowski¹⁸) mógł mieć pewien wpływ na rozwój w Kurdystanie idei narodowej. Wpływ ten w XIX wieku uznać należy oczywiście za bardzo marginalny. Jednakże sami Polacy (jak na przykład Karol Korab Brzozowski) dokonywali wtedy romantycznych porównań między sytuacją narodu polskiego i narodu kurdyjskiego¹⁹, niewykluczone jest więc, że swoimi refleksjami dzielili się także z samymi Kurdami. Wpływ ten jednak nie może być porównywany do oddziaływania Konstantego Borzęckiego (Mustafy Dżelaleddina²⁰) na kształtowanie się tureckiego nacjonalizmu. Przypomnijmy, że nawrócony na islam były uczestnik polskich powstań był autorem dzieła *Le Turcs anciens et modernes* (Turcy starożytni i współcześni), które odegrało dość ważną rolę w kształtowaniu wyobrażenia Turków o sobie

---

Na studiach zetknął się ruchem pietystycznym. Zrezygnował z kariery dyplomatycznej i wstąpił do szkoły misyjnej prowadzonej przez Misję Bazylejską. W 1822 roku jako misjonarz związany z MB udał się na Kaukaz, gdzie w Szuszy pracował wśród Ormian oraz muzułmanów. Pod koniec lat 30. XIX wieku wydalony z Rosji wraz z innymi misjonarzami – wrócił do Bazylei.

¹⁷ Aleksander Borejko Chodźko (1804-1891) – polski orientalista, sławista, podobnie jak Żaba dyplomata rosyjski, lecz w Iranie. Studiował na Uniwersytecie Wileńskim, potem w Petersburgu. W latach 1823-1824 wzięty za udział w organizacji Towarzystwa Filaretów. W Petersburgu studiował języki i literatury wschodnie. Od 1830 roku pracował jako przedstawiciel rosyjskich placówek konsularnych w Teheranie i mieście Reszt w regionie Gilan. W 1842 roku osiadł w Paryżu. W latach 1857-1883 wykładał sławistykę w Collège de France. Opisywał między innymi rzeczywistość Kurdów w Chorasanie (pn.-wsch Iran).

¹⁸ Karol Korab Brzozowski (1821-1904) – polski geolog, geograf, botanik i podróżnik, po upadku powstania styczniowego wyemigrował do Stambułu. Tam, na zamówienie osmańskich władz został zaangażowany do dokonywania pomiarów kartograficznych w górach, w rejonie kurdyjskiego miasta Sulejmanija.

¹⁹ M. Paradowska, *Rękopis kurdyjski...*, *op. cit.*, s. 227.

²⁰ Konstanty Borzęcki (Mustafa Dżelaleddin, 1826-1876) – uczestnik powstania wielkopolskiego, po jego upadku wyemigrował do imperium osmańskiego, gdzie służył w armii i przyjął islam.

samych. W przypadku Borzęckiego niemałą rolę w rozprzestrzenieniu jego idei odegrał przyjęty przez niego islam i udział w tureckich kampaniach wojennych. Wydaje się jednak, że żaden z polskich podróżników i uczonych zajmujących się w wieku XIX tematyką kurdyjską nie przejawiał na szeroką skalę intencji uświadamiania Kurdów o ich etnicznej odrębności, wyjątkowości i konieczności posiadania własnego państwa.

W przypadku współpracy między Żabą i Bajazidim należy zgodzić się z Michielem Leezenbergiem, że na kształt dokonywanych przez Melę Mahmuda Bajazidiego opisów, zawartych zarówno w tym dziele, jak i w kilku innych, o których wiemy na podstawie istniejącego archiwum i korespondencji Żaby²¹, musiały mieć wpływ pewne instrukcje konsula²². Prace powstały więc niejako z inspiracji zewnętrznej, wyrosłej z romantycznego zainteresowania dla kultury ludowej, żywego w środowisku wileńskim, gdzie młody August uzyskał wykształcenie. Trzeba jednak pamiętać, że choć Żaba reprezentował popularne w pierwszej połowie XIX wieku zainteresowania ludowością, to jednak nie czynił jej – jak się wydaje – podstawą jakiegoś konstruktu politycznego. Należał prawdopodobnie do tej grupy polskiej arystokracji i inteligencji, która postrzegała los Polski w związku z Rosją, podobnie jak Mela Mahmud uznawał za wartościowe osmańskie zwierzchnictwo nad Kurdystanem. Dowodzi tego

---

²¹ Mowa tu o: 1. *Tawârîkhê Qedîmê Kurdistan* – kurdyjskim tłumaczeniu napisanej po persku kroniki *Szerefname* autorstwa Szerefchana Bedlisi (zob. wyżej, s. XIII); 2. *Adat û Rusûmâtnameyê Ekra-diyye* (Zwyczaj i tradycje Kurdów), wydane w opracowaniu Margarity Rudenko w 1963 roku w ZSRR; 3. *Kitêba Tawârîkhê Cedîdê Kurdistan* (Współczesna Kronika Kurdystanu) – zaginiona praca historyczna Bajazidiego. Por. M. Leezenberg, „Between Islamic Learning and Philological Nationalism: Mullah Mahmûdê Bayazîdî’s Auto-Ethnography of the Kurds”, s. 13 (nieopublikowany artykuł, do którego dostęp uzyskałam dzięki życzliwości Michiela Leezenberga). Wiele lat później, w roku 1879, Żaba wydał również pierwszy słownik francusko-kurdyjski, który także można uznać za owoc tej współpracy.

²² *Ibidem*, s. 14.

rola Bajazidiego jako mediatora między zbuntowanymi książętami a administracją osmańską, o jakiej pisze w swym liście Żaba. Być może w przypadku obu postaw odgrywała pewną rolę niechęć do destabilizacji, chaosu i niepewności, jaką niosło ze sobą osłabienie władzy centralnej.

Mimo że prawdopodobnie nie należy uznawać Bajazidiego za pomysłodawcę własnych prac pisanych na zamówienie Żaby, nie można też pochopnie zanegować, że to, co Mela Mahmud w wyniku tej współpracy uzyskiwał, było dla niego również rodzajem intelektualnej przygody, wynikłej z zetknięcia ze światem, który posługiwał się innymi kategoriami pojęciowymi. W połowie XIX wieku na Meli Mahmudzie nie ciążyła jeszcze żadna konieczność zmiany myślenia, jaka zdominowała umysł na zachodzie imperium w epoce Tanzimatu²³ i od początku wieku XX. Nie mamy żadnych dowodów, że umysł Bajazidiego został „zniewolony” przez zachodnie kategorie myślenia. Teksty, które tworzył, przeznaczone były wyłącznie dla potrzeb rosyjskiego dyplomaty, zaś ich autor nie miał intencji wpływania na otaczający go świat. Nie znaczy to jednak przecież, że nie mogły wywoływać w jego umyśle pewnych nowych refleksji.

Niniejsza praca, o sam Peter Lerch podkreślał we wstępie, wniosła bardzo dużo nowych informacji do ówczesnych studiów kurdyjskich. Dostarczyła wiedzy na temat rozmieszczenia i liczebności plemion kurdyjskich, po raz pierwszy informowała świat europejski o istnieniu kurdyjskich poetów i literatury, dzięki przytoczonym czterdziestu opowieściom pozwalała poznać odrobinę kurdyjską historię i dominujący w społeczeństwie system wartości. Mimo to stwierdzenie Lercha, że praca oferuje „całkowity i pełny obraz kurdyjskiego społeczeństwa i charakteru narodowego” uznać należy za nieprzemyślaną generalizację, a nawet orientalistyczne nadużycie. Podniesienie kilkudziesięciu opowieści do rangi „pełnego obrazu” skutkowało musiło powstawaniem stereotypów. Patrząc z dzisiejszej perspektywy,

---

²³ Tanzimat – epoka reform w imperium osmańskim w latach 1839-1876, których celem była centralizacja i wzmocnienie państwa w oparciu o inspiracje czerpane z Europy.

warto zapytać, czy na podstawie czterdziestu opowieści zaczerpniętych z kultury polskiej, rosyjskiej czy niemieckiej można byłoby wyrobić sobie „pełny pogląd” na temat tworzących ją społeczeństw? Stwierdzenie Lercha miało zapewne na celu podkreślenie rangi publikacji, która jak na owe czasy i tak była duża.

Opowieści i wyrażony w nich system wartości

Przedstawione w niniejszej publikacji czterdzieści opowieści ukazuje kurdyjskie społeczeństwo u progu poważnych przemian, w dobie dużej niestabilności politycznej, na pograniczu dwóch imperiów. Korzystając z pojęcia szkockiego filozofa Alasdaira MacIntyre’a, wskazać można, że przedstawione narracje są świadectwem istnienia tzw. społeczeństwa bohaterskiego, w którym życie jako takie (życie dla życia) nie przedstawiało sobą żadnej wartości. Wartość każdego członka społeczności opierała się na wypełnianej przez niego roli w dość skomplikowanej sieci rodowych zależności i budowana była w oparciu o honor i związane z nim cnoty, takie jak wierność, szlachetność i przede wszystkim odwaga. Tchórz nie był godzien życia, za to ten, kto gotów był stanąć do walki i życie stracić, urastał w oczach swoich współplemieńców. Obok odwagi liczył się także spryt, który mógł zastąpić brak siły fizycznej i pomóc w walce z silniejszym przeciwnikiem. Zdrada wymagała zemsty, a dokonana zemsta była uprawniona, godna pochwały i zapewniała dobre samopoczucie²⁴. Z przytoczonych tekstów widać jednak wyraźnie, że społeczeństwu kurdyjskiemu nieobca była także polityczna mediacja. Z opisu obyczajów autorstwa Bajazidiego wynika też wyraźnie, że Kurdowie potrafili wybaczać swoim wrogom i nawet uznawali to za cnotę. Ponadto pamiętać należy, że tego rodzaju brutalne wydarzenia stanowiły świetną materię dla opowieści, były bowiem sensacyjne i budziły zainteresowanie. Dla

---

²⁴ Zob. A. MacIntyre, *Dziedzictwo cnoty. Studium z teorii moralności*, Warszawa 1996, s. 226-242.

tego też należy być ostrożnym z wyciąganiem pochopnych wniosków i dokonywaniem generalizacji co do roli tych opowieści w kształtowaniu systemu wartości. Niewykluczone, że Bajazidi spisał dla Żaby opowieści, które sam uznawał za najciekawsze lub za najbardziej popularne. Nie oznacza to jednak, że system bohaterski stanowił w społeczeństwie kurdyjskim jedyny możliwy punkt odniesienia. Napisany w 1695 roku poemat *Mem i Zin* (kurd. *Mem û Zîn*) muzułmańskiego duchownego i nauczyciela Ehmede Chaniego²⁵ z jednej strony potwierdza istnienie „bohaterskiego” systemu wartości – eksponując odwagę, wierność i czystość swoich głównych bohaterów, z drugiej – wzbogaca go o aspekt miłości, rozumiany tu jako główny przymiot i narzędzie w rękach Boga. W dziele Chaniego miłość umożliwia przebaczenie – a zatem świat nie musi już być zdominowany przez zemstę. Warto na marginesie dodać, że rola miłości została również wyeksponowana w religijnych tekstach jezydzkich oraz stanowiła ważny element idei sufickich. Widać więc wyraźnie, że „system bohaterski”, nawet jeśli był dominujący, nie mógł stanowić „całkowitego i pełnego obrazu” kurdyjskiego społeczeństwa.

Historia i czas w opowieściach

Opowieści przedstawione w niniejszym zbiorze często nawiązują do rozmaitych wydarzeń historycznych związanych nie tylko z Kurdystanem, ale także z imperium osmańskim i safawidzkim. Bardzo rzadko mamy jednak do czynienia z konkretnymi datami, raczej wspomniani są panujący władcy lub książęta. Obecny w opowieściach czas jest ważny ze względu na dziejące się

---

²⁵ Ehmede Chani (Ehmedê Xanî, 1650-1707) – muzułmański duchowny, nauczyciel i poeta. Oprócz dzieła *Mem i Zin* był autorem wielu poezji, pierwszego kurdyjsko-arabskiego słownika dedykowanego kurdyjskim dzieciom, zatytułowanego *Świeże owoce małych* (*Nûbihara Biçûkan*, 1683) oraz *Warunków wiary* (*Eqideya İmanê*, 1687), dzieła traktujące o zasadach religii islamskiej.

w nim wydarzenia i głównych aktorów, ma więc raczej charakter jakościowy, nie zaś ilościowy (odmierzający upływające dni, miesiące i lata). Powoduje to, że zebrane w tym tomie historie przypominają raczej legendy. Trudno na ich podstawie zlokalizować poszczególne wydarzenia na linii czasu lub potwierdzić ich prawdziwość. W niektórych przypadkach (opowieść o oblężeniu twierdzy Dimdim) mamy do czynienia z pomyłką, gdyż wydarzenia tam przedstawione działy się w czasach szacha Abbasa I²⁶ nie zaś – jak twierdzi opowieść – Ismaila I²⁷, o czym wiemy dzięki perskiej kronice Iskender Beka Turkmana²⁸. Problem pojawia się również przy ustalaniu dat życia poetów kurdyjskich, które w relacji Bajazidiego są bardzo nieścisłe. Czas jakościowy dominował także w epickich opowieściach jezydzkich, a także w wielu tzw. bajkach rodzajowych. Działalność kronikarska uwzględniająca upływający czas nie była jednak Kurdom obca. Przykładem może być wspomniane już wcześniej *Szerefname* Bedlisiego. Wspomnieć należy też o *Historii Księstwa Ardalan* napisanej po persku przez poetkę Masturaj Ardalan²⁹. Z korespondencji Augusta Żaby i prof. Justiego dowiadujemy się, że Bajazidi miał także pracować nad *Dziejami Kurdystanu*, dzieło to jednak najprawdopodobniej zaginęło³⁰. Michiel Leezenberg wspomina o istnieniu fragmentu jego francuskiego tłumaczenia, wydane w Rosji³¹.

---

²⁶ Abbas I (1571-1629) – szach perski w latach 1588-1629.

²⁷ Ismail I (1487-1524) – szach perski w latach 1501-1524.

²⁸ Iskender Bek Turkman (1561-1634) – sekretarz szacha, historyk perski, autor kroniki opisującej panowanie szacha.

²⁹ Masturaj Ardalan (Masturay Ardalan, 1805-1847) – kurdyjska poetka i historyk. Opisała dzieje księstwa Ardalan (dzisiejszy Iran), tworzyła po kurdyjsku i po persku. Dziejopisarstwo uznawała za najbardziej chlubny przykład twórczości literackiej.

³⁰ M. Gültekin, *Di arşiva Prof. Ferdinand Justi de Mela Memûd Bazîdî*, „Nûbihar” 2015, t. 22, nr 19, s. 17.

³¹ M. Leezenberg, „Between Islamic Learning...”, *op. cit.*, s. 13.

Muzułmanie, chrześcijanie, jezydzi, kyzylbaszowie

W wielu spośród czterdziestu opowieści opisane są relacje muzułmanów z chrześcijanami (Ormianami i Asyryjczykami/nestorianami), jezydami, a także kyzylbaszami (tym terminem określani są zarówno dzisiejsi alewici zamieszkujący Turcję, jak też Persowie). Przedstawiony w opowieściach obraz innowierców nie jest na pewno pochlebny i wskazuje jednoznacznie, że nie należeli oni – używając pojęcia amerykańskiego filozofa Kwame Anthony'ego Appiaha – do tego samego co muzułmanie świata honorowego³², a mówiąc innymi słowy, nie byli na równi z nimi szanowani. Z przytoczonych opowieści widać jednak wyraźnie, że ów brak równorzędności charakteryzowały różne niuanse, bez uwzględnienia których nie można do końca zdać sobie sprawy z tego, jak wyglądały relacje między reprezentantami różnych milletów (społeczności religijnych w państwie osmańskim). Pamiętajmy również, że historie zostały opowiedziane przez muzułmańskiego duchownego, a więc osobę reprezentującą islam sunnicki i sankcjonującą osmański podział na millet sprawujący władzę (muzułmanów) i wszystkie inne mu podległe. Z tego też powodu trudno oczekiwać, by w dokonanej przez niego kompilacji tekstów mogły znaleźć się opowieści w inny sposób portretujące relacje muzułmanów z innowiercami. O tym, że relacje te wykraczały nieraz poza schemat nakreślony przez Bajazidiego, dowiadujemy się dziś z innych zabytków kurdyjskiego folkloru.

* * *

---

³² K. A. Appiah, *The Honor Code. How Moral Revolutions Happen*, New York 2010, s. 87-89.

Uwagi redakcyjne

Tekst Augusta Kościeszki-Żaby i Meli Mahmuda Bajazidiego został przetłumaczony i po raz pierwszy wydany w 10 numerze czasopisma internetowego „Fritillaria Kurdica. Bulletin of Kurdish Studies”, publikowanego w ramach projektu *Jak uczynić głos słyszalnym? Ciągłość kurdyjskiej kultury i rzeczywistości społecznej w perspektywie postkolonialnej*, finansowanego ze środków Narodowego Centrum Nauki w latach 2013-2018. Poza omówionymi wcześniej zmianami, w obecnym polskim wydaniu wprowadzono jeszcze kilka drobnych modyfikacji w stosunku do francuskiego oryginału. Przede wszystkim w przypadku licznych historycznych imion i nazw, zwłaszcza tych, które od wielu lat używane są w języku polskim, jak np. Sztambuł, Kermanszach, zamieniono transkrypcję stosowaną przez Augusta Żabę – dość zresztą niekonsekwentnie – na przyjęty zapis spolszczony. Zastosowano również polską transkrypcję imion, w niektórych przypadkach uwzględniając też zapis kurdyjski w oparciu o łacińską wersję kurdyjskiego alfabetu. Nazwy użyte przez Żabę a różne od nazw współczesnych lub przyjętych w dzisiejszej polszczyźnie (np. Candie – Kreta) opatrzone przypisami wyjaśniającymi. W spolszczonej formie przedstawione zostały imiona bohaterów opowieści. Wprowadzono także ujednoliconą numerację przypisów.

Warto dodać, że August Kościeszka-Żaba dokonał też pewnych zmian w swoim tłumaczeniu na język francuski w stosunku do kurdyjskiego oryginału. Pełne porównanie obu tekstów wykracza poza możliwości redakcyjne twórców niniejszego wydania. Jednakże w przypadku jednej z najbardziej symbolicznych nazw, to jest Konstantynopola-Sztambułu zdecydowaliśmy się podążać za kurdyjskim oryginałem, nie zaś za francuskim tłumaczeniem Żaby, w którym Sztambuł został zamieniony na Konstantynopol. Zamiana ta musi być odczytywana poprzez historyczny kontekst czasów i punkt widzenia reprezentanta chrześcijańskiego imperium, które uznawało się za spadkobiercę tradycji Bizancjum i Konstantynopola. Trudno więc sobie wyobrazić, by

August Kościeszka-Żaba mógł użyć nazwy Stambuł, sankcjonując tym samym muzułmańskie panowanie nad tym miastem. Niniejsze wydanie, które traktuje Melę Mahmuda Bajazidiego jako współautora pracy, uznaje za konieczne przywrócenie użytej przez niego w oryginale nazwy Stambuł. Jest ona używana dziś powszechnie w języku polskim. Przede wszystkim jednak w opowiedzianych i spisanych przez muzułmanina opowieściach narzucona mu przez tłumacza nazwa Konstantynopol brzmi po prostu zabawnie i mało wiarygodnie.

Wszelkie uwagi i wyjaśnienia redakcyjne, zarówno do samego tekstu, jak i do przypisów autora, umieszczone zostały w nawiasach kwadratowych.

Za pomoc w opracowaniu tekstu chciałam szczególnie podziękować prof. Annie Krasnowolskiej, prof. Andrzejowi Pisowiczowi, prof. Michielowi Leezenbergowi, dr Karolinie Jaworskiej, dr. Piotrowi Nykielowi, dr. Marcinowi Rzepce i panu Arturowi Zwolskiemu, a także wielu kurdyjskim znajomym, którzy na portalu społecznościowym pomagali mi wyjaśniać wątpliwości związane z współczesnymi kurdyjskimi nazwami geograficznymi.

Joanna Bocheńska

Przedmowa do wydania rosyjskiego z 1860 roku

Wydział Historyczno-Filologiczny Cesarskiej Akademii Nauk w Sankt-Petersburgu powierzył niżej podpisanemu zadanie wydania tekstów kurdyjskich zawartych w niniejszym zbiorze. Od roku 1856 August¹ Żaba, konsul rosyjski w Erzurum, dzięki zaproszeniu uczonego, pana Dorna², przyczynia się dzięki swojemu stanowisku do rozwoju studiów iranistycznych, poświęcając swój czas na badania źródeł do studiów nad językiem plemion kurdyjskich. W opublikowanych tomach moich Studiów³ zadbałem o to, aby wskazać teksty kurdyjskie, które nasz konsul z Erzurum wysłał do naszej dostojnej Akademii do lata roku 1858. Od tego momentu nie ustał w zapale zgłębiania tej interesującej dziedziny studiów orientalnych. Ograniczę się tutaj do przedrukowania fragmentów Biuletynu niektórych posiedzeń Wydziału Historyczno-Filologicznego Akademii, w których

---

¹ W rzeczywistości konsul Kościeszka-Żaba miał na imię August. W oryginale użyto imienia Aleksander (Alexandre), co było pomyłką lub miało związek z obcym brzmieniem imienia August w języku rosyjskim i jego celową russyfikacją. W dalszej części tekstu używać będziemy imienia August.

² Johannes Albrecht Bernhard Dorn (a. Boris Andrijejewicz Dorn, 1805-1881) – niemiecki orientalista, badacz historii i języków Iranu i Afganistanu, członek Cesarskiej Akademii Nauk od 1839 roku, od 1842 roku dyrektor Muzeum Azjatyckiego w Petersburgu.

³ Zob. s. X Przedmowy do pierwszej części pracy „Forschungen über die Kurden und die iranischen Nordchaldäer von Peter Lerch” (Sankt-Petersburg 1857) i s. 46-51 oraz 216-217 drugiej części tej pracy (Sankt-Petersburg 1858). [przypis Peter Lerch – dalej PL]

czytelnik znajdzie niezbędne informacje dotyczące wiadomości przesłanych przez pana Żabę, które nadeszły po wiosnie 1858 roku.

Posiedzenie 22 kwietnia (4 maja) 1859⁴

„Odczytano 1) list wysłany z Erzurum 3 marca 1859 roku, w którym p. Żaba ogłasza wysłanie swojej nowej pracy, *Zbiór opowieści kurdyjskich*, z transkrypcją tekstu i tłumaczeniem na język francuski; 2) referat p. Dorna, który towarzyszy prezentacji owej pracy p. Żaby oraz ocenę tej pracy, którą przedstawił p. Lerch. Komisja, w skład której weszli panowie Dorn, Böhtlingk⁵, Wiedemann⁶ i Véliaminof-Zernof⁷, zebrała się, aby omówić zagadnienia dotyczące publikacji wspomnianej pracy. Komisja ta pragnie wyrazić odpowiednio swoje stanowisko na temat użyteczności, którą może mieć ocena pracy p. Żaby, wyrażona przez p. Lercha”.

Posiedzenie 6 (18) maja 1859⁸.

„Komisja, która zebrała się na posiedzeniu 22 kwietnia br., aby omówić kwestię opublikowania materiałów dotyczących

---

⁴ Zob. Biuletyn Wydziału Historyczno-Filologicznego Cesarskiej Akademii Nauk w Sankt-Petersburgu, t. 16, s. 254-255. [przypis PL]

⁵ Otto von Böhtlingk (1815-1904) – niemiecki indolog i sanskrytolog, jeden z najwybitniejszych europejskich humanistów XIX wieku, badacz naukowych tekstów sanskryckich (m.in. gramatyki Paniniego), autor wykorzystywanego do dziś wielkiego słownika sanskrycko-niemieckiego (*Sanskrit-Wörterbuch*, 7 t., 1853-1875).

⁶ Ferdinand Johann Wiedemann (1805-1887) – estoński językoznawca, badacz języków uralskich, botanik. Autor uznanego słownika estońsko-niemieckiego (*Ehstnisch-deutsches Wörterbuch*, 1869).

⁷ Włodzimierz Wieliaminow-Zernow (1830-1904) – rosyjski historyk, językoznawca, orientalista, numizmatyk i archeolog, autor cenionych, opartych na dokumentach i źródłach archiwalnych opracowań historycznych dotyczących ludów wschodnich (gł. turkijskich), które znalazły się pod dominacją rosyjską.

⁸ Zob. Biuletyn Wydziału Historyczno-Filologicznego, t. 16, s. 299-300. [przypis PL]

języka kurdyjskiego przesłanych przez p. Żabę, konsula w Erzurum, przedstawia swój Raport, którego skrót wygląda następująco:

Wśród dosyć dużej liczby materiałów przesłanych przez p. Żabę należy przede wszystkim wymienić: 1) uwagi o literaturze i plemionach kurdyjskich; 2) streszczenie dzieła kurdyjskiego autorstwa Ahmeda Efendi⁹ pt. *Mem û Zîn*; 3) słownik kurdyjski dialektów Hekkari i Revendi¹⁰; 4) gramatykę, którą w kurmandži napisał Eli Teremachi¹¹; 5) podstawowe wiadomości dotyczące nauki gramatyki i niektórych niezbędnych zasad związanych z badaniami nad nią; 6) zbiór opowiadań kurdyjskich, z tłumaczeniem na język francuski.

Na razie Komisja uważa za swój obowiązek opublikować następujące trzy teksty, jako że są one najbardziej interesujące i najbardziej użyteczne dla badania języka kurdyjskiego, który jest językiem dosyć słabo znanym: 1) uwagi o literaturze i plemionach kurdyjskich; 2) podstawowe wiadomości o nauce gramatyki, oraz 3) zbiór opowiadań kurdyjskich. Całość złoży się na tom w formacie *in octavo*.

Streszczenie *Mem û Zîn* pominięto, ponieważ jest to po prostu fragment dzieła Ehmeda Chaniego, którego zawartość została już przedstawiona światu nauki dzięki informacjom Lercha (przedstawionym 8 (20) stycznia 1858 roku; zob.

⁹ Właśc. Ehmede Chani, por. wyżej, s. XXI.

¹⁰ Hekkari – górski region Kurdystanu, dziś na pograniczu Turcji z Irakiem. W przypadku nazw kurdyjskich dialektów, często dla ich określenia używa się nazw regionów geograficznych. Revendi – nazwa niejasna.

¹¹ Eli Teremach (Elî Teremaxî) – autor pierwszej gramatyki kurdyjskiej (*Serfa Kurmancî*), napisanej prawdopodobnie pod koniec XVII lub na początku XVIII wieku, mimo że sam Bajazidi datował życie Teremachiego na koniec XVI wieku. Jednak jak twierdzi Leezenberg, daty tej nie można uznać za wiarygodną. Zob. M. Leezenberg, *Elî Teremaxî and the Vernacularization of Medrese Learning in Kurdistan*, „Iranian Studies” 2014, t. 47, nr 5, [online:] <<http://dx.doi.org/10.1080/00210862.2014934150>>.

Mél[anges] asiat[iques], t. 3, s. 242-255). Być może byłoby lepiej opublikować całe dzieło, którego dwa egzemplarze posiada p. Żaba. W opinii Komisji słownik kurdyjski i gramatyka, których autorem jest Eli Teremachi, budzą mniejsze zainteresowanie; z drugiej strony, pisma owe prawdopodobnie zostaną uwzględnione podczas redagowania pełnego słownika i gramatyki języka kurdyjskiego, czym zajmuje się p. Żaba.

Jeśli chodzi o sposób publikacji tekstów kurdyjskich, które stanowią podstawę wyboru dzieł, na początek Komisja proponuje wydrukowanie tekstów wraz z ich tłumaczeniami, odkładając na później transkrypcję tekstów pismem francuskim, dokonaną przez p. Żabę. Ponieważ transkrypcja ta nie została przygotowana zgodnie z jakimś konsekwentnym systemem, Komisja uważa za stosowne wstrzymać się z decyzją dotyczącą tej sprawy aż do ukończenia słownika obiecanego przez p. Żabę. Słownik ten, który prawdopodobnie zawierać będzie transkrypcję wszystkich słów, będzie mógł służyć zamiast pełnej transkrypcji tekstów, które zostaną opublikowane. W opinii Komisji tłumaczenie p. Żaby dokładnie oddaje sens, ale powinno być ono jeszcze bardziej dosłowne; P. Lerch nawiąże w tym celu bezpośredni kontakt z p. Żabą.

Zadanie publikacji prac p. Żaby we wspomniany sposób powinno zostać powierzone panu Lerchowi, który będąc jedyną osobą znającą język kurdyjski, jest w stanie podjąć się takiej pracy. Dzięki decyzji Wydziału uczestniczył on także w dyskusjach Komisji i chętnie podjął się tego zadania.

Wydział przyjmuje wnioski tego raportu i podejmuje decyzję o wydaniu materiałów kurdyjskich w osobnym tomie.

Teksty kurdyjskie opublikowane w niniejszym tomie z pewnością wzbudzą u iranistów trojaki zainteresowanie: zainteresowanie językoznawcze, etnograficzne i statystyczne, w końcu zaś [i czwarte] – historyczne. Dane statystyczne przedstawione w *Uwagach o niektórych plemionach Kurdystanu* są najświeższe i najbardziej kompletne z wszystkich danych, którymi dysponujemy na temat plemion kurdyjskich mieszkających na terenie leżącym na północ od ich ojczyzny. Informacje tutaj podane

w znacznym stopniu uzupełniają informacje zebrane przez p. O. Blau w «Zeitschrift der deutschen morgenländischen Gesellschaft», t. 12¹².

Wiadomości, których dostarcza nam p. Żaba o pisarzach pochodzenia kurdyjskiego, są całkowicie nowe. W 1857 roku umieściłem krótką notatkę o tych wiadomościach w «Biuletynie Wydziału Historyczno-Filozoficznego Akademii» (t. 14, s. 349¹³). Treść dzieła jednego z poetów kurdyjskich, odkrytego przez Pana Żabę, Ehmeda Efendi¹⁴ Chaniego, została omówiona przeze mnie w tym samym Biuletynie (t. 15, s. 161¹⁵). Poza tym w drugim tomie moich „Recherches” [Studiów] nie omieszkalem także wymienić nazwisk kilku innych poetów, których utwory zostały odkryte niedawno przez pana [Wilhelma] Dittela i pana Chanykowa¹⁶.

Z czterdziestu opowiadań ludowych, które stanowią największą część niniejszego tomu, wyłania się dokładny i pełny obraz życia plemion kurdyjskich. Ktokolwiek zechciałby przedstawić charakter narodowy Kurdów naszych czasów, będzie zobligowany czerpać z tego źródła, które lepiej niż relacje podróżników wprowadza nas w szczegóły życia tych mieszkańców gór.

Zanim zakończę niniejszą Przedmowę, przedstawię czytelnikowi zarys biografii człowieka kurdyjskiego pochodzenia,

---

¹² Artykuł o plemionach północno-wschodniego Kurdystanu, zob. O. Blau, *Die Stämme des nordöstlichen Kurdistan*, „Zeitschrift der deutschen morgenländischen Gesellschaft” 1858, t. 12, s. 584-598. Otto Blau (1828-1879) – orientalista niemiecki, dyplomata, autor licznych prac poświęconych m.in. etnografii ludów irańskich i bałkańskich.

¹³ Zob. także *Mélanges asiatiques* w Biuletynie, t. 3, s. 109-113. [przypis PL]

¹⁴ Tur. *efendi* – pan.

¹⁵ Zob. także *Mélanges asiatiques*, t. 3, s. 242-255. [przypis PL]

¹⁶ Zob. *Forschungen über die Kurden*. Abth[eilung] 2, s. 42-46, 56. [przypis PL]; Mikołaj Chanykow (1822-1878) – orientalista rosyjski, geograf i etnograf, badacz krajów i ludów Azji Centralnej i Iranu.

który będąc współpracownikiem p. Żaby i jego pierwszym przewodnikiem w studiach nad językiem kurdyjskim, także wniósł swój wartościowy wkład do niniejszego tomu. Biografia ta została mi przekazana przez Szanownego Pana Konsula w liście wysłanym z Erzurum 10/22 września 1857 roku.

«Mahmud Efendi Bajazidli, z pochodzenia Kurd, urodzony w Bajazydzie¹⁷, ma sześćdziesiąt lat, ale jest nadal bardzo aktywną osobą. Swoje pierwsze studia odbywał w rodzinnym mieście, następnie w Tebrizie. Od czasu swojej młodości poświęcił się studiom nad Koranem i nad literaturą w języku arabskim, perskim i tureckim, które doskonale opanował. Po tym jak przemierzył część Persji i Kurdystanu, wrócił do Bajazydu, gdzie został kierownikiem szkoły i gdzie zaczął cieszyć się pewną sławą wśród swoich rodaków. Jednak wraz z upadkiem Pehlula Paszy, ostatniego potomka klasy panującej Kurdów w Bajazydzie, osiadł w Erzurum. Od momentu swojego przybycia pełnił funkcję hodży¹⁸ i cieszył się wielkim szacunkiem wśród ulemów¹⁹ w kraju. Ponieważ sławny Bedyrchan Beg²⁰,

---

¹⁷ Bajazyd nosi dziś oficjalną nazwę Doğubayazıt (dosłownie wschodni Bajazyd, gdyż na zachodzie Turcji znajduje się jeszcze inna miejscowość o tej samej nazwie). Kurdowie nazywają to miasteczko Bazıt lub Bazıd. W istocie miejscowość została w czasach Republiki Turcji przeniesiona nieco na pn.-zach. Niegdyś znajdowała się u stóp zamku Ishaka Paszy, który dziś leży w odległości kilku kilometrów od centrum miasta.

¹⁸ Tur. *hoca* – wyraz pochodzenia perskiego, używany w znaczeniu ‘nauczyciel, duchowny’. W podanym kontekście znaczy prawdopodobnie uczonego mułłę. W dzisiejszym języku tureckim słowo to używane jest również jako zwrot grzecznościowy do nauczyciela lub osoby wykształconej.

¹⁹ Ulem, ulema (arab. علماء, l. mn. od عالم) – muzułmański teolog i uczoney.

²⁰ Tur. Bedirhan Bey (1803-1868), we współczesnym kurdyjskim znany jako mîr Bedirxan (książę Bedirchan) – gubernator (tur. *mütesellim*) z ramienia państwa osmańskiego i ostatni władca (emir) kurdyjskiego księstwa Bohtan, po przejściu podległych mu terenów przez Turków zesłany na Kretę w 1850 roku.

stojący na czele Kurdów z Dżeziry (Cezira)²¹, zbuntował się przeciwko Porcie²² w 1846 roku, muszir²³ Hafiz Pasza powierzył Mahmudowi Efendi ważną misję u Bedyrchana. Załatwił tę delikatną sprawę ku wielkiemu zadowoleniu muszira. Po upływie około roku na rozkaz Kamila Paszy, ówczesnego zarządcy Erzurum, musiał udać się do Nurullaha Bega, stojącego na czele Kurdów [z] Hekkari, który tak jak Bedyrchan także zbuntował się przeciwko rządowi osmańskim. I tym razem sposób, w jaki wypełnił on rozkazy zarządcy, wzbudził [jego] aprobatę. W tych okolicznościach na mocy obietnic udało się ściągnąć do Erzurum brata Bedyrchana, Chana Mahmuda. Podczas swojego pobytu w Erzurum ów potężny wódz, który znał tylko język kurdyjski, i na którego kierowaniu rządowi osmańskiemu bardzo zależało, został obsypany wszelkimi możliwymi zaszczytami ze strony władz lokalnych. Ze względu na znajomość języków Mahmud Efendi został jego współpracownikiem jako dragoman²⁴ i został jego towarzyszem.

Niedługo potem Chan Mahmud podniósł bunt w Chewasz (Gevaş)²⁵, miejscu pobytu, które wyznaczył mu rząd osmański, oddalonym o 10 godzin drogi od Wan²⁶. Biednego Mahmuda Efendi schwytano, wtrącono go do więzienia i wypuszczono dopiero po upływie piętnastu dni, pośród licznych gróźb.

---

²¹ Kurdyjska historyczna Cezira lub Cîzra – stolica księstwa Botan, dziś niewielkie miasteczko leżące przy granicy Turcji z Irakiem.

²² Porta – historyczna nazwa dworu, rządu albo państwa tureckiego za panowania Osmanów.

²³ Tur. *muşir* lub *müşir* – słowo pochodzenia arabskiego, w realiach imperium osmańskiego oznaczało generała armii.

²⁴ Dragoman z tur. *tercüman* (z arab.) – ‘tłumacz’.

²⁵ W oryginale Chewasz. Chodzi najprawdopodobniej o dzisiejsze miasteczko Gevaş, znajdujące się na południe od jeziora Wan, w Kurdystanie północnym (wschodnia Turcja).

²⁶ Chodzi tu najprawdopodobniej o miasto Wan położone na wschodnim wybrzeżu jeziora Wan. Miejscowość Gevaş znajduje się na południowym wybrzeżu jeziora, a więc liczona według ówczesnej miary długość podróży musiała dotyczyć odległości między miejscowością Gevaş i miastem Wan, nie zaś samym jeziorem.

Od tego momentu zaczęły się trudne czasy dla naszego uczonego, który potrafił je znieść dzięki pogodzeniu się z losem, co godne było prawdziwego derwisza²⁷.

Nie mogę pominąć milczeniem tego, że pośród pisarzy z Erzurum, Mahmud Efendi jest jedynym, któremu zlecono redakcję utworów perskich i przetłumaczenie ich na język turecki.

Podczas ostatniej wojny przeciwko Rosji Mahmud Efendi stracił swojego brata, którego utrzymywał; interesy jego syna, który trudnił się handlem w Bayazid, także w tym czasie przybrały niekorzystny obrót. Nie mogąc zaspokoić swoich potrzeb, biedny Mahmud pomyślał o powrocie do Kurdystanu, aż mój powrót do Erzurum²⁸ sprawił, że zmienił zdanie. Od roku 1856 jest moim hodżą, moim współpracownikiem w dziedzinie języka kurdyjskiego. Poniżsi Kurdowie: Bedyrchan Beg, Nurullah Beg i Chan Mahmud przebywają cały czas na wygnaniu, dwaj pierwsi w Candii [na Krecie]²⁹, ostatni w Rusçuk³⁰. Mówi się, że sułtan rozważał ułaskawienie ich, ale nie daje temu wiary».

Ponieważ jest to pierwsza książka, która zawiera teksty kurdyjskie wydrukowane pismem, jakim posługują się wykształceni Kurdowie, uznałem za konieczne opatrzyć ją tytułem w języku kurdyjskim. Został on ułożony przeze mnie; oto jego tłumaczenie na język francuski: «Recueil de notices et récits en langue kourmândji réunis et traduits en français par M. Alexandre Jaba, consul de Sa Majesté l'Empereur de Russie à Erzero-

---

²⁷ Tur. *derviş* lub kurd. *derweş* – słowo perskiego pochodzenia, oznaczało członka bractwa mistycznego lub mużułmańskiego, ascetę, biedaka, mędrca, który świadomie wyrzekł się wszystkich doczesnych bogactw i wędruje po świecie.

²⁸ Wtedy p. Żaba przybył na wiosnę 1856 roku do Sankt-Petersburga, tj. w tym czasie, kiedy uczonego Dorn zachęcił go do zebrania tekstów kurdyjskich. [przypis PL]

²⁹ Candia to wenecka nazwa Krety. Wyspa została odbita przez Osmanów z rąk weneckich w 1669 roku. Nazwa wyspy używana w źródłach osmańskich to Grit.

³⁰ W oryginale Rustçuk. Chodzi o Rusçuk, obecne miasto i prowincję Ruse w Bułgarii.

um» [Zbiór zapisków i opowieści w języku kurmandzi, zebranych i przetłumaczonych na język francuski przez p. Aleksandra Żabę, konsula Jego Wysokości Cara Rosji w Erzeroum³¹]. Książka ta została wydrukowana w Sankt-Petersburgu w roku 1860 naszej ery, który jest rokiem 1277 hidżry³². Poza tym dołączyłem spis treści w języku kurdyjskim i listę błędów drukarskich, które wkradły się do tekstów oryginalnych.

P. J. A. Lerch
Sankt-Petersburg, sierpień 1860

---

³¹ Hidżra (z arab. ‘emigracja, wywędrowanie’) – nazwa muzułmańskiego kalendarza księżycowego, zreformowanego przez proroka islamu Muhammada, liczonego od 622 r. n.e. (rok ucieczki Muhammada i jego zwolenników z Mekki do Medyny).

³² Dzis. Erzurum.

ZBIÓR
UWAG I OPOWIEŚCI
KURDYJSKICH

dzięki którym można poznać

język, literaturę i plemiona Kurdystanu

zebranych i przetłumaczonych na język francuski przez

Aleksandra Żabę

konsula rosyjskiego w Erzurum

St.-Petersburg 1860
Komisjonerzy Cesarskiej Akademii Nauk [...]

RECUEIL
DE
NOTICES ET RÉCITS KOURDES

SERVANT À LA CONNAISSANCE

DE LA LANGUE, DE LA LITTÉRATURE ET DES TRIBUS DU KOURDISTAN,

réunis et traduits en français

par

M. Alexandre Jaba,
consul de Russie à Erzeroum.

ST.-PÉTERSBOURG, 1860.

Commissionnaires de l'Académie Impériale des sciences:

à St.-Pétersbourg   à Riga   à Leipzig
MM. Eggers et Comp.,   M. Samuel Schmidt,   M. Léopold Voss.

Prix: 1 R. = 1 Thr. 3 Ngr.

Informacje o niektórych plemionach Kurdystanu¹

[Informacje] o niektórych plemionach kurdyjskich w Bajazydzie, zwanych عشائر [aszair²], قبايل [qabail]³ i طایفه [thaiife]⁴, z podaniem przybliżonej liczby ich rodzin.

---

¹ Plemiona kurdyjskie dzielą się w następujący sposób, zaczynając od najważniejszego: a) asziret [por. przypis 2 na s. 4] عشیره [z ar. *‘ašīrat* ‘pochodzenie, ród’] ‘wielkie plemię’, b) *qabile* قبيله [z ar. *qabīlat* ‘plemię, ród’] ‘średnie plemię’, c) *thaiife* طایفه [z ar. *tā’ifat* ‘lud, szczerp’] ‘małe plemię’. Na plemiona te składają się chane (خانه) [z pers. *xāne* ‘dom, mieszkanie’], które u Kurdów nomadów oznaczają ‘namioty [siedziby], rodziny’, a ‘rodziny’ u Kurdów osiadłych. Każda chane obejmuje od 5 do 20 osób – mężczyzn, kobiet i dzieci. Natomiast słowo *thaiife* często interpretowane jest w znaczeniu ogólnym i oznacza wszelkie plemię, bez rozróżniania między asziret i *qabile*. Duże plemiona, asziret, składają się z *qabile* i *thaiife* albo po prostu z *thaiife*. Istnieje duża liczba *qabile* i *thaiife*, które nie podlegają żadnemu asziretowi – plemiona tego rodzaju zwykle określa się jako طایفیی متفرقه [z ar. *mutafarriq* ‘odrębny, rozproszony’] ‘odrębna *thaiife*’. Kurdów nomadów określa się jako اهل چادیری *ehli çadiri* [z ar. *ahl* ‘mieszkaniec’ + pers. *čādor* ‘namiot’] albo اهل خیمه *ehli xime* [z pers. *xaime* ‘namiot’] ‘mieszkańcy namiotów’. Nazywa się ich także كوچر *koçer* albo göçer – [tur.] ‘nomadowie’. Kurdów osiadłych określa się jako اکنجی *ekindži*. Jest to słowo tureckie [tur. *ekinci*], które oznacza ‘[siewca,] rolnik’. Zaczęli się oni osiedlać dopiero w roku 1845, jednak mimo wysiłków rządu osmańskiego proces ten przebiega powoli i wiąże się z trudnościami. Kurdowie formalnie są muzułmanami. Przedstawiciele niektórych *thaiife* nie ukrywają tego, że są jezydami – sektą, którą muzułmańscy Kurdowie posądzają o oddawanie czci diabłu. (Zob. przypis 23 na s. 12). Zatem aby odróżnić jednych od drugich, *thaiife*, do której należą przedstawiciele tej sekty, określane będzie słowem *jezidi* یزیدی [przypis autora]

Do najdzielniejszych i najwybitniejszych plemion zalicza się plemię Sipkan (Sipkanli⁵). Obecni agowie⁶ (wodzowie) tego plemienia wywodzą swoje pochodzenie ze starożytnego rodu Ati. Następujące *qabile* składają się na ten asziret, którego przedstawiciele mieszkają w prowincji Bajazyd:

	rodzin		rodzin
Sipiki	300	Maniki	200
Kiliri (jezydzi)	100	Muchai'ili (jezydzi)	100
Birini	70		

Asziret Zilan (albo Zilanli⁷) liczy prawie 2000 rodzin. Jego reprezentanci przebywają w prowincji Bajazyd i od czasu do czasu obozują w Persji albo w okolicach Erywanu; agowie należą do starożytnej rodziny Dżema'ddin Bek. Asziret ten tworzą następujące *thaife*:

	rodzin		rodzin
Zili	300	Pirechali	100
Ridiki	200	Kurdiki	150
Dilchiri	80	Dżema'd-dini	300

² W dalszej części tekstu będziemy używać spolszczonego zapisu słowa aszire/asziret, gdyż zostało już ono wprowadzone w tej formie do obiegu w literaturze dotyczącej tematyki kurdyjskiej.

³ Tu od ar. *qabā'il* (l.mn. od *qabīlat* 'plemień') i *ʿašā'ir* (l.mn. od *ʿašīrat* 'pochodzenie, ród').

⁴ Za Żabą transkrybujemy arabską literę ط jako 'th'.

⁵ Nazwy plemion kończące się na ان [-ān] przyjmują końcówkę turecką لی [-li]. [przypis autora]

⁶ Tur. *aga* – tytuł grzecznościowy, odpowiadający polskiemu „pan”; określenie właściciela ziemskiego; tytuł oficerski w sułtańskiej Turcji.

⁷ Podczas ostatniej wojny połowa reprezentantów tego plemienia udała się do Rosji i złożyła deklarację poddaństwa. Obecnie druga połowa zajmuje regularnie pastwiska w Turcji, w okolicach Bajazydu. [przypis autora]

Gelturi	100	Deliki	60
Beruki	400	Mamzidi	60
Sewidi	100		

Asziret Dżelalian⁸, który w całości liczy prawie 2000 rodzin; ród ten nie opuszcza okolic Bajazydu i okolic góry Ararat; agowie wywodzą się ze starożytnego rodu Chidira Agi z przydomkiem Lal (niemy); niektóre plemiona tego asziretu czasami wyruszają, aby obozować w Persji i w prowincji Erywań.

	rodzin		rodzin
Chelikan	500	Kyzylbaszoglijan	500
Dżunekan	500	Hasa-sauran	300
Tema-chauran	200		

Asziret Heideran⁹, którego plemiona obejmują łącznie ponad 2000 namiotów/siedzib; jego agowie pochodzą ze starożytnego rodu Muhammeda Szerifa; ludność tego asziretu przywiązana jest do terytorium Bajazyd (gdzie osiedliła się na stałe); czasami przebywają w Persji, czasami przemieszczają się w okolice Wan¹⁰ i Erdiś¹¹:

---

⁸ Ostatnia wojna spowodowała rozproszenie tego asziretu w następujący sposób: jedna część schroniła się w Maku, u Ali Chana, niezależnego księcia; druga część uszła do Erywanii; trzecia część została w Koroghly w Turcji, regionie znajdującym się między Erywanii a Kağızmanem. W Koroghly można zobaczyć starożytny fort, który jeszcze dzisiaj służy Kurdom za schronienie. [przypis autora]

⁹ W obecnym czasie niektóre plemiona tego asziretu znajdują się w okolicach Wan, inne zaś w swoich obozowiskach w Bajazydzie; 200 rodzin spośród tych ostatnich mieszka w Choj. [przypis autora]; Choj – miasto w dzisiejszym Iranie, w prowincji Azerbejdżan Zachodni.

¹⁰ Chodzi tu najprawdopodobniej o miasto Wan, ponieważ i Wan, i Erdiś znajdują się na wschodnim wybrzeżu jeziora Wan, a więc bliżej granicy z historyczną Persją i dzisiejszym Iranem.

	rodzin		rodzin
Sade Heideri	500	Mair Churan	100
Hemdiki	300	Milli	400
Ademi	350	Azizi	100
Laczeki	200		

Odrębne (osiadłe) *thaiife*, których reprezentanci mieszkają w Bajazydzie, Dijadinie, Chamurze¹², Alaszkirodzie (Alaszkiir, Eleşkirt)¹³ (qaza¹⁴ albo okręgi sandżaku¹⁵ Bajazyd) są następujące:

w mieście Bajazyd:

	rodzin		rodzin
Huwerki	60	Pinjaniszi	30
Guran	40	Chalesini	30
Qaradzjildiz	30	Maniki	20
Deredżeki	30	Mamzidi	30

---

¹¹ W oryginale Erdiszi. Chodzi prawdopodobnie o dzisiejsze Erdîş (tur. Erciş), miejscowość znajdującą się na północno-wschodnim wybrzeżu jeziora Wan.

¹² W oryginale Chamur. Chodzi najprawdopodobniej o dzisiejsze Xamur (tur. Hamur), miejscowość na południe od miasta Ağrı.

¹³ We francuskim oryginale w brzmieniu Alaszkerd. Eleşkirt to dziś niewielkie miasto na zachód od Ağrı i Doğubayazit (Bajazyd).

¹⁴ Kurd. *qaza* (tur. *kaza*) – słowo pochodzenia arabskiego, oznaczające jednostkę dawnego podziału administracyjnego w imperium osmańskim, odpowiadającą dzisiejszemu *ilçe* – rejonowi.

¹⁵ Tur. *sancak* – jednostka podziału administracyjnego w dawnym imperium osmańskim; sandżak był większy od qazy, ale mniejszy od wilajetu.

Thaife, których przedstawiciele mieszkają w okolicach Bajazydu:

	rodzin		rodzin
Deredżeki	100	Baszimi	40
Mamzidi	50	Deliki	50
Guran	60	Pirechali	80
Hasini	500	Sali	100
(jezydzi, obecnie w Rosji, pod rzą- dami Erywania)		Muti	100
Temechuri	300	Maseki (jezydzi)	50
Chalesini	120	Gelturi	100
		Dawudi	50

Thaife, której przedstawiciele mieszkają w Dijadinie i w wioskach, które mu podlegają:

	rodzin		rodzin
Ademi	300	Baszimi	100
Berazi	50	Seczariki	50
Kaskanli	200		

Thaife, której przedstawiciele mieszkają w Chamurze i w wioskach, które mu podlegają:

	rodzin		rodzin
Ademi	200	Hemdiki	100
Banuki	100	Baszimi	100
Szejch Hasani	50		

Thaife, której przedstawiciele mieszkają w Alaszkirodzie (Eleşkirt) i w wioskach, które mu podlegają:

	rodzin		rodzin
Memiti	400	Deliki	50
Bilindżani	50	Szadi	100
Milli	50	Huwerki	109
Maniki	50	Mirdisi	60
Manuki	50	Eiwezli	50
Berazi	150	Sewidi	70

Asziret, *qabile* i *thaife* (nomadowie) przebywający w okolicach Wan, z podaniem liczby ich rodzin.

Asziret Szikaki, którego agowie wywodzą się ze starożytnego rodu Hamzy Bega. Oto *qabile* i *thaife*, które się składają na ten asziret:

	rodzin		rodzin
Szikaki	800	Szemsiki	300
Takuri	200	Muqri	300
Szewi	200	Liwi	200
Ademi	500	Siczariki	100
Reszi (jezydzi)	200	Mendiki (jezydzi)	200
Barawi (jezydzi)	150	Belekurti	100

Kurdowie-nomadowie w Mehemdan:

	rodzin		rodzin
Geuriki	200	Chani	500
Kukiti	200	Bareżuri	500
Arebi	200	Aumeri	300
Mendesuri	150	Kuriti	100

Thaife, której przedstawiciele mieszkają w prowincji Hekkari¹⁶:

	rodzin		rodzin
Hertuszi	4000	Chani	2000
Pinjaniszi	3000	Szikewti	2000
Belidżani	500	Bazi	500
Dżilu’i	500	Czuchreszi	500
Szewreszi	500	Geweri	500
Musan	500	Bachuszeni	500
Cherwate’i	1000	Beradausti	1000
Sziwhelani	1000	Biszebabi	1000
Girawi	500	Sziwiki	300
Gurandeszti	500	Teinisi	500
Sipairti	1000	Daustiki	500
Qaraczuri	1000		

Asziret i *thaife*¹⁷, których przedstawiciele zamieszkują Buhtan i Dżezirę¹⁸. Ich wodzowie wywodzą swoje pochodzenie od rodziny Chalidi¹⁹.

	rodzin		rodzin
Dirszewi	2000	Zachuii	2000

¹⁶ Część przedstawicieli tych *thaife* to nomadowie; pozostali prowadzą osiadły tryb życia. [przypis autora]

¹⁷ Trzecia [część] to nomadowie, pozostałe dwie prowadzą osiadły tryb życia. [przypis autora]

¹⁸ Okolice Dżeziry [dziś kurd. Cezîre lub tur. Cezire] nazywane są Buhtân [przypis autora]; w dzisiejszym kurdyjskim nazwę tę zapisuje się jako Botan.

¹⁹ Sławny Bedyrchan Bey, który stale odnosił zwycięstwa nad oddziałami tureckimi i który w roku 1847 był podstępnie schwytyany przez Osmana Paszę, wspomaganego przez Omera Paszę, należy do starego rodu Chalidi. Bedyrchan Bey pozostaje na wygnaniu na Krecie. [przypis autora]

Reszkutan	500	Dudiran	1500
Hadži alijan	2500	Berwazi	1500
Miran	1000	Guini	1000
Atekan	1000	Garisi	2000
Tunuri	2000	Aqunesi (jezydzi)	1000
Nemiri	2000		
Guwei	1000	Szengari (jezydzi)	5000
Kendali	2000		

Asziret i *thaiŕe*, których przedstawiciele mieszkają w sandżakach Muş i Bitlis²⁰, z podaniem liczby każdego z nich²¹.

	rodzin		rodzin
Haseni	500	Dżiberi	500
Biliki	500	Zireki	500
Hewidi	300	Hewiri	200
Bejenduri	300	Berazi	300
Banuki	500	Mutkani	500
Cho'iti	500	Czilhuri	500
Memiki	500	Memani	300
Salari	200	Czekuni (jezydzi)	300
Awuki (jezydzi)	300		

²⁰ Sandżaki (z) Muş i Bitlis stanowią część ejaletu Erzurum [przypis autora]; ejaletem nazywano prowincje w imperium osmańskim przed powstaniem wilajetów (tur. *vilâyet*) na mocy postanowienia z 1864 roku, tzw. *Teşkil-i Vilayet Nizamnamesi*. Miasta Muş i Bitlis położone na południowy-zachód od jeziora Wan, to do dziś dwa ważne centra administracyjne i kulturalne Kurdystanu / Turcji Wschodniej.

²¹ Połowa z nich to *ehli xime* (nomadowie), druga połowa to *ekinci* (rolnicy, tzn. ludność osiadła) [przypis autora]; por. przypis 1 na s. 3.

Asziret i *qabile*, których przedstawiciele mieszkają w Diyarbekir²² i w okolicach²³:

²² Diyarbekir (kurd. Diyarbekir lub Amed, tur. Diyarbakır) – miasto w Kurdystanie północnym / południowo-wschodniej Turcji, jest dziś ważnym ośrodkiem życia kulturalnego, społecznego i politycznego Kurdów, często nazywanym kurdyjską stolicą.

²³ Jest jeszcze kilka plemion w okolicach Terdżan, okręgu (qaza) zależnym od elajetu Erzurum, to znaczy:

Kureszanli 350 rodzin

Putikli 260

Pissijanli 300

Hesserenli 300

Te *thaiife* składają się z rolników, ludności osiadłej; ich namioty/osiedla zostały usunięte, aby uniemożliwić ich mieszkańcom przechodzenie na pastwiska, gdzie mieliby okazję dopuszczać się bandyckich napadów.

Wielkie plemię Dużik zajmuje góry Dersim, które zaczynają się kilka godzin drogi od Erzincan i rozciągają się w kierunku Charput [chodzi o dzisiejsze miasto Elazığ] w stronę Naghin i Arabkir. Ród ten składa się z wielu *thaiife*; najbardziej znane z nich to Balabanli بلابانلی, Qurejszi قوریشی i Gulabi گولابی. Mimo wielu wypraw wojskowych zorganizowanych przez Wysoką Portę przeciwko Dużikom, tej pierwszej nie udało się ich podbić. Ismail Pasza, obecny muszir [generał] armii anatolijskiej, jeszcze tej zimy podjął próbę zwalczenia ich, ale jego wysiłki nie przyniosły żadnego rezultatu. Wydaje się, że przyszłej wiosny wysłana zostanie kolejna wyprawa w stronę gór Dersim. Utrzymuje się, że Dużikowie liczą od trzydziestu do czterdziestu tysięcy bojowników. Turcy nazywają ich Dużik دوژیک albo po prostu akrad [akrād] (liczba mnoga wyrazu کرد [kurd]), podczas gdy prawdziwi Kurdowie nazywają ich Kyzylbasz قزلباش. Dużikowie tworzą osobną sektę: uznają Alego za Boga i zbytnio nie separują kobiet. Są zawziętymi wrogami Turków, którym przypominają pod pewnymi względami chrześcijan. Plemieniem mniej dzielnym, ale bardziej porywczym, jest *thaiife* Afszar طایفه افشار. Przedstawiciele tej *thaiife* osiedlili się w górach Cezarei قیصریه [chodzi o dzisiejsze Kayseri, miasto w środkowej Turcji] i znani są z aktów okrucieństwa i bezprawia, których dopuszczają się na głównych drogach.

[Grupa, którą opisuje August Kościeszka-Żaba to zamieszkująca dziś Turcję duża mniejszość religijna zwana alewitami. Mianem Qizil-

baş (kurd.) lub Kızılbaş (tur.) nazywano ich powszechnie do XIX wieku w imperium osmańskim. Określenie *kızılbaş* (czyt.: kyzylbasz, dosłownie ‘czerwone głowy’) pochodzi od zwolenników Safawidów, pierwszej szyickiej dynastii w Iranie, którzy nosili czerwone nakrycia głowy. Od drugiej połowy XIX wieku pojawia się termin alewici. Szerzej na ten temat zob. M. Godzińska, *Alewici w Turcji – problem alewitów, problem z alewitami?*, „Bliski Wschód” 2006, nr 3, s. 163-175. Do alewitów należały różne grupy etniczne, zarówno tureckie, jak i kurdyjskie].

Wspomniano już wyżej o tym, że jezydzi czczą diabła. Nazywają go Melek Thaus ملك طاوس [z ar. *malak* ‘anioł’ i ar. *tā’ūs* ‘paw’] ‘anioł pełny majestatu (majestatyczny jak paw)’; natomiast jezydzi zamieszkujący góry Sindżar, których Kurdowie określają mianem شنکال [*šankāl*, por. pers. *šankal*, *šankul* ‘rabuś’], nazywają diabła Sułtanem سلطان. Ich duchowy przywódca to szajch شیخ [kurd. *šêx* z ar. *šayx*], jego pomocnik nazywa się pir پیر [z pers. *pīr* ‘starzec; przywódca religijny’]. Jest też u nich ktoś jak minister zwany kawal قوال [z ar. *qauāl* ‘interpretator; bajarz’], którego obowiązkiem jest objaśnianie znaczenia świętych słów, قول [z ar. *qaul* ‘słowo, dictum’], tzn. nauczanie zasad wiary ich sekty. Gdy umiera jezyda, w jego grobie umieszcza się kawałek chleba, kilka monet i laskę. Kiedy anioł Munkir منکر, któremu towarzyszy jego sekretarz Nekir نکیر, objawia się umarłemu, aby go wypytać i [następnie] uznać za niegodnego przekroczenia progu rajy [jeśli odpowiedź źle na pytania zadawane przez aniołów] wtedy umarły ofiarowuje Munkirovi chleb, następnie pieniądze. Gdy wszystko inne zawodzi, posługuje się swoją laską, aby zyskać przychyłność dwóch aniołów i w ten sposób toruje sobie drogę do rajy. Erzurum, 15 (27) marca 1857 roku. [przypis autora]

[August Kościeszka-Żaba przekazuje powszechnie w tym czasie przeświadczenie świata muzułmańskiego i chrześcijańskiego, o tym, że jezydzi czczą diabła. Wątek ten związany jest z postacią Meleka Tawusa (Anioła Pawia), który w religii chrześcijańskiej i muzułmańskiej odpowiada postaci Szatana, tj. anioła, który odmówił złożenia pokłonu człowiekowi. Ujęcie jezydckie różni się jednak od muzułmańsko-chrześcijańskiego jeśli chodzi o interpretację intencji zbuntowanego anioła. To, co w przekonaniu muzułmanów i chrześcijan było czynem spowodowanym pychą, w ujęciu jezydów było dowodem głębokiej wiary w Boga. Dlatego też Melek Tawus odmówił złożenia pokłonu komu innemu. Bez dostrzeżenia tej istotnej różnicy niemożliwe jest

	rodzin		rodzin
Milli	4000	Urik	8000
(ich obecni agowie pochodzą ze staro- żytnego rodu Temir Paszy Milli)			
		Qaraczuri	3000
		Riszvani	6000
Badili	2000	Siliwi	4000

Wszystkie te plemiona bądź wyżej wymienione aszirety, *qabile* czy *thaiife*, przybyły z Dijarbekir, aby osiedlić się na wspomnianych terenach. Jednak z każdej *thaiife* pozostała pewna liczba osób – częściowo w Dijarbekir, częściowo w Mijafarekin, których osiedla istnieją do dnia dzisiejszego. Bez wątpienia Bóg [jeden] raczy [o tym] wiedzieć [lepiej].

---

zrozumienie jezydzkiej religii. Żaba oddaje ów niepełny, zdeformowany obraz, który stał się przyczyną wielowiekowych prześladowań jezydów].

Informacje o poetach i autorach, którzy w Kurdystanie pisali w języku kurdyjskim

o miejscach gdzie mieszkali, o ich dziełach wierszem
i prozą, jak i o różnych opowieściach, które ułożyli

Pierwszym poetą jest Eli Heriri (kurd. Elî Herirî); istnieje dywan (zbiór poezji) jego autorstwa, zawierający wszelkie rodzaje wierszy i poematów. Herir to wioska w regionie Şemdinan¹ w sandżaku Hekkari. Wiersze i poezje Heririego znane są i cenione w całym Kurdystanie. Czytane są chętnie. Poeta prawdopodobnie urodził się w roku 400², a zmarł w roku 471³ hidżry⁴. Pochowany został w Herirze.

Bóg bez wątpienia wie więcej na ten temat.

Drugim poetą jest Melaje Dżeziri (mułta z Dżeziry) [kurd. Melayê Cezirî], pochodzący z Dżeziry [Cezîra] w [prowincji] Bo-

---

¹ W oryginale francuskim Şemisdinan.

² 1009-1010 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora]

³ 1078-1079 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora]

⁴ Podobne daty życia poety podaje w swojej *Historii Literatury Kurdyjskiej* Qenatê Kurdo (por. *Tarixa Edebyeta Kurdi: Kürt Edebiyatı Tarihi*, Ankara 1992). Inne daty (1425-1490) podaje natomiast pisarz Mehmed Uzun w swoim wprowadzeniu do literatury kurdyjskiej (*Kürt Edebiyatına Giriş*, Istanbul 2004). Daty życia poetów kurdyjskich podane przez Bajazidiego należy traktować z dużą ostrożnością. Daty te są jedynie przybliżone i nie mają pokrycia w źródłach.

tan. Nazywał się Szejch⁵ Ahmed⁶. Znany stał się w Dżezirze w roku 540⁷ hidżry – emir Umadeddin był wtedy księciem Dżeziry. Księżę ten miał siostrę, w której zakochał się Szejch Ahmed. Skomponował na jej cześć wiele gazali⁸ (pieśni miłosnych) i poza tym dywan, który nazywa się dywanem mułły z Dżeziry. Dzieło to napisane jest eleganckim stylem i cieszy się wielkim uznaniem wśród Kurdów. Następnie emir Umadeddin, pragnąc sprawdzić miłość platoniczną Szejcha Ahmeda, zaproponował, żeby jego siostra została żoną tego ostatniego. Szejch Ahmed odmówił (ta odmowa była dowodem, że jego miłość dla księżniczki była motywowana wyłącznie chęcią zdobycia zaszczytów, a w żadnym stopniu uczuciem). Szejch Ahmed zmarł w roku 556⁹ hidżry; został pochowany w mieście Dżezira. Jego grobowiec stał się miejscem pielgrzymek.

Trzecim poetą jest Muhammed, który nosił przydomek Fekije Tejran [kurd. Feqiyê Teyran]¹⁰; pochodził z miasteczka Mikis¹¹,

---

⁵ Kurd. *şêx* – słowo pochodzenia arabskiego, spolszczane jako szejch lub shech, u Kurdów przywódca religijny stojący na czele bractwa mistycznego (tarikatu). W tradycji jezydzkiej to również jedna z dwóch (obok pirów) najważniejszych kast. Nie mamy podstaw sądzić, że Melaje Dżeziri był przywódcą religijnym, pełnił jednak na pewno ważną rolę jako duchowny i nauczyciel związany z tzw. Czerwoną Szkołą (Medresa Sor) w Dżezirze.

⁶ Przyjęte obecnie daty życia poety to 1570-1640 (?).

⁷ 1145-1146 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora]

⁸ Gazal – rozpowszechniony na Bliskim Wschodzie i w Indiach liryczny utwór poetycki, często o tematyce miłosnej.

⁹ 1160-1161 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora; por. wyżej, przypis 7].

¹⁰ Imię poety znaczy ‘uczeń ptaków’. Jedna z poświęconych mu legend mówi, że obdarzony czystym sercem Fekije Tejran rozumiał mowę ptaków i innych stworzeń, i potrafił rozmawiać z otaczającą go przyrodą.

¹¹ Kurd. Mikis, Mukis, tur. Müküs, dzisiejszy Bahçesaray w prowincji Wan. Jak podaje Michiel Leezenberg, miejscowość ta była w przeszłości licznie zamieszkała przez Ormian i nawet dziś miesz-

podlegającego prowincji Hekkari; urodził się w roku 702¹² hidżry. Istnieje kilka opowiadań jego autorstwa o Szejchu Szenani¹³ i wierszowanych opowieści na temat Bersisa¹⁴. Napisał dzieło wierszem, które nosi tytuł: „Słowa czarnego rumaka” (słowa przypisywane rumakowi Muhammada¹⁵). Istnieje ponadto wiele wszelkiego rodzaju poematów i wierszy tego autora, które cechuje wyszukany i kwiecisty styl, zatytułowanych „mim” i „he” (mystyczne litery składające się na jeden z przydomków Boga). Poeta zmarł w roku 777¹⁶ hidżry osiągnąwszy wiek 75 lat. Jego grobowiec znajduje się w wyżej wspomnianym miasteczku Mikis.

---

kańcy, choć w dość zawaolowany sposób, odwołują się do ormiańskich korzeni. Patrz M. Leezenberg, *Elî Teremaxî and the Vernacularization of Mederese Learning in Kurdistan*, „Iranian Studies” 2014, t. 47, nr 5, s. 716, [online:] <<http://dx.doi.org/10.1080/00210862.2014934150>>.

¹² 1302-1303 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora]

¹³ Szejch Szenani albo Szejch San’an to znany kurdyjskim poematom z utworu Farida al-Din Attara pt. *Mantiq al-Teyr* muzułmański mistyk, który zakochał się w chrześcijance i by ją poślubić, porzucił islam. Zmiana nie była jednak wieczna, Szejch San’an powrócił na łono swej religii, a wraz z nim jego żona, zaświadczywszy tym samym o nadrzędnej roli islamu. Utwór jak najbardziej wpisywał się więc w tradycje literatury moralizatorskiej.

¹⁴ *Bersis* – dzieło Fekije Tejrana, które znane jest jedynie w postaci tytułu. W istocie chodzi prawdopodobnie o padyszacha o imieniu Bersis, który udał się na pustynię, by doskonalić się na drodze ascezy. Ceniony przez ludzi za dobre uczynki, został ostatecznie podstępem skuszony przez Iblisa (szatana) i zaprzedał mu duszę.

¹⁵ Al-Burak – wyposażony w skrzydła rumak proroka Muhammada, na którym miał on między innymi odbyć swą podróż nocną, by rozmawiać z Bogiem.

¹⁶ 1375-1376 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora]

Czwartym poetą jest Melaye Bate [kurd. Melayê Batê] (mułła z Batê)¹⁷, który nosił imię Mułła Ahmed i pochodził z wioski Batê – jednej z wiosek [w prowincji] Hekkari. Urodził się w roku 820¹⁸. Napisał wiele wierszy, które zebrane są w jedy-
nym – bardzo pięknym – dywanie. Napisał jeszcze dzieło w języku kurdyjskim, które nosi tytuł *Mevlud* [z ar. *mawlidu n-nabiyyi* ‘narodziny Proroka’] (narodziny Muhammada). Dzieło to cieszy się dużym uznaniem w całym Kurdystanie. Osiągnął wiek 80 lat, zmarł w roku 900¹⁹ hidżry w wiosce Batê, gdzie został pochowany.

Bóg z pewnością wie więcej na ten temat.

Piątym poetą jest Ehmede Chani (kurd. Ehmedê Xani), wywodzący się spośród mieszkańców Hekkari, z plemienia Chanijan, który osiedlił się w Bajazydzie w roku 1000²⁰ hidżry, gdzie ułożył utwór wierszem, noszący tytuł *Mem û Zin*²¹, traktujący o miłości (*aşiq, maşuqan* [z ar.]: ‘kochanek, który płonie z miłości do swojej ukochanej’). Istnieje napisany przez niego niewielki słownik, zawierający wybór słów kurdyjskich i arabskich, znany jako *Nûbehar* (Pierwsze oznaki wiosny)²²; po ukończeniu

¹⁷ W przypadku tego poety nie należy wykluczyć jezydzkiego rodowodu, gdyż część jego poezji została przechowana wśród ustnych jezydzkich tekstów religijnych.

¹⁸ 1417-1418 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora]

¹⁹ 1494-1495 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora]

²⁰ 1591-1592 ery chrześcijańskiej, L. [przypis autora]

²¹ *Memoûzin*, niektórzy wymawiają *Mēmzyn*. Słowo to składa się z *Mem* i *Zin*. *Mem* jest imieniem męskim u Kurdów; jest to skrócenie imienia Muhammed. *Zin* (inni wymawiają *Zēyni*) jest imieniem żeńskim, które odpowiada imieniu *Zēy*, które Turcy i Persowie nadają swoim kobietom. [przypis autora]

²² W oryginale francuskim *Neu Behar*, w dzisiejszym kurdyjskim zapisie praca znana jest jako *Nûbehara Biçûkan* (co Kurdowie tłumaczą współcześnie jako „Świeże owoce maluczkich” lub „Świeże owoce dzieci). Słownik ten ma postać tzw. *manzum* – słownika wierszowanego i zadedykowany został dzieciom kurdyjskim. Był to prawdopodobnie pierwszy słownik kurdyjsko-arabski, jaki powstał.

lektury Koranu młodzież kurdyjska przystępuje do lektury tego utworu. Układał ponadto wszelkiego rodzaju poezje w języku kurdyjskim, arabskim i tureckim, zarówno gazale, jak i inne utwory poetyckie. Był bardzo biegły w różnych dziedzinach sztuki i nauki; jest jednym z najwybitniejszych poetów kurdyjskich, i to właśnie jemu przyznaje się na ogół pierwszeństwo pośród innych poetów. Zmarł w roku 1063 hidżry²³. W Bajazydzie kazał zbudować meczet noszący jego imię i niedaleko tego meczetu został pochowany.

Bóg bez wątpienia wie więcej na ten temat.

Szósty poeta, jeden z poetów, o których życiu wiemy bardzo niewiele, to Ismail, pochodzący z Bajazydu uczeń²⁴ Ehmeda Chaniego, urodzony w roku 1065²⁵ hidżry i zmarły w roku 1121²⁶. Ułożył krótki słownik kurmandżi-arabsko-perski, noszący tytuł *Gulzar* [z pers. *gulzār*] (ogród różany), do użytku młodzieży. Napisał także pewną liczbę lekkich utworów poetyckich w języku kurmandżi. Jego sława nie przekroczyła granic jego ojczystego regionu; zmarł i pochowany został w Bajazydzie.

Siódmym poetą jest Szerif Chan [kurd. Şerif Xan], pochodzący z rodu emirów Hekkari, należący do rodziny Abbasydów. Urodził się w roku 1101²⁷ hidżry w Culemêrg (czyt. Dżulemerg), podlegającym [prowincji] Hekkari²⁸. Napisał wielką liczbę wier-

---

²³ 1652-1653 ery chrześcijańskiej. L. [przypis autora; w rzeczywistości podana przez Żabę data śmierci jest przyjętą obecnie datą urodzin poety].

²⁴ Słowa 'uczeń' użyto tutaj w znaczeniu przenośnym. Chodzi o to, że Ismail był wyznawcą nauki Ehmeda Chaniego i podzielał jego poglądy. [przypis autora]

²⁵ 1654-1655 ery chrześcijańskiej. L. [przypis autora]

²⁶ 1709-1710 ery chrześcijańskiej. L. [przypis autora]

²⁷ 1689-1690 ery chrześcijańskiej. L. [przypis autora]

²⁸ W oryginale francuskim Doulamerk, to dzisiejsze Colemêrg – używana przez Kurdów nazwa stolicy regionu Colemêrg/Hekkari, oficjalnie zwanej Hakkari.

szy w kurmandzi i po persku. Umarł w roku 1161²⁹; pochowany został w Culemêrg.

Ósmym poetą jest Murad Chan [kurd. Murad Xan], urodzony w Bajazydzie w roku 1150³⁰ hidżry. Skomponował pewną liczbę utworów miłosnych i innych rozproszonych utworów w kurmandzi. Umarł w roku 1199³¹ hidżry i został pochowany w Bajazydzie. Po nim aż do dzisiejszych czasów nie było więcej poetów tworzących w języku kurmandzi.

---

²⁹ 1748-1749 ery chrześcijańskiej. L. [przypis autora]

³⁰ 1737-1738 ery chrześcijańskiej. L. [przypis autora]

³¹ 1784-1785 ery chrześcijańskiej. L. [przypis autora]

Uwagi wstępne o nauce gramatyki języka kurmandżi

i o niektórych regułach, które konieczne są
do studiów nad tym językiem

Uwagi wstępne o współczesnym autorze gramatyki używanej przez Kurdów

W imię Boga Łaskawego i Miłosiernego

Wiedźcie, że aż do roku tysięcznego (hidżry) uczniowie i nauczyciele kurdyjscy poznawali gramatykę na podstawie tekstów arabskich, które czerpali z utworów Sajjadeddina Teftazani¹ zwanego Saadini, Czarpediego², Saadullaha Starszego³ i z innych dzieł tego rodzaju. Sporządzanie wypisów z tych książek arabskich było żmudną pracą. Po roku tysięcznym (hidżry), w wiosce Teremach (kurd. Teremax), znajdującej się wśród prowincji Hekkari w okręgu Mikis, mieszkał człowiek wywo-

---

¹ Sa'ad al-Din al-Taftāzānī (1322-1390) – perski uczyony i erudyta, autor licznych traktatów i komentarzy z zakresu językoznawstwa, retoryki, logiki, islamskiego prawodawstwa i teologii, wykorzystywanych przez stulecia jako podręczniki w osmańskich madrasach.

² Faxr ad-Din al-Xarpirtī/Xartapirtī, znany też jako Faxr ad-Din al-Tabrīzī lub al-Čarperdī – żyjący w VIII wieku perski uczyony, autor cenionych komentarzy i traktatów poświęconych gramatyce arabskiej.

³ Autor niezidentyfikowany. W wersji kurdyjskiej Żaba pisze o nim Gewre, co oznacza ‘starszy’ w dialekcie sorani, i jest to jedyna wskazówka o ewentualnym pochodzeniu tego autora.

dzący się z tych stron zwany Eli. Był to człowiek bardzo błyskotliwy i inteligentny, bardzo utalentowany i wartościowy, który przekazywał uczniom wiedzę w dziedzinie nauk i sztuk pięknych. Podróżował do Bagdadu, Mosulu, Behdinanu⁴ i Soranu⁵; zatrzymywał się w tych miastach na jakiś czas i doskonalił swoją wiedzę i umiejętności we wszelkiego rodzaju dziedzinach nauki i sztuki. Osiągnął doskonałą znajomość gramatyki i zyskał w tamtych czasach wielkie uznanie i szeroką sławę. Jeszcze dzisiaj jego imię powtarzane jest w Kurdystanie. Ów Eli Tere-machi wzniósł z własnych środków w swojej wiosce meczet i szkołę, gdzie wykładał przez jakiś czas. Wiedząc z własnego doświadczenia, że sztuka wiedzy gramatycznej jest żmudna, trudna i skomplikowana, że początkujący uczeń nie jest w stanie od razu sporządzać wypisów z książek arabskich, aby zgłębiać koniugacje i podstawowe reguły, zastanawiał się, w jaki sposób mógłby pomóc takim osobom. Ułożył zatem wykład gramatyki w języku kurmandzi, który został włączony do procesu nauczania uczniów kurdyjskich. Praca ta jest w równym stopniu ważna i nieodzowna. W istocie jest oczywistym, że kiedy uczeń ma zamiar poznać gramatykę, składnię, dialektykę, logikę i inne dziedziny, powinien zacząć od nabycia umiejętności poprawnego odczytywania tekstu i komentarza Elega Teremachiego, oraz od opanowania tego tekstu na pamięć; dopiero później uczeń powinien przejść do dalszych studiów. Nauka gramatyki stanowi bowiem podstawę, na której wszystko powinno się opierać, aby uczeń był w stanie odróżnić to, co jest słuszne od tego, co jest błędne. W Kurdystanie było niegdyś wiele szkół i ludzie znajdowali wielkie upodobanie w nauce. We wszystkich miastach, we wszystkich prowincjach, we wszystkich miasteczkach i wio-

---

⁴ Behdinan (kurd. Bahdinan) – górzysty region w północnym Iraku z najważniejszym miastem Amadija (kurd. Amêdî), zamieszkanym przez muzułmańskich Kurdów, w przeszłości silne księstwo kurdyjskie, istniejące od XIII/XIV wieku i wcielone do imperium osmańskiego w 1843 roku.

⁵ Soran to kurdyjska nazwa miasta znanego też pod arabską nazwą Dijana, położonego w północnym Iraku w prowincji Irbil.

skach muzułmańskich Kurdystanu była jedna, dwie, trzy szkoły, a czasami jeszcze więcej. Na szczęście zarządcy i mieszkańcy otaczali opieką szkoły i uczonych; w Kurdystanie każda osoba, niezależnie od zajmowanej pozycji społecznej, na swój sposób oceniała wartość sztuk i nauk [miała o nich swoje pojęcie]. W Dżezirze, Umadi⁶, Soranie, Siirt⁷ i w innych miejscach było wielu wybitnych nauczycieli. Osoby uczące się z Kurdystanu udawały się do Bagdadu, Basry i Mosulu, aby tam zdobywać wykształcenie. Na początku poznawały alfabet i naukę czytania – następnie *Mevlud*⁸ w kurmandzi; później poznają *Nûbehar* i *Pendatar*⁹. Następnie zgłębiają prawo: idżaz, muher i envar¹⁰, po czym przechodzą do studiów nad dziełami dydaktycznymi: *tesrif* [ar. تصرف] (czasowniki [morfologia]), *zuruf* [ar. ظروف,

⁶ Kurd. Amêdî – zob. przyp. 4 na s. 21.

⁷ Siirt – miasto w Turcji, w Anatolii Wschodniej, stolica prowincji o tej samej nazwie.

⁸ *Mevlud* [arab. مولد]: ‘narodziny Mahometa’. Praca ta istnieje w czterech wersjach językowych autorstwa różnych osób:

1. *Mevlud* arabski ułożony przez Hafiza el-Haythemi.

2. *Mevlud* turecki ma dwóch autorów: Sulejmana i Abdi Szirbara, urodzonego w Bajazydzie. Tekst autorstwa tego ostatniego jest bardziej rozpowszechniony niż tekst Sulejmana. Chętnie czyta się jego dzieło pod tytułem *Mevludi Szirbari*.

3. Autorem *mevludu* perskiego jest Dżami.

4. *Mevlud* w kurmandzi ułożony został przez Muhammeda Batê, pochodzącego z Batê w prowincji Hekkari.

⁹ *Nûbehar* (Pierwsze oznaki wiosny). Dzieło dydaktyczne ułożone przez Ehmeda Efendiego Chaniego, autora *Mem û Zîn*. [przypis autora]; por. przypis 25 na s. XXI. *Pendatar* albo *Pendê attarî* – prawdopodobnie chodzi o część Dywanu Farida al-Din al-Attara: *Pand-nâma* lub *Księgę Rad*, zob. M. Leezenberg, *Elî Teremaxî..., op. cit.*, s. 729.

¹⁰ *Idżâz*, *Muher* i *Envâr* – trzy dzieła prawodawstwa muzułmańskiego, których autorami są: Imam Muhammed, Imam Nevevi i Imam Yusuf Erdebili. [przypis autora]; idżaz (z ar. *i^cjâz*) – muzułmańska teoria głosząca cudowność Koranu, który jako Słowo Boże jest nienależadawalny zarówno w formie, jak i w treści.

l. mn. od ظرف [okoliczniki i przysłówki] i *terkib* [ar. تركيب] (konstrukcje gramatyczne) autorstwa Meli Junisa Helkatiniiego [Mela Yunis Helqatinî], który napisał je w języku kurmandżi. Następnie zgłębia się traktaty gramatyczne Saadiniego i Saadul-laha Młodszeo, retoryka Husamekatiego, Koran i komentarze dotyczące zasad religijnych: szerch szemsije¹¹. A zatem należy uczyć się na dwanaście różnych kursów, aby ukończyć studia i otrzymać stopień mułły z certyfikatem. Eli Teremachi i Mela Junis Helkatini pochowani zostali w swoich wioskach. Niestety szkoły, nauczyciele i pisarze – wszystko zniknęło prawie zupełnie z Kurdystanu. Jeśli w ogóle są, to jest ich bardzo niewiele. Z pewnością jest to znak końca świata, gdy obserwujemy zanik nauki i zmniejszającą się liczbę uczonych. Bóg wie o tym więcej niż my.

---

¹¹ Szerch Szemsije (z ar. *šarḥ* ‘wyjaśnienie). Prawdopodobnie chodzi o dzieło autorstwa Sa‘ad al-Din al-Taftāzāniego, zob. M. Leezenberg, *Elî Teremaxî...*, *op. cit.*, s. 729.

Zbiór opowieści

Opowieść pierwsza

Chciwy muła

Wieść niesie, że pewnego razu muła i dwie niewykształcone osoby, trzech towarzysze w podróży, podążali swoim szlakiem. Ci trzech mężczyźni dotarli do rzeki i rozebrali się, aby przejść przez wodę; muła wszedł pierwszy, dwóch niewykształconych ludzi weszło za nim. Gdy tylko weszli do wody, muła zauważył, że unosiły się na niej cztery małe pojemniki na masło, które rzucone zostały [przez kogoś] do rzeki. Złapał pierwszy pojemnik i chwycił go zębami, wyciągnął prawą rękę i chwycił nią drugi pojemnik. Wyciągając lewą rękę chwycił trzeci pojemnik. W ten sposób muła zdołał chwycić zębami i dwiema rękami trzy pojemniki, nie pozostawiając towarzyszom wiele. Chociaż muła złapał trzy pojemniki, w ogóle go to nie zadowoliło i zawołał do swoich towarzyszy: „Przysięgam na Boga, że należy mi się ten pojemnik”. Chciwość i łapczywość uczonych i mułów stała się przysłowiowa u Kurdów i powiada się, że „złapał trzy pojemniki i dalej nie jest zadowolony; przez swoją chciwość domaga się jeszcze jednego pojemnika”.

Opowieść druga

Chciwość mułłów

Wśród Kurdów znana jest następująca alegoryczna przypowieść. Gdy prorok, niech będzie pozdrowiony! wstępował do nieba, anioł Gabriel towarzyszył mu, aby pokazać mu wszelkie cuda i dziwy niebios. Prorok, niech mu będzie chwała! dostrzegł wysokiego anioła, dźwigającego na ramionach wielki bęben i długą pałkę w rękach, który zachowywał się jak ktoś, kto na kogoś czeka. Prorok, niech mu będzie chwała! zapytał go, kim jest i jaka jest jego funkcja. Anioł odpowiedział: „O wysłanniku Boga, do moich obowiązków należy to, że gdy ktoś spośród uczonych (mułłów) zrobi dobry uczynek i da jałmużnę albo da biednym na jedzenie, natychmiast biję w bęben pałką, aby wszyscy anieli w niebie wiedzieli o tym dobrym uczynku i jałmużnie [ofiarowanej przez] uczonego”. Słyszając te słowa prorok, niech będzie błogosławiony! zapytał anioła: „Ile razy biłeś w bęben, odkąd sprawujesz swoją funkcję?”. „Jak dotąd czekam” – odpowiedział anioł – „i nie biłem w bęben ani razu. Bóg raczy wiedzieć, czy tak będzie zawsze”. Ludzie wykształceni (duchowni) wszystkich religii w większości przypadków robią niewiele dobrych uczynków i rzadko dają jałmużnę, ponieważ choć proszą o to ludzi, sami niczego nie dają biednym.

Opowieść trzecia

Muła Bazid

Wieść niesie, że w Kurdystanie był pewien muła, który nazywał się Bazid i który pouczał Kurdów swoimi licznymi kazaniami i radami. Wygłaszał swoje mowy w meczecie. W owych ekshortacjach mówił: „O ludzie muzułmański, każdy spośród was, który posiada dwa stroje, powinien, z miłości do Boga, zrzec się jednego z nich na rzecz kogoś, kogo spotkało nieszczęście; każdy spośród was, kto ma dwa bochenki chleba, powinien dać jeden z nich biednym, aby zyskać przychylność Boga”. Żona muły Bazida przechodziła obok i przypadkowo usłyszała owe rady swojego męża. Zawróciła natychmiast i poszła do domu. Muła posiadał dwa ubrania: jedno na zmianę i to, które miał na sobie. Żona muły podarowała biednym ubranie zapasowe i jednocześnie rozdała połowę zasobów chleba potrzebującym.

Skoro nastał wieczór, muła Bazid wrócił do siebie i w nocy powiedział do swojej żony: „Ubranie jest już brudne; przynieś ubranie na zmianę, przebiorę się w nie”. „Dzisiaj dałam już pokrzywdzonym przez los twoje zapasowe ubranie” – powiada żona mężowi – „i rozdałam biednym połowę chleba przechowywanego w domu”. Słyszac to, muła Bazid rozgniewał się i powiedział swojej żonie: „Dlaczego dałaś ludziom ubranie i chleb?” „Dzisiaj” – powiada ona – „gdy wygłaszałeś kazanie w meczecie, poleciłeś wszystkim dzielić się nadwyżką z biednymi, aby podążać drogą Boga; podarowałam zatem biednym to, co mieliśmy w nadmiarze”. Słyszac te słowa żony, muła wpadł we wściekłość i zawołał: „Kobieto, moje zalecenia skie-

rowane były do ludzi, a nie do mnie. Jeśli takie kazanie głosiłem ludziom, robiłem to po to, aby mnie dawali nadwyżkę swoich ubrań i chleba. Nie powinnaś w ogóle dawać ludziom moich zapasowych ubrań i chleba dla moich dzieci. Prawię kazania ludziom w moim interesie, stosujesz na mój koszt rady, których im udzielam”.

Opowieść czwarta

Mirzo Reszo

Był sobie pewien Mirzo Reszo, należący do jednego z plemion jezydów z Wan, wielki bandzior i łotr. Opowiadał to, co następuje: „Zawarłem sztamę z niejakim Mehmedem z Salmas. Przemierzałem stale okolice i transportowałem nocą wszystko, co chciałem – zwierzęta lub inne rzeczy – do Salmas, do domu Mehmeda, który mi pomagał i u którego zatrzymywałem się na dwie lub trzy noce. Mehmed transportował skradzione rzeczy i zwierzęta do Choj¹ i do Urmii², gdzie je sprzedawał z zyskiem i dawał mi część pieniędzy. Nasze układy trwały sześć czy siedem lat i żyliśmy w idealnej przyjaźni i zgodzie, aż do momentu, gdy udałem się do Tebrizu. Niedaleko miasta spotkałem o zmroku karawanę. Kupiec hadżi³ podążał za karawaną, zachowując pewną odległość, z trzema mułami niosącymi wyroby jedwabnicze. Wpełzłem na drogę jak wąż; noc już stawała się nieprzenikniona, zbliżające się do mnie muły przestraszyły się. Kupiec, któremu powierzono ładunek, spadł z muła na ziemię; natychmiast skoczyłem na niego bezlitośnie, nie dając mu czasu [do ucieczki], chwyciłem go za brodę, odciąłem mu głowę i zostawiłem go. Oddaliłem się ze szlaku z trzema obładowany-

¹ Choj (kurd. Xoy) – miasto nieopodal jeziora Urmia, dziś w obrębie ostanu Azerbejdżan Zachodni w Iranie.

² Urmia – jezioro i miasto w Kurdystanie Wschodnim, na terytorium Iranu, w prowincji Azerbejdżan Zachodni.

³ Hadżi (z ar. *ḥāǧǧ* ‘pielgrzymka [do Mekki]’) – dosł. ‘ten, który odbył pielgrzymkę do Mekki’.

mi towarem mułami i powoli udałem się do doliny. Po spędzeniu w ten sposób kilku dni w dolinach i po długim marszu, rozpoczętym, gdy zapadła noc, udało mi się o świcie doprowadzić muły z ich ładunkiem do domu mojego przyjaciela Mehmeda. Jak tylko mnie usłyszał, wyszedł przez lukarnę, wziął ładunek, wniósł go do domu i odprowadził muły do stajni. Zobaczywszy zwierzęta i ładunek wyrobów jedwabniczych, ucieszył się ogromnie i był dla mnie bardzo uprzejmy i grzeczny. Spędziłem dzień w jego domu, gdzie mogłem odpoczywać do woli. Gdy zapadła ciemna noc, Mehmed powiedział mi następujące słowa: „Mirzo, idź teraz zająć się swoimi sprawami i nie pojawiaj się tutaj, nim upłyną dwa miesiące, aż sprzedam towar, ponieważ jest go dużo. Po dwóch miesiącach przyjdź tutaj po swoją dolę”. „Niech będzie” – odpowiedziałem i udałem się do mojego domu. Po dwóch miesiącach pojawiłem się w nocy u drzwi Mehmeda. I co widzę? To już nie jest ten sam dom – przebudował go i powiększył. Od razu pomyślałem sobie, że mój Mehmed uzyskał niezłą sumę za skradziony towar. Mimo że ten dom został całkowicie odnowiony, rozpoznałem go jednak doskonale, gdyż odwiedzałem go w ciągu wielu lat. W końcu wszedłem na taras i zawołałem przez lukarnę: „Mehmedzie, Mehmedzie, otwórz już!”. Mehmed nie odpowiedział mi; następnie zaczął kląć; później, uzbrojony w strzelbę, zaczął do mnie strzelać, wzywając sąsiadów na pomoc przed włamywaczem! Natychmiast uciekłem, ponieważ nadeszli sąsiedzi, przekonani, że chodziło o złodzieja; oddaliłem się i ukryłem. Następnego dnia wysłałem z odległego miejsca człowieka, aby poprosił Mehmeda o spotkanie ze mną. W końcu przyszedł i odbyliśmy rozmowę. „Co to ma znaczyć” – pytam go – „tamtej nocy chciałeś mnie wydać. Dlaczego tak mnie traktujesz?”. Mehmed odpowiedział mi: „Po twoim odejściu przyszedł właściciel towarów i mułów, przez co miałem duże kłopoty. Odebrał wszystkie skradzione towary i nie zostało mi absolutnie nic. Od tej chwili nasza przyjaźń musi się skończyć, nie przychodź do mnie więcej. Jeżeli kiedykolwiek pojawisz się w Salmas, zadenuncjuję cię jako złodzieja i spowoduję, że zostaniesz aresztowany”. Kiedy błaga-

łem go, by okazał sprawiedliwość i dał mi [choć] małą część tych towarów, Mehmed zaczął mi ubliżać i powiedział: „Wyrzucam cię z mojego domu”. Później wypytywałem potajemnie sąsiadów na temat Mehmeda. Przysięgali, że nie wiedzą, w jaki sposób stał się tak bogaty, zdołał rozbudować swój dom, kupić młyn i dlaczego niczego mu nie brakowało. Nie było cienia wątpliwości, że Mehmed przetransportował towary i muły do Tyflisu⁴, że tam je sprzedał i otrzymał za nie dużo pieniędzy. Użył przeciwko mnie podstępu, aby być jedynym, który skorzysta ze sprzedaży i abym nic nie dostał. Znalazłszy się w beznadziejnej sytuacji, nie mogłem nic więcej zrobić, jak tylko wrócić do siebie. W każdym razie krzywda, która spotkała mnie ze strony Mehmeda męczyła mnie aż do dnia, w którym wybuchła wojna między Turcją i Persją. Pewnego razu, gdy zaczęły się walki, zebrałem czterdziestu jeźdźców Reszi⁵, stanąłem na ich czele i poprowadziłem ich do Salmas. Przybyliśmy tam o północy; w pewnej odległości od domu zsiadliśmy z koni. Kazałem dziesięciu mężczyzn pilnować ich. Trzydziestu pozostałych wziąłem ze sobą i ustawiłem ich wokół miejsca, gdzie mieszkał Mehmed. Ponieważ dobrze znałem teren, przedostałem się sam przez lukarnę, otworzyłem drzwi, wtargnęliśmy do domu, porwaliśmy Mehmeda wraz z jego żoną i dziećmi. „Wybacz mi, Mirzo” – wołał – „wybacz mi, że cię skrzywdziłem, nie rób mi nic, zabierz cały mój majątek, tylko mnie nie zabijaj”. Byłem głuchy na jego prośby i odciąłem mu głowę. Splądrowaliśmy cały dom i odeszliśmy. Chciałem się tylko zemścić na Mehmedzie, toteż rozdałem jeźdźcom wszystkie wartościowe rzeczy i przedmioty, które wynieśliśmy. Moja zemsta dopełniła się”.

---

⁴ Tyflis – dawna (w latach 1845-1936) nazwa Tbilisi, obecnej stolicy Gruzji.

⁵ Nazwa plemienia, do którego należał Mirzo. [przypis autora]

Opowieść piąta

Mehmed⁶ Bej

Wieść niesie, że w czasach Kor Jusufa Paszy⁷, Mehmed Bej, wali⁸ Erzurum, zarządca Chynysu⁹, pochodzący z rodu dawnych mirów¹⁰ tej prowincji, został wydalony i wysłany ze swoją rodziną do Erzurum. Władza nad Chynysem została powierzona Walemu Paszy, odszczepieńcowi z Dagestanu, z plemienia Lezgi¹¹. Wyruszył, aby się tam osiedlić. Wobec Mehmeda Beja był podejrzliwy. Wali Pasza obawiał się, że Mehmed Bej nie został wydalony i martwił się, że może nadal rządzić Chynysem. Pewnego dnia Wali Pasza powiedział swoim ludziom: „Jeśli któryś z was chciałby udać się w tajemnicy do Erzurum i zamordować Mehmeda Beja, dam mu w nagrodę tysiąc piastrow i konia”. Wśród ludzi Lezgi był niejaki Behram, człowiek bardzo odważny, mocarny i wielki jak olbrzym. Behram ów podjął się zadania

⁶ Mehmed to skrócona forma imienia Muhammad. [przypis autora]

⁷ Tur. *kör* – ‘ślepy’. Kör Yusuf Ziyaüddin Paşa (?-1819) – polityk osmański, dwukrotnie pełnił funkcję wielkiego wezyra przy sułtanie tureckim (1798-1805 i 1809-1811) oraz kilkakrotnie gubernatora różnych prowincji, w tym ejaletu Erzurum od 1794 roku.

⁸ Ar. *walī* – ‘wojewoda, gubernator’.

⁹ Chynys to jedna z części ejaletu Erzurum. [przypis autora] Tur. Hınıs, miasto i dystrykt w ejalecie Erzurum (wschodnia Anatolia).

¹⁰ Mir (też: emir) [z ar. *’amīr*] – ‘książę, wódz plemienia’. [przypis autora]

¹¹ Chodzi prawdopodobnie o Lezginów, grupę etniczną zamieszkującą dzisiejszy Dagestan i Azerbejdżan.

przeprowadzenia skrytobójczego zamachu na Mehmeda Beja. Po poczynieniu przygotowań związanych z podróżą przybył do Erzurum i zostawił swojego konia przy karawanseraju¹². Zaczął szukać domu Mehmeda Beja i sprawdzał wszystko niczym prawdziwy szpieg. Podczas dwóch dni pobytu w Erzurum zebrał wszelkie możliwe informacje na temat Mehmeda Beja, o miejscu gdzie nocował, o czasie, w którym był w domu i poza nim. Mehmed Bej zamieszkiwał rozległą posiadłość. Miejsce zajmowane przez mężczyzn znajdowało się za haremem kobiet. Wokół siebie miał dziewięciu czy dziesięciu gulamów¹³ i służących. W części przeznaczony dla kobiet¹⁴ przebywały tylko jego żona i jego siostra, dziewczę jeszcze; nie było tam innych osób. Jego broń wisiała w diwanchane¹⁵; w sypialni broni nie było. Harem składał się z dwóch przylegających do siebie pomieszczeń. W wewnętrznym pomieszczeniu spał Mehmed ze swoją żoną, w przedpokoju spała tylko młoda dziewczyna, jego siostra. Gdy zbliżał się wieczór, Behram załadował amunicję do swojej dwustrzałowej broni i powziął plan wdarcia się do domu. O północy wdrapał się na taras. Nie słychać było żadnego szmeru ani głosu; wszyscy spali. Wsunąwszy broń za pasek, Behram prześlizgnął się zwinnie przez wejście kuchenne i wskoczył [do domu]. Jednak hałas wywołany jego skokiem obudził siostrę Mehmeda Beja. Zaczęła się zastanawiać i pomyślała, że to kot. Nasłuchując uważnie, usłyszała oddech człowieka. Wstała, pobiegła do pokoju Mehmeda Beja i powiedziała mu, że do domu wszedł złodziej. Behram ustawił się naprzeciwko drzwi sypialni, trzymając w ręce naładowaną broń. Mehmed Bej i jego żona wstali, jednak nie mieli przy sobie żadnej broni. Tymczasem Behram, trzymający broń, pozostawał za drzwiami. Mehmed Bej powiedział: „Nie ma wyjścia, otworzę drzwi; kiedy bandyta wejdzie

¹² Pers. *kārvānsarāy* – przydrożny zajazd dla podróżnych.

¹³ Ar. *ḡulām* – ‘służący’. W imperium osmańskim słowo to oznaczało również niewolnika lub rekrutującego się z niewolników żołnierza, którego zadaniem miała być ochrona pana.

¹⁴ W tekście francuskim: dosł. „w jego haremie itd.”.

¹⁵ Kurd. (z pers.) *diwanxane* – ‘pokój gościnny’.

do pokoju, będę wiedział, co zrobić.” Jego żona i siostra błagały go: „Nie otwieraj drzwi, nie masz broni, zostaniesz zabity”. Mehmed Bej powiedział: „Nie. Wielkim dyshonorem jest wiedzieć, że tam jest bandyta i nie otwierać drzwi”. Wtedy kazał swojej żonie i siostrze: „Trzymajcie się z daleka, ponieważ choćby nie wiem co się działo, otworzę drzwi”. Wreszcie otworzył gwałtownie drzwi i przylgnął do ściany. Widząc, że drzwi otwierają się, Behram skierował broń w sam środek i wystrzelił. Kula chybiła. Wyciągnął swoją kame¹⁶ i wpadł do pokoju. W chwili gdy Behram wdarł się do pokoju, Mehmed Bej, który stał za drzwiami, złapał go za plecy, a w obawie o swoje życie chwycił go w taki sposób, aby unieruchomić jego ręce. Trzymał go tak, że [napastnik] nie mógł posłużyć się kamą, którą miał w dłoni. Przy drzwiach rozgorzała straszliwa walka między Mehmedem Bejem i Behramem. Żona i siostra chętnie wszczęłyby alarm na zewnątrz, jednak nie mogły wyjść. Behram, który cały czas trzymał kame, próbował nią wykonać ruch i zranił twarz oraz szyję Mehmeda Beja ostrzem sztyletu. Polała się krew. Mehmed Bej pomyślał: „To bardzo silny i sprawny człowiek, który zabije mnie, jeśli go puszczę”. Ogarnięty strachem, zwiększył swój ucisk jeszcze bardziej. Walczyli ze sobą w ten sposób przez pięć czy sześć minut. Mehmed Bej pomyślał, że jeśli zdoła obalić tego człowieka, upadnie razem z nim. W końcu zaczęło brakować mu sił. Behramowi spadł turban z głowy, ale jeszcze walczył z Mehmedem Bejem i wkrótce obydwaj szamotali się obok drzwi. Głowa Behrama znalazła się niedaleko krawędzi drzwi. Mehmed Bej spróbował jeszcze raz i popchnął swojego przeciwnika w stronę ostrej krawędzi, która przecięła mu czoło. Z głowy trysnęła krew i zalała jego oczy. W tym czasie żona i siostra Mehmeda Beja wzywały pomocy i krzyczały, ale nikt ich nie słyszał, bo minęła już północ. Mehmed Bej poczuł, że Behram słabnie, ponieważ krew zalała jego oczy i [z dłoni] wypadła mu kama. Mehmed Bey puścił Behrama, wziął kame i dźgnął go wiele razy. W końcu Behram nie mógł się już ru-

---

¹⁶ Tur. *kama* – ‘sztylet’.

szyc, krew oślepiła jego oczy. Miał liczne obrażenia głowy i stracił dużo krwi. W tym czasie żona zaalarmowała służących, którzy zaczęli się zbiegać. Mehmed Bej czuł się skrajnie wyczerpany; został zraniony ostrzem kamy w kilku miejscach. Później zaczęto pytać Behrama: „Coś ty za człowiek? Jesteś złodziejem? Kim ty jesteś? Mów prawdę!”. Behram powiedział im o swojej funkcji i o celu swojej misji, którą powierzono mu na wniosek Walego Paszy. Jednak służący nie okazali mu łaski; został zabity kilkoma ciosami sztyletu, a jego ciało zostało wyrzucone na zewnątrz. Następnego ranka wszyscy dowiedzieli się o tym zdarzeniu. Ciało Behrama zostało wywiezione i pochowane. Wieść o tym wydarzeniu dotrwała do naszych czasów w formie opowieści.

Opowieść szósta

Deli Ismail Aga

W czasach gdy w Bajazydzie rządził Ibrahim Pasza¹⁷, w roku 1223 (hidżry), był pewien aga¹⁸, który stracił swój majątek. Był to siedemdziesięcioletni starzec, który nazywał się Deli Ismail Aga. Często spotykał się z Ibrahimem Paszą, aby informować go o swojej sytuacji, i zawsze uzyskiwał od niego jakąś pomoc. Pewnego dnia Ismail Aga udał się do Ibrahima Paszy i prosił go o pieniądze na swoje wydatki. Pasza odmówił i powiedział, że w chwili obecnej nie dysponuje środkami. Ismail Aga rozgniewał się z tego powodu. Wrócił do domu, gdzie przechowywał pistolet, naładował go i włożył go do kieszeni. Za pas wetknął jeszcze sztylet, mając zamiar zabić Ibrahima Paszę za to, że nie spełnił jego prośby. Ismail Aga miał starą żonę i syna w wieku dziesięciu czy dwunastu lat. Gdy zakończył swoje przygotowania, powiedział żonie, by wzięła dziecko i zaprowadziła go do domu Szejcha Ibrahima¹⁹. Żona natychmiast zapytała: „Dlaczego mamy udać się do domu szejcha?” Ismail odpowiedział jej:

---

¹⁷ Ibrahim Pasza był wujem Pehlula Paszy, ostatniego paszy kurdyjskiego pochodzącego z Bajazydu, który był dwa razy więźniem wojennym Rosjan: w 1829 roku i podczas ostatniej kampanii [przypis autora]; prawdopodobnie chodzi o kampanię krymską w latach 1853-1856, w czasie której Rosjanie prowadzili działania zbrojne w okolicach Karsu, znajdującego się około 150 km na północ od Bajazydu.

¹⁸ Zob. przypis 6 na s. 4.

¹⁹ Rodziny szejchów są szanowane przez Kurdów. Uważa się je za nietykalne. [przypis autora]

„Jest to miejsce, gdzie należy okazać szacunek. Idźcie. Ja mam dzisiaj ważną sprawę do załatwienia, która uda się (jeśli taka będzie wola Boga)”. Żona i dziecko udali się do domu szejcha. Był wtedy piątek, kiedy pasza z wszystkimi mieszkańcami powinien udać się do meczetu na piątkowe modlitwy. W momencie, gdy odmawiano modlitwę *şalat*²⁰, Ismail Aga, trzymający pistolet pod beniszem (ubranie) i sztylet za pasem, poszedł do meczetu i ustawił się przy przejściu, którym zwykle szedł Ibrahim Pasza. Wreszcie pasza przybył do meczetu w towarzystwie tłumu ludzi odmawiać modlitwy piątkowe. Po zakończeniu nabożeństwa ludzie wychodzili grupami; Ismail Aga nie ruszył się z miejsca. Kiedy pasza przeszedł obok niego, aby wyjść [z meczetu], Ismail Aga skierował w jego stronę pistolet i strzelił. Kula przebiła chustę, która służyła jako pas, ale tylko zadrasnęła paszę. Widząc, że nie padł on rażony kulą, Ismail Aga wyciągnął swój sztylet i rzucił się nań, aby go zabić. Kilkudziesięciu sług należało do świty paszy. Słudzy rzucili się między nich, wielu zostało rannych; czterdziestu czy pięćdziesięciu sług rozpierchło się po meczecie. Ismail był siedemdziesięcioletnim starcem, potknął się na dywanie i upadł. Wtedy ludzie rzucili się na niego i nie puszczając go, zasztyletowali na środku meczetu i wyrzucili na zewnątrz. Jego zwłoki zostały spalone. Rany paszy zostały wyleczone dopiero po dwóch miesiącach kuracji. Żona i syn (Ismaila) zostali wygnani z miasta, dwóch czy trzech jego siostrzeńców zostało aresztowanych i skazanych na śmierć bez żadnego powodu, a ich dobra zostały skonfiskowane. Kurdowie szybko podejmują decyzję i nie oglądają się na konsekwencje; starają się zrealizować każdy zamiar, który przyjdzie im do głowy. Są w stanie poświęcić życie swoich dzieci, które jest im obojętne.

---

²⁰ Ar. *şalat*, pers., kurd. i tur. *namāz* – muzułmańska rytualna modlitwa odmawiana pięć razy dziennie, najważniejsze są modlitwy piątkowe, często odmawiane w meczetach.

Opowieść siódma²¹

Mehmedi Qulpi

Niegdyś panowała wielka nieprzyjaźń między plemionami jezydzkimi z Kurdystanu i społecznością mułłów i uczonych teologów. Pewnego dnia mułła Mehmedi Qulpi²², z wypełnionym książkami plecakiem na plecach, wyposażony w szablę i tarczę, samotnie wyruszył do Bajazydu, aby zostać tam nauczycielem. Gdy doszedł do równiny Abagha²³ znajdującej się niedaleko skał, ośmiu jeźdźców jezydzkich zajęchało mu drogę. Ci bandyci czyhali na podróżnych, którzy przechodzili przez skały. Kiedy spostrzegli mułłę Mehmeda, stanęli mu naprzeciw, pojмали go,

---

²¹ Opowieść ta nosi wyraźne znamiona opowieści szkalującej jezydów. Przede wszystkim należy pamiętać, że to jezydzi padali i wciąż padają ofiarą przymusowego nawracania na islam z rąk muzułmanów, a nie na odwrót. Dowodem na to jest drastycznie zmniejszona populacja jezydów na Bliskim Wschodzie, którzy od XIX wieku masowo emigrowali z Kurdystanu, najpierw na Kaukaz (pod panowanie rosyjskie), a od drugiej połowy XX wieku do Europy Zachodniej. Ponadto, trzeba również pamiętać, że prorok Muhammad pojawia się także w religijnych tekstach jezydzkich i to nie zawsze w negatywnym świetle, gdyż związek jezydyzmu z muzułmańskim mistycyzmem był w niektórych okresach dość silny.

²² Qulpi – nazwa wioski leżącej między Bitlisem i Syri [przypis autora]; chodzi prawdopodobnie o Siirt, miasto znajdujące się na południe od Bitlisu.

²³ Abagha to pustynna równina, która znajduje się między Wan i Bajazydem. [przypis autora]

ograbili i zaciągnęli go w stronę ich kryjówek, aby go zabić. Zaprowadzili tam mułłę Mehmeda ze skrzepowanymi rękami i nogami. Wtedy pir²⁴ jezydów wyciągnął swoją szablę i podniósł ją nad głowę mułły Mehmeda, mówiąc: „Porzuć religię muzułmańską i stań się jezydą. Jeśli tego nie uczynisz, zabiję cię”. Mułła odpowiedział: „Niech Bóg mnie chroni przed popełnieniem takiego czynu; jeśli chcesz mnie zabić, zabij mnie – taka będzie wola Boga. Poddam się jej od razu”. Wówczas pir jezydów powiedział mu: „Jeśli twoja wiara jest prawdziwa i sprawiedliwa, niech Muhammad przyjdzie, aby uratować cię od śmierci”. Mułła Mehmed powiedział: „Muhammad nie wie, w jakiej znajduję się sytuacji”. Wtedy pir jezydów powiedział: „Wezwij swojego Muhammada, może przyjdzie, wyrwie cię z moich rąk i uwolni”. Nie trzeba wspominać, że pir jezydów mówił tak tylko po to, żeby zadrwić z biednego mułły: „Wypowiedz głośno dwa czy trzy razy imię Muhammada zanim zostaniesz zabity”. Zdesperowany mułła wypowiedział donośnym głosem imię proroka: „Ja Muhammad, ja Muhammad, ja Muhammad!²⁵”, Człowiek o imieniu Muhammad, z plemienia Heideri, przypadkowo przechodził obok z dziesięcioma jeźdźcami. Jak tylko usłyszeli krzyk, jeźdźcy skoczyli w kierunku skał i dotarli prosto do kryjówek, gdzie znajdowało się ośmiu bandytów jezydzkich i uwięziony człowiek. Usłyszawszy tętent koni i zobaczywszy zbliżających się w dużej liczbie jeźdźców, jezydzi zabrali się do ucieczki. Przedstawiciele rodu Heideran zaczęli ich gonić, dopadli czterech z tych jezydów i zabili ich na miejscu. Czterech pozostałych zdołało im uciec. W ten sposób uwolnili mułłę Mehmeda. Zdjęli mu kajdany z rąk i stóp, i zapytali go, co się stało. Mułła poinformował jeźdźców o wszystkich szczegółach tego, co zaszło; ci dali mu jednego konia z tych, które zdobyli i pozwolili odejść. Mułła przybył do Bajazydu i opowiedział wszystkim o tym.

²⁴ Pír [z pers. *pīr*] – kapłan jezydów [przypis autora]; pirowie to jedna z dwóch najważniejszych jezydzkich kast, a nie tylko tytuł duchownego przywódcy.

²⁵ Arabskie słowo *yā* wprowadza wołacz (O, Muhammadzie!).

Opowieść ósma

Młoda Barnik

W okolicach fortu Choszab (kurd. Xoşab) znajdują się dwie wioski nestoriańskie²⁶ – jedna nazywa się Qasir, druga nazywa się Pagan. W tej drugiej wiosce mieszkała młoda dziewczyna niepospolitej urody, która nazywała się Barnik. W tej samej wiosce Pagan mieszkał młody nestorianin, sąsiad Barnik, który nazywał się Polo. On i Barnik mieli się ku sobie i kochali się czule. Kiedykolwiek Polo prosił ojca młodej Barnik o jej rękę, ten mu odmawiał: „Polo jest biedny, nie dam mu mojej córki” – powiadał. Ten stan rzeczy trwał jakiś czas. W wiosce Qasir mieszkał młody człowiek, bogaty właściciel, który nazywał się Szemas. Wysłał on kilka osób, aby starały się w jego imieniu o rękę Barnik. Ojciec zgodził się dać ją Szemasowi i wypito sorbet²⁷, by uczcić zaręczyny. Polo natychmiast powziął plan zabicia Szemas. Od tej chwili bez przerwy go śledził, aby gdzieś na niego trafić i go zamordować, ponieważ serce Barnik na zawsze należy do niego – Polo. Pewnego dnia dowiedział się, że Szemas wybrał się do miasta, aby załatwić jakąś sprawę; natychmiast postanowił udać się na trasę jego przejazdu i czekać na niego. Zobaczył, jak Szemas zbliża się w jego stronę na koniu, podczas gdy on był pieszo. Polo krzyknął do niego: „Szemasie, chłopcze, dlaczego ośmielasz się zabiegać o rękę mojej ukochanej Barnik? Miej się na baczności, ponieważ na tym

---

²⁶ Chodzi o chrześcijan Asyryjczyków, zrzeszonych w Asyryjskim Kościele Wschodu.

²⁷ Sorbet, szerbet – sok owocowy.

świecie zostaną albo ja, albo ty”. Skierował się w stronę Szemasa. „Ach, co za pech” – powiada – „nie mogę nic zrobić, ty jesteś na koniu, a ja pieszo; gdyby nie to, już dzisiaj moglibyśmy dowiedzieć się do kogo należeć będzie Barnik”. Usłyszawszy słowa Polo, [Szemas] zsiadł z konia. Obydwaj wyciągnęli swoje sztylety i przybrali postawę szermierczą. Rzucili się na siebie, zadali sobie wzajemnie ciosy sztyletami i obaj padli umierający. Wkrótce wieść o tym zdarzeniu dotarła do obu wiosek. Z każdej strony wysłano mężczyzn, aby sprowadzić zwłoki.

Gdy wiadomość dotarła do młodej dziewczyny, powiedziała ona: „Po (śmierci) Polo nie chcę dalej żyć”. Wyciągnęła sztylet i zabiła się. Ciało Barnik zostało pochowane obok grobowca Polo. Taki był nieszczęsny koniec tych trojga.

Opowieść dziewiąta

Adile Chanum²⁸

Szejch Beg, jeden z książąt Hekkari, wuj Chana Mahmuda, był mirem²⁹ kazy Mikis³⁰. Był to potężny pan, dzielny i prawy; jego imię było bardzo znane w tamtych czasach. Wszyscy się go bali, a niektórzy zazdrościli mu władzy, którą sprawował w Mikis. Książę Hekkari, Ibrahim Chan Beg, należał do grupy zawistników. Próbował go zabić, ale nie udawało mu się. Siostra Ibrahima Chana Bega, księcia Hekkari, była żoną Mira Szerifa, księcia kazy Szachi³¹. Mir Szerif właśnie zmarł. Adile Chanum, siostra Ibrahima Chana Bega, została mianowana następczynią swojego męża w sprawowaniu rządów w zamku Szachi. Owa Adile Chanum posiadała bogactwa, miała dużo pieniędzy i klejnotów. Pewnego dnia [brat] kazał wysłać informację do swojej siostry: „Znajdź jakiś sposób, aby ściągnąć Szejcha Bega do twierdzy Szachi i spróbuj go zabić; ty jesteś kobietą – nigdy nie przyszłoby mu do głowy, że możesz go zabić”. Adile Chanum wysłała człowieka z haremu (zaufanego człowieka) do Szejcha Bega

---

²⁸ Pers. *xānom*, tur. *hanım* – tytuł nadawany kobietom z arystokratycznych i królewskich rodów w wielu krajach Azji Centralnej i Wschodniej, odpowiednik męskiego tytułu chan (pers. *xān*).

²⁹ Por. przypis 10 na s. 32.

³⁰ Mikis – główna miejscowość kazy o tej samej nazwie. Leży w odległości 12 mil od Wan na drodze do Dżeziry. [przypis autora]

³¹ Szach Kale – główna miejscowość kazy Szach; podlega prowincji Hekkari. Turcy nazywają ten gród/fortecę Chatak Kalesi. [przypis autora]

z propozycją, żeby ten ostatni udał się do twierdzy Szachi w celu spotkania z nią, ponieważ pragnęła poślubić go – miała dobra i bogactwo, a jako że nie posiadała dzieci, pragnęła pozostawić mu twierdzę i cały swój majątek. Usłyszawszy o tym zamiarze, Szejjch Beg uwierzył w jego szczerość. Młodzieńczy zapał i pożądanie [jakie czuł do] chanum i jej bogactw zaślepiły go; dał następującą odpowiedź: „Dobrze, przybędę ze świtą stu do dwustu ludzi do zamku w tym dniu, w którym chanum poczyni przygotowania”. Otrzymawszy wiadomość o przybyciu Szejjcha Bega, Adile Chanum rozkazała swoim ludziom, aby umieścić w zamku tylko Szejjcha Bega i dziesięciu najważniejszych członków jego świty, i aby rozmieścić pozostałych w mieście, pośród mieszkańców. Nakazała poszukać wśród nestorian³² dziesięciu silnych i krzepkich mężczyzn, uzbrojonych w broń palną i sztylety oraz nakazała, żeby zjawili się w dniu, w którym oczekiwała Szejjcha Bega. Ci nestorianie przybyli, aby wypełnić swoje zadanie w zamku. Kiedy Szejjch Beg przybył i zbliżając się do pałacu zsiadł z konia, zarządca haremu powiedział mu: „Mój książę, moja pani pozdrawia pana. Pragnie ona, aby książę i dziesięciu agów było gośćmi w zamku i żeby pozostali byli goszczeni w mieście”. Szejjch Beg powiedział: „Niech tak będzie”. Owa setka lub dwie setki ludzi zostało rozlokowanych w mieście, a książę i dziesięciu jego agów zakwaterowani zostali w części zamku przeznaczonej dla mężczyzn (zwanej) diwanchane. Podano sorbet i kawę, przyniesiono kadzidła i wodę różaną. Pani kazała pozdrowić Szejjcha Bega i wyraziła swoją wielką radość związaną z jego wizytą. Życzyła mu, żeby wypoczął i przekazała informację, że pragnie zobaczyć się z nim po północy w haremie, aby porozumieć się z nim (w sprawie ich planowanego małżeństwa). W oczekiwaniu (na realizację planu), chanum kazała sprowadzić dziesięciu nestorian i powiedziała im: „Chcę zabić Szejjcha Bega. Ustawię was w jednym z pomieszczeń mojego haremu. Gdy was zawołam, macie przyjść do

---

³² محين pl. محينان [pers. *mahīn*, l. mn. *mahīnān*] – tak określani są nestorianie, którzy zamieszkują ten region. [przypis autora]

pomieszczenia zajmowanego przez Szejcha Bega, i zadźgać go sztyletami”. Wieczorem księciu sprawiono wystawną ucztę i okazano mu wielki szacunek. O trzeciej w nocy zarządca zamku niosący światło poinformował Szejcha Bega, że chanum prosi go, aby przyszedł do jej haremu, ponieważ chce z nim rozmawiać. Świta Bega pozostała w diwanchane, ponieważ do haremu nie mogła wejść żadna obca osoba. Szejch Beg, przekonany, że Adile Chanum weźmie go za męża, wstał i poszedł do salonu haremu. Skoro wszedł, usiadł i zauważył, że chanum tam nie było. Zapytał, gdzie ona jest. Odpowiedziano mu, że wkrótce przyjdzie. Skoro tak się sprawy miały, chanum dała rozkaz dziesięciu nestorianom, aby ruszali. Wszyscy chwycili za sztylety, wtargnęli do salonu i rzucili się gwałtownie na Szejcha Bega, który poza sztyletem nie miał przy sobie żadnej innej broni. Wyciągnął go, jednak cóż może zrobić jeden człowiek przeciwko dziesięciu? Ranił jednak dwóch czy trzech z napastników, ale osunął się pod śmiertelnymi ciosami ich sztyletów. Na rozkaz chanum ludzie ci wpadli do diwanchane, pojmali agów, obrabowali ich i wrzucili do więzienia. [Chanum] kazała powiadomić mieszkańców miasta, że wydała rozkaz zabicia Szejcha Bega. Poleciała też, żeby każdy złapał człowieka, którego przyjął w gościnę, obrabował go i wyrzucił. Mieszkańcy miasta bez zgiełku i walki obrabowali swoich gości i wygnali ich rano. Zwłoki Szejcha Bega wyrzucono za mury obronne zamku skąd zostały one wywiezione w celu późniejszego pochówku. Dziesięciu uwięzionych agów zostało odesłanych do Ibrahima Bega, księcia Hekkari. Gdy wieść o zamachu na Szejcha Bega dotarła do Mikis, cała jego rodzina, także siostrzeńcy Chan Mahmud, Chan Abdal i Chan Ahmed, okryła się żałobą. Musieli ustąpić, ale chowali w sobie chęć zemsty przeciwko Adile Chanum i jej nestorianom. Tymczasem po upływie pewnego czasu jeden z synów Szejcha Bega, Muftullah Beg, człowiek odważny i zdecydowany, mający zaledwie dwanaście lat, zajął miejsce swojego ojca i objął zarząd nad Mikis. Sprawa zdążyła już przycichnąć, kiedy po czterech latach zapragnął zemścić się. Syn Szejcha Bega, Muftullah Beg w tajemnicy ze-

brał wybranych trzystu mężczyzn. Uzbroił ich w broń i drabiny, i ruszył na twierdzę Szachi. Przybyli o północy i wtargnęli do zamku. Pojmali Adile Chanum wraz z jej ludźmi i objęli władzę nad całym miastem. Następnie zabili nestorian jak i niektórych mieszkańców Szachi. Wynieśli wszystko, co należało do Adile Chanum, pozostawili ją przy życiu, [ale] wygnali ją z zamku i odesłali do jej brata do Hekkari. Wszystkie straty, które ponieśli [ci] ludzie, zostały w całości pokryte przez mieszkańców miasta. Po pewnym czasie [Muftullah Beg] został władcą całej prowincji Szachi. Śmierć nie oszczędziła Muftullah Bega – wkrótce zmarł z woli Boga. Agowie z plemienia Hertuszi³³ usunęli nestorian z Szachi i wygnali ich z kraju.

---

³³ Plemię Hertuszi jest dość potężne. Jego przedstawiciele zamieszkują prowincję Hekkari. [przypis autora]

Opowieść dziesiąta

Chalil Beg, syn Leszko

Jedna z wiosek Alaszkiru³⁴ jest zamieszkiwana przez rajów³⁵, noszących nazwę Leszko. Stamtąd wywodził się chłopiec ormiański, bardzo inteligentny i odważny. Wyruszył do Stambułu³⁶ i służył u różnych osób. Był to chłopiec, który znał się dobrze na swoim fachu, (i) w końcu został muzułmaninem. Nadano mu imię Chalil Beg. Chalil Beg podążał swoją drogą stopniowo. Był mile widziany przez możnych imperium, którzy

---

³⁴ Alaszkir – nazwa kazy w Alaszkiert, która stanowi część sandzaku Bajazyd [przypis autora]; dzisiejsze Eleşkirt, miejscowość na zachód od miasta Ağrı, leżącego na zachód od Doğubayazitu (Bajazydu).

³⁵ Raja (tur. *reaya*) – słowo pochodzenia arabskiego, mianem tym określano w imperium osmańskim poddanych sułtana, niemuzułmanów, zwykle chrześcijan. Słowo to jednak nie występuje w kurdyjskim oryginale opowieści, gdzie użyte zostało określenie *fil* w formie mnogiej (*filān*), pochodzące od wyrazu *fileh* [z ar. *fallāh* ‘rolnik’] i oznaczające chrześcijanina. Ciekawe, że August Kościeszka-Żaba zmienił to słowo w tłumaczeniu, zastępując je terminem używanym w imperium osmańskim na określenie chrześcijanina. Być może słowo *reaya* miało nieco bardziej pozytywne konotacje aniżeli używany czasem w pogardliwym kontekście wyraz *fileh*.

³⁶ Żaba używa we francuskim tłumaczeniu nazwy Konstantynopol. W oryginale kurdyjskim występuje Stambuł. W niniejszym tłumaczeniu używamy nazwy zgodnej z oryginałem kurdyjskim. Por. s. XXIV-XXV.

okazali się chętni, aby powierzyć mu stanowisko zarządcy któregoś z regionów. Ponieważ Chalil Beg pochodził z Alaszkiru, starał się objąć zarząd tej prowincji. Wreszcie na mocy firmanu³⁷ Porta powierzyła zarząd nad Alaszkiem Chalilowi Begowi. Ten ostatni w towarzystwie paru sług udał się w drogę, skierował się bezpośrednio do Bajazydu, do starego Mahmuda Paszy i pokazał mu swój firman. Potem pasza wygłosił zwyczajową formułę³⁸ i przekazał zarząd nad Alaszkiem Chalilowi Begowi, synowi Leszko. Ten ostatni udał się do Alaszkiru jako mir i okazał się sprawnym zarządcą. Jego sława rosła; był dobry i hojny. Jednak agowie z Bajazydu nie byli z niego zadowoleni. Pytali: „Kim on jest? To syn Ormianina. Jak to się stało, że Porta powierzyła administrację kazy synowi Leszko?”. Wśród najważniejszych agów z Bajazydu wielkim poważaniem cieszył się Hasan Beg Maneki³⁹. Był to bogaty człowiek, posiadający liczną służbę i oberżę. Pewnego dnia ów Hasan Beg powiedział w sali, gdzie przyjmowano gości: „Mimo że Porta mianowała syna Leszko zarządcą, nie pójdę pocałować jego dłoni⁴⁰ i uznać jego awansu”. Chalil Beg usłyszał na ten temat opinię jednego z ajanów⁴¹ z Bajazydu, Hasana Bega Maneki. Nadeszła chwila, w której zgodnie ze zwyczajem Chalil Beg powinien ofiarować dary Mahmudowi Paszy i udać się do Bajazydu. Udał się natychmiast do Hasana Bega, aby zostać przez niego przyjętym.

---

³⁷ Pers. *firmān* – ‘dekret’. W dawnych państwach muzułmańskich słowem tym określano oficjalne dokumenty wystawiane przez sułtana, zawierające osobiste pisemne rozkazy i sułtańską pieczęć.

³⁸ Formuła, którą wypowiada się po odczytaniu firmanu, składa się następujących słów arabskich: *semaana ve ethaana*, ‘usłyszeliśmy [to] i podporządkowujemy się [temu]’ [przypis autora]; por. ar. *sami‘nā wa-aṭa‘nā* (Koran, 2:285, 4:46, 5:7, 24:51).

³⁹ Mâneki – nazwa znanego plemienia. [przypis autora]

⁴⁰ Kurdowie całują dłonie paszów i innych dygnitarzy na znak szacunku [przypis autora]; zwyczaj ten zachował się i dziś, ale dotyczy wyłącznie całowania dłoni osób starszych.

⁴¹ Âyânowie [kurd. *eyan* < ar. *‘ain* m.in. ‘esencja’, ‘obywatel’] – główne osoby w mieście. [przypis autora]

Po kilkugodzinnym pobycie u niego powiedział Hasanowi Begowi: „Mam rasowego konia, który kosztował mnie trzy tysiące piasstrów. Niech zostanie osiodłany, obejrzymy go sobie. Dosiądź go, zobaczymy, jak poradzisz sobie z ujarzmieniem go. Chalil Beg nakazał swoim [ludziom] osiodłać konia, aby można go było pokazać Hasanowi Begowi. Ten ostatni miał zobaczyć, czy koń mu odpowiada. Wkrótce przyprowadzono konia, Hasan Beg dosiadł go, przejechał rundę i zsiadł z niego. Chalil Beg zapytał go, co sądzi o koniu. „O, maszallah⁴²” – powiada – „nic mu nie brakuje, gratuluję”. „W takim razie” – odpowiedział Chalil Beg – „podaruję ci go jako prezent”. Nakazał, aby odprowadzić konia do ludzi Hasana Bega i umieścić go w stajni. Hasan Beg uklonił się nisko i pocałował rąbek szaty Chalila Bega. Dwie czy trzy godziny później Chalil Beg kazał swojemu chaznadarowi⁴³, aby poszedł po płaszcz sobolowy, aby pokazać go Hasanowi Begowi i zapytać, co o nim sądzi. Chaznadar przyniósł płaszcz; Chalil Beg powiedział: „Hasanie Begu, ten płaszcz kosztował mnie pięć tysięcy (piasstrów), obejrzyj go, proszę, i ocen”. Hasan Beg obejrzał płaszcz i powiedział, że jest wspaniała i bez zarzutu. Chalil Beg poprosił go, aby przymierzył go, żeby zobaczyć, jak będzie w nim wyglądał. Zaraz go ubrał. Chalil Beg dodał: „Nie zdejmuj go, zrobiłem ci prezent, on jest skrojony na twój rozmiar. Hasan Beg znowu nisko się uklonił i schylił się do poły płaszcza Chalila Bega. Kilka godzin później, Chalil Beg wyciągnął swój zegarek i pokazał go Hasanowi Begowi. Ten popatrzył na zegarek, pogratulował mu i doszedł do wniosku, że jest to najpiękniejszy zegarek, który wyszedł z warsztatu Dżordzi⁴⁴ oraz że jest zupełnie nowy. Chalil Beg poprosił go,

---

⁴² Maszallah [tur. *maşallah* z ar. *mā shā'a llāh*] – formuła służąca do wyrażania podziwu, zaczerpnięta od Turków, którzy zaczerpnęli ją z języka arabskiego, ‘to, co Bóg chciał’. [przypis autora]

⁴³ Chaznadâr [z pers. *xizānedār*] – skarbnik, kasjer, osoba, która strzeże cennych przedmiotów. [przypis autora]

⁴⁴ Kurdowie wysoko cenią zegarki angielskie. Dlatego mówią ‘zegarek džordzi’; niektórzy do džordzi dodają: ‘Prior’ [przypis autora]; nazwa ta pochodzi od imienia i nazwiska słynnego brytyjskiego

żeby przyjął zegarek jako pamiątkę. Wtedy Hasan Beg jeszcze raz się uklonił i schylił się, aby ująć rąbek szaty Chalila Bega. „Co ty robisz?” – zapytał go ten ostatni. „Wiesz dobrze, że jestem synem Leszko, a ty trzy razy bijesz mi pokłony w ciągu jednego dnia? To wielki wstyd dla ciebie”. Skonfundowany Hasan Beg przyznał, że popełnił błąd, pochwalił Leszko i przyznał, że najwyższe zalety pochodzą od Boga, który obdarza nimi nawet przedstawicieli najniższych warstw.

---

wytwórcy zegarków George’a Piora (1765-1812), specjalizującego się w produkcji zegarków i zegarów na rynek turecki (por. B. Loomes, *Watchmakers and Clockmakers of the World*, London 2006).

Opowieść jedenasta

Żona paszy

Nieraz prosimy Boga, żeby miał litość dla naszych ojców i matek, którzy nas słuchają⁴⁵. Dawniej paszowie Bajazydu nie mieli pieniędzy i byli w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Dochody generowane przez wioski i inne [wpływy] często zabierane były przez ajanów i agów z tej krainy. Byli to bogaci właściciele, u których służyło wielu ludzi i którzy utrzymywali wojska gotowe do walki. Jednak ród paszów otrzymywałienne racje żywności, które kolejni agowie im dostarczali. Żony ajanów i agów ubierały się elegancko, ich stroje były wystawne, podczas gdy żony paszów były ubrane skromnie. Pewnego świątecznego dnia żony agów i ajanów przybyły ucałować dłonie chanum. Tej ostatniej wstyd było pokazywać się wśród tych kobiet, było jej bardzo przykro i irytowała się.

Kiedy wieczorem pasza wrócił do pomieszczeń haremu, znalazł chanum bardzo zmartwioną. Zapytał ją: „Co ci jest? Dlaczego jesteś smutna?”. Chanum odpowiedziała mu: „Dlaczego nie miałabym cierpieć? Z okazji dzisiejszego święta żony agów i ajanów przybyły mnie odwiedzić we wspaniałych strojach, całe w złocie i klejnotach. Całowały moje dłonie w wystawnych strojach, we wspaniałych kreacjach. Czyż nie jest to wstyd dla mnie, chanum, by przyjmować je w takim marnym stroju, który noszę? Przecież to niegodne”. Pasza zwrócił jej uwagę, że powinna być zadowolona ze swojej wysokiej pozycji,

---

⁴⁵ Zwyczajowy wstęp, którym Kurdowie wprowadzają słuchacza w odpowiedni nastrój. [przypis autora]

i że powinna zostawić stroje innym i cieszyć się swoją wielkością. „Wszystkie żony agów z ich liczną świtą są bardzo skromnymi sługami” – powiada – „masz swój splendor i to wystarczy. Wszyscy ci jeźdźcy słuchają moich rozkazów, gotowi, by wyruszyć przeciwko wrogowi i tak samo, powiadam, wielkość związana jest z poddanymi i licznymi jeźdźcami, którym wydaję rozkazy, a nie jest związana z posiadaniem złota i wspaniałych strojów”. Jednak chanum w żaden sposób nie dała się przekonać tą argumentacją; pragnęła pięknych strojów, złota i kreacji ozdobionych diamentami. „Żeby to wszystko mieć, trzeba mieć wioski” – powiedział pasza – „trzeba, abym wziął się za niektórych agów i abym wydalil z mojej służby wiele osób, aby zaoszczędzić na ich pensji; zatem nadwyżka będzie dla ciebie, na twoje złoto i twoje piękne stroje”.

Kilka dni później pasza wezwał w tajemnicy wszystkich agów i ajanów, opowiedział im o kapryсах swojej chanum, nakazał im dosiąść koni w środku nocy i ustawić się w oddziałach wokół miasta. Agowie i ajanowie dosiedli koni wraz ze swoimi jeźdźcami w liczbie trzech tysięcy, składającymi się na sześć szwadronów i ustawili się niedaleko miasta, czekając na nowe rozkazy. Kiedy nastawał świt, chanum dostrzegła przez okno, że jeźdźcy otoczyli miasto. Natychmiast poszła obudzić paszę. „Nie pora spać” – powiada ona – „wróg okrążył twierdzę”. Pasza odpowiedział, polecając, żeby chanum wzięła swoje złoto i wspaniałe stroje, aby dać je wrogowi i w ten sposób skłonić go do odejścia. Chanum odpowiedziała, że to nie jest sposób, żeby odpędzić wroga, że ona nie pragnie ani złota, ani eleganczkich strojów, że pragnie tylko, żeby wróg ją oszczędził. Pasza prosił ją, żeby się nie lękała, dodając, że jest tam tyle jeźdźców i uzbrojonych mężczyzn, że obładowane złotem i wspaniale ubrane kobiety [będą mogły się wykazać i] przyjść jej z pomocą. Powiedział jeszcze, że jeśli [ona tego] chce, to jest gotowy ich oddalić, a jej dać ich żołąd, aby kupiła złoto i tkaniny. „Broń Boże” – wykrzyknęła chanum. – „Nie chcę więcej bogactw; jestem gotowa, aby podarować nawet te ubrania, które mam, naszym ludziom i wojsku. Przyznaję, że wielkość polega na

liczbie żołnierzy i jeźdźców. Jest wielu bardzo bogatych kupców, tylko po co? Oni nie mają tego, z czym wiąże się prawdziwa wielkość”. Pasza pojawił się na zewnątrz i wysłał jeźdźcom rozkaz, aby wycofali się i wrócili do siebie. Jednak nie spełnili tego rozkazu, zanim nie odbyli wyprawy, aby zdobyć jakiś łup przeznaczony na stroje chanum. Wyruszyli na Qaradagh⁴⁶, gdzie zdobyli obfity łup o wartości stu tysięcy piastrow. Podarowali go chanum, ale ona nie przyjęła go i pozostawiła go wojsku, przekonana tym razem, że można obyć się bez złota i tkanin, ale bez żołnierzy nie można zachować swojej potęgi.

---

⁴⁶ Qaradagh – nazwa prowincji perskiej, położonej 40 mil od granicy tureckiej. [przypis autora]

Opowieść dwunasta

Hasan Aga i Teleng Aga

Wieść niesie, że wśród agów kazy Namiran, podlegającej prowincji Buhtan (Botan), było dwóch bezzennych braci. Starszy nazywał się Hasan Aga Hassamian⁴⁷, a młodszy – Teleng Aga. Hasan Aga wysłał w swoim imieniu ludzi z prośbą o rękę córki naczelnika plemienia Miran. Ten ostatni zgodził się. Kiedy czyniono przygotowania związane z zaślubinami⁴⁸, młodszy brat Hasana Agi, Teleng Aga, udał się do domu wodza Miran, aby uzgodnić sprawę darów, które miały być przekazane. Wzrok Telenga Agi (przypadkowo) spoczął na dziewczynie. Jak tylko ją zobaczył, zakochał się mimo woli w tej, o której rękę miał prosić dla swojego brata Hasana Agi. Dziewczyna nazywała się Lali⁴⁹ Chan. Zatem Teleng Aga (jak właśnie wspomniano) przybył, aby prosić o rękę Lali Chan dla swojego starszego brata Hasana Agi; uzyskał on zgodę rodziny, ale jak tylko ją zobaczył, sam się w niej zakochał. Postanowił zatem użyć podstępów. Udał się do pewnej starej kobiety, która w zamian za wynagrodzenie pieniężne, dała mu nadzieję. Powiedziała mu: „Nie mieszaj się

---

⁴⁷ Hassamian – nazwa wioski, gdzie urodził się Hasan aga. [przypis autora]

⁴⁸ Ceremonie zaślubin wiążą się z przyjęciem, na którym podaje się napoje. Kiedy mówi się „napić się sorbetu” oznacza to „organizować zaślubiny”. [przypis autora]

⁴⁹ Zapis imienia przekazujemy za Żabą. Chodzi prawdopodobnie o imię Lejla, lub Lâle (pers. *lâle* ‘tulipan’).

do tej sprawy; ja się postaram o to, że twój brat zniechęci się do tej dziewczyny, da sobie z nią spokój i zaproponuje on, byś sam ją sobie wziął”. Ta stara czarownica udała się do Hasana Agi i powiedziała mu: „Należy ci współczuć; czy na świecie brakuje dziewcząt, że ty starasz się o rękę Lali Chan?”. „Co to znaczy?” – zapytał ją Hasan Aga. Przekłeta staruszka odpowiedziała kłamliwie: „Ponieważ jest bardzo brzydka, jest krótkowzroczna i ma brzydki oddech”. Słowem, przypisała jej wszelkie możliwe wady. Słyszac te słowa, Hasan Aga bardzo posmutniał, wezwał Telengę Agę i powiedział mu: „Mój bracie, dziewczyna, o której rękę prosisz dla mnie, jest brzydka i ślepa. Przysięgam na Boga – nie chcę jej, muszę zmienić zdanie”. Wtedy Teleng Aga wyraził sprzeciw: „Mój bracie, czy piękna czy brzydka, o tę dziewczynę proszono za moim pośrednictwem. Jesteś człowiekiem honoru, a ojciec dziewczyny jest wodzem potężnego plemienia. Twoja rezygnacja jest krzywdzącym nietaktem, który później może spowodować wybuch wrogości ze strony plemienia Miran w stosunku do mnie. To jest delikatna sprawa; miałem swój udział w doprowadzeniu jej do końca, nie można nic więcej zrobić”. Hasan Aga upierał się przy swoim zdaniu. „Niech się dzieje, co chce, nie będę brał tej dziewczyny.” Wiele osób mówiło mu: „To nic nie da, nie ma na to rady”. W końcu Hasan Aga oświadczył, że rezygnuje z własnej woli z Lali Chan na rzecz Telengę Agi [i poprosił, aby] przyprowadzono ją do niego⁵⁰.

Skoro tak się sprawy miały, Hasan Aga wysłał [ludzi] do Agi Miran, aby przekazali mu, że rezygnuje z zamiaru [poślubienia dziewczyny] i aby uzyskać zgodę agi, żeby piękna Lali Chan została żoną Telengę Agi. Ostatecznie wypito sorbet na cześć tego ostatniego. Gdy przygotowania do ślubu zostały zakończone, Hasan Aga udał się wraz z licznymi zaproszonymi gośćmi, aby sprowadzić narzeczoną [brata]. Ta dosiadła konia

---

⁵⁰ W kurdyjskiej tradycji zaślubin ma miejsce ceremonialne odprowadzenie panny młodej do domu przyszłego męża. Jest to jedna z najważniejszych części ceremoniału, który niegdyś mógł trwać nawet kilka dni.

i ruszono w drogę. Istnieje pewna równina, która nazywa się Dubani. Kiedy kompania przemierzała tę równinę, z woli Boga wiatr uniósł woal Lali Chan i jej twarz została odsłonięta. Hasan Aga zobaczył twarz Lali Chan, promieniującą jak księżyc w pełnym blasku. Zobaczył, że była to rzadka piękność. Od razu odgadł, że padł ofiarą podstępu. Natychmiast opuścił kompanię, popędził swojego konia i oddalił się z kraju. Na cześć Hasana Agi i Lali Chan ułożono później wiele pieśni. Natomiast Lali Chan również darzyła miłością Hasana Agę. Gdy wróciła do domu, zażyła truciznę i zmarła. Hasan Aga zniknął. Nikt nie wiedział, dokąd się udał. Tak brzmi legenda o Hasanie Adze Hasamian i o Lali Chan, którą dobrze znają Kurdowie z Hekkari i Buhtan (Botan). Istnieje ponadto więcej niż kilkaset zwrotek pieśni, które do dzisiaj śpiewane są, by uczcić ich pamięć.

Opowieść trzynasta

Sijamed i Szemsi⁵¹

W czasach Timura Paszy Milli, który był iskanbaszym⁵² powołanym, aby towarzyszyć rodzinom swojego plemienia, kiedy [te] opuszczały pustynię, aby udać się na pastwiska Bingöl⁵³, pojawił się młody człowiek z plemienia Siliwan z Diyarbekir – młody, błyskotliwy i dzielny człowiek, który nie miał jednak ani zawodu, ani majątku. Nazywał się on Sijamed. Ów młodzieniec przybył i wstąpił do służby Timura Paszy Milli, w której pozostał przez jakiś czas. Pasza miał młodą córkę w wieku szesnastu czy siedemnastu lat, o imieniu Szemsi. Była bardzo piękna i miała wszystkie cechy młodzieńczej piękności. Sijamed Siliwi i Szemsi, córka Timura Milli, podobali się sobie i zakochali się w sobie. Ich miłość rosła z dnia na dzień. Sijamed wiedział dobrze,

---

⁵¹ Imię Sijamed jest znane również w brzmieniu Sijabend, jak na przykład w popularnej do dziś opowieści o Sijabendzie i Chedże. Sama historia należy do kanonu kurdyjskich opowieści o miłości.

⁵² Iskanbaszy – tytuł dawnych urzędników Porty, którzy wypełniali te same obowiązki wśród plemion kurdyjskich, jakie jeszcze dzisiaj wypełniają przystawowie (приставъ) [przystaw – naczelnik policji; zarządca] rosyjscy wśród ludów koczowniczych w Rosji. [przypis autora]

⁵³ Bingöl – nazwa góry znajdującej się w odległości szesnastu mil od miasta Erzurum [przypis autora]; dziś góra ta leży w rejonie Varto, na granicy dwóch prowincji Muş i Erzurum. Bingöl (tur. ‘tysiąc jezior’) to także nazwa miasta znajdującego się na południowy-zachód od Erzurum, otoczonego górami i jeziorami.

że Timur Pasza nie da mu córki z własnej woli, z uwagi na fakt, że był tylko prostym Kurdem i jego sługą, podczas gdy Timur był iskanbaszym i do tego paszą. Tymczasem płomień miłości nie gasł. Pewnego dnia Sijamed powiedział Szemsi: „Ile jeszcze będziemy cierpieć z powodu naszej nieszczęśliwej miłości? Nasz duch nigdy nie spocznie. Muszę cię zabrać. W ten sposób albo się ocalimy, albo ci, którzy ruszą za nami w pościg, zabiją nas: w ten sposób nasza miłość się skończy”. Słowem, Sijamed i Szemsi porozumieli się i czekali tylko na odpowiednią chwilę, aby uciec.

Przyszedł czas, w którym Timur Pasza musiał zwinąć obóz. Załadowano pakunki i opuszczono pastwiska Bingöl, aby powrócić na pustynię. Sijamed i Szemsi wsiedli na konia i zostali za przewożonymi bagażami. W ten sposób udało im się uciec w kierunku Muş, obierając drogę [prowadzącą do] Chelatu (dziś Ahlat)⁵⁴. Gdy o zmroku Timur Pasza i ludzie z jego obozowiska przybyli na miejsce, zorientowano się, że Szemsi i Sijamed Si-liwi zniknęli. Wszyscy zaczęli wołać, że nie ma tych dwóch osób. Timur Pasza natychmiast wyznaczył dziesięciu jeźdźców i wysłał ich z powrotem. Jeźdźcy kierowali się śladami zostawionymi przez zwierzęta pociągowe. Gnali całą noc i dotarli do Bingöl o brzasku. Rozpytywali u różnych osób; w końcu pewien starzec, który został z tyłu, powiedział im, że widział Sijameda i Szemsi jak trzymali się z tyłu. Następnie każde z nich wzięło lancę i udali się razem szlakiem [do] Chelatu. Oddalili się bardzo szybko. Usłyszawszy tę informację, [poszukujący] spięli ostrogami swoje rumaki, aby dopaść uciekinierów.

---

⁵⁴ Chelat (Xelat) – miasto na brzegu jeziora Wan, w którym znajduje się ogromny cmentarz arabski. W czasach kalifa Omara miasto zostało zaatakowane przez Kurdów. Znajdują się tam trzy grobowce książęce: Bejandura Padyszacha, Karakojunli Hasana Padyszacha i Sulejmana Szacha, księcia Seldżukidów [przypis autora]; August Kościeszka-Żaba opisuje dzisiejszą miejscowość Ahlat, położoną na zachodnim wybrzeżu jeziora Wan. Do dziś znajduje się tam ogromny cmentarz z grobowcami seldżuckimi, znanymi jako interesująca atrakcja turystyczna.

Co tymczasem działo się z Sijamedem Siliwi i Szemsi? Galopowali całą noc i jeszcze następny dzień. Po dwudziestu godzinach podróży dotarli do podnóża gór Chelatu, do miejsca zwanego Sipan⁵⁵. Tam poczuli się bezpiecznie i zsiadli z konia. Z woli Boga liczne jelenie wyszły im naprzeciw. Sijamed wystrzelił do jednego z jeleni ze strzelby i zranił zwierzę, to jednak nie padło i uciekło. Wtedy Sijamed założył strzelbę na ramię i pobiegł śladem rannego zwierzęcia, które rzuciło się na stromą skałę, zawieszoną nad głęboką przepaścią. Zwierzę zachwiało się i upadło. Sijamed dopadł je i wyciągnął nóż, aby je dobić. Walcząc o życie jeleni zadał rogiem cios Sijamedowi i zepchnął go z góry. U podnóża góry znajdowało się wyschnięte drzewo o ostro zakończonym czubku. Spadając [Sijamed] uderzył właśnie w to drzewo, a ostry pień przeciął jego ciało, tak że zginął na miejscu. Szemsi nie była świadoma jego losu; przez pewien czas oczekiwała przy koniach. Następnie widząc, że Sijamed zwleka z powrotem, zaczęła podążać jego śladem i znalazła martwego jelenia. Później spojrzała w głąb przepaści i dostrzegła Sijameda na szczycie drzewa. Na początku wydawało jej się, że nic mu się nie stało i zawołała go jego imieniem dwa czy trzy razy: „Sijamedzie! Sijamedzie!”. Jednak prędko zorientowała się, że on już nie żył. Szemsi poczęła szlochać i rozpaczać, następnie rzuciła się ze skały na ciało Sijameda i spotkał ją los taki sam, jak jego. Jeźdźcy, którzy podążali za nimi dotarli do miejsca, gdzie znajdowały się konie. Wkrótce znaleźli ciała nieszczęśników. Szemsi mogła jeszcze mówić; opowiedziała wszystko, co zaszło; dwie czy trzy godziny później umarła.

Obydwoje zostali pochowani w tym samym miejscu, które do dzisiaj jest miejscem pielgrzymek. Siostra Sijameda ułożyła na ich cześć wiele pieśni, które śpiewane są do dzisiaj. Gdy Kurdowie spotykają się, często opowiadają tę historię i śpiewają

---

⁵⁵ Chodzi o szczyt Sîpan lub Sîpanê Xelatê (tur. Süphan Dağı) o wysokości 4058 m n.p.m., znajdujący się na północ od jeziora Wan i wspominanego w tekście miasta Chelat (Ahlat). Góra występuje często w kurdyjskich opowieściach i pieśniach, również jako symbol schronienia.

pieśni, które są tak poruszające, że nawet mężczyźni płaczą nad tragicznym końcem nieszczęśliwych zakochanych.

Opowieść czternasta

Ibrahim Aga

Za czasów Abdurrezaka Bega, księcia Choszab⁵⁶, niejaki Telebi Aga, jeden z najważniejszych agów miasta, miał syna, który nazywał się Ibrahim Aga. Kiedy osiągnął wiek szesnastu czy siedemnastu lat, wyróżniał się już odwagą, nieustraszenością i biegłością w posługiwaniu się lancą. Ibrahim Aga odnosił sukcesy w swoich wyprawach; zawsze zdobywał łup, dzięki któremu uzyskiwał dużą achfarmę⁵⁷. Ibrahim Aga wychodził zwycięsko z każdej walki i stale powiększał sławę swojego kraju. Słowem, w krótkim czasie zyskał we wszystkich tych krainach i w Mehemdian⁵⁸ taką sławę, że rosła ona z dnia na dzień. Stał się bogatym właścicielem i miał cały tłum gulamów i sług. Można było powiedzieć, że bogactwo i szczęście nieustannie spływały z nieba na jego głowę. Był na ustach wszystkich, składano mu hołd, wspomniano tylko o Ibrahimie Adze: [Ibrahim

---

⁵⁶ Choszab (Xoşab) – nazwa miasta oddalonego o 8 mil od Wan. [przypis autora]; dziś jest to miejscowość nosząca turecką nazwę Güzelsu. Znajduje się na południowy wschód od miasta Wan, a nieopodal niej wznoszą się ruiny zamku zwanego Choszab (tur. Hoşab).

⁵⁷ Słowo *akhtarma* oznacza ‘łup, na który składają się konie’ [przypis autora]; por. kurd. *extirme* ‘kradzież koni; łup (zwykle w postaci skradzionych koni)’ < tur. *aktarma* ‘przeładunek etc.’.

⁵⁸ Mehmedân to nazwa sandżaku, który Turcy nazywają Mahmudi. Jego główną miejscowością jest Choszab [przypis autora]; według informacji od współczesnego informatora Kurdowie nazywali ten sandżak Mihemdi.

Aga] powiedział to a to, podarował to a to, postąpił w taki a taki sposób. Nie zajmowano się ani księciem, ani innymi agami. Od rana każdy udawał się do dywanu⁵⁹ Ibrahima Agi. Dopiero później udawano się do księcia zarządcy.

W ten sposób upłynęły cztery lata. W końcu książę uznał, że Ibrahim Aga stał się zbyt potężny. Nie bał się on [Ibrahim] nikogo, toteż [książę] powziął zamiar zabicia go. Abdurrezak miał wprawdzie czterech czy pięciu begzade⁶⁰, ale znając odwagę Ibrahima Agi, który umiał bardzo dobrze postugiwać się chandżarem (sztyletem), bał się ich narażać, tym bardziej że temu ostatniemu cały czas towarzyszyła świta, składająca się z trzydziestu czy czterdziestu osób. Obawiał się ponadto, żeby jego plan zabicia Ibrahima Agi nie spowodował problemów. Kiedy pochłonięty był rozważaniem tego pomysłu, przybyli begzade, aby zaprosić Ibrahima Agę do wzięcia udziału w wieczornej uczcie zorganizowanej w zamku na jego cześć, a następnie do udania się do łaźni haremu, gdzie urządzony zostanie keif⁶¹. Ibrahim Aga, który niczego nie podejrzewał, przyjął zaproszenie i udał się do zamku w towarzystwie tylko dwóch sług. Po uczcie, w której brał udział Abdurrezak, przyjęcie przedłużyło się aż do czwartej w nocy⁶². Begzade prosili Abdurrezaka o pozwolenie opuszczenia przyjęcia w celu udania się do łaźni z Ibrahimem Agą i wzięcia udziału w keifie. W Choszab była tylko mała łaźnia w haremie – jedyna, która istniała w zamku. Wyzuty z najmniejszych obaw Ibrahim Aga pozostawił swoich służących w diwanchane i wyszedł sam z trójką begzade. Weszli

---

⁵⁹ Dywan [z pers. *dīvān*] – ‘rada, zebranie, urząd’ [także ‘zbiór poezji’]; diwanchane – sala przyjęć, sala, gdzie gromadzi się rada [przypis autora]; por. przypis 15 na s. 33.

⁶⁰ Syn księcia lub inny pan, który nosi tytuł begzade [przypis autora]; dosł.: ‘syn/potomek bega’, z pers. *zāde* ‘syn, potomek’.

⁶¹ Słowo *keyf* [z ar. *kayf*] oznacza wszelkiego rodzaju rozrywki i przyjemności. W języku młodych ludzi to słowo oznacza ‘uczciowanie’. [przypis autora]

⁶² Czwarta w nocy według rachuby tureckiej odpowiada około jedenastej wieczorem, w zależności od pory roku. [przypis autora]

zatem do łaźni i rozebrali się. Godzinę później jeden z begzade, Mansur Beg, syn brata Abdurrezaka, młodzieniec silny i krzepki, któremu nie brakowało odwagi, powiedział do Ibrahima: „Chciałbym bardzo zapalić fajkę; pójdę do przedsionka, aby zapalić i (wkrótce) wrócę”. Wkrótce Mansur Beg przeszedł do przedsionka, wziął swoje ubrania, przypiął swój chandżar do pasa, wrócił do łaźni i natychmiast zaatakował Ibrahima Agę swoją bronią. Trzech begzade rzuciło się na tego ostatniego. Mimo że był nagi i sam, zdołał jednak wyrwać chandżar z ich rąk i ranić jednego z begzade. Ostatecznie jednak został zabity. Nazajutrz wyrzucono zwłoki Ibrahima Agi poza twierdzę.

Begzade ze swoimi ludźmi udali się do domu Ibrahima Agi, jak i do domów jego sług, i splądrowali je. Wyniesiono zwłoki Ibrahima Agi i złożono mu ostatni hołd. [Po tym wydarzeniu] Abdurrezak stał się łagodny i sprawował swoją władzę (bez skrzepowania). Kiedy człowiek zyskuje imię i sławę w Kurdystanie, wszyscy grupują się wokół niego i władza niewiele może na to poradzić. Ten uznany człowiek z dnia na dzień zyskuje potęgę i sławę. Wśród Kurdów najwięcej problemów wynika właśnie z powodu takich ludzi.

Opowieść piętnasta

Szejch Ahmed i Ismail Beg

Wśród sług i ludzi Aladina Bega⁶³, naczelnika plemienia Rużekan, był niejaki Szejch Ahmed Czyplak, którego ojciec i przodkowie znani byli w Chelacie (Ahlat). Szejchowie tego rodu nosili imię Czyplak⁶⁴, ponieważ byli bardzo biedni i ponieważ nawet gdy odchodzili (aby medytować), nie nosili ubrania. Mówi się, że Kurdowie uważali ich za dobrych ludzi. Ów Szejch Ahmed nie poszedł w ślady swoich przodków: miał służących i służbę domową, był jednocześnie dzielny, krwiożerczy i okrutny. Wreszcie objął rządy nad Chelatem i załatwił sobie wspaniałe konie, jak i dobrych gulamów. Z jednej strony mordował, z drugiej strony dawał dużo mieszkańcom, dowodząc swej hojności. W ten sposób objął władzę nad prowincją Chelat i przyjął do służby dwustu czy trzystu gulamów⁶⁵ i jeźdźców. W tym samym czasie żył Ismail Beg – jeden z dawnych mirów prowincji Eldżewaz⁶⁶; był odważny i mądry; poddani go chwalili, kraj rozkwitał, a ludzie nazywali go „małym królem”. Te dwie prowincje dzieliła odległość zaledwie czterech godzin drogi. Każdy, kto chciał uciec przed tyranią Szejcha Ahmeda Czyplaka, mógł się schronić u Ismaila Bega i tam czuć się bezpiecznym.

---

⁶³ Aladin zamiast Ala ed din. [przypis autora]

⁶⁴ Tur. *çıplak* – ‘goły, nagi’.

⁶⁵ Zob. przypis 69 na s. 65.

⁶⁶ W oryginale Eldevāz, obecnie miejscowość Adilcevaz na północnym wybrzeżu jeziora Wan.

Szejch Ahmed Czyplak nie mógł nic na to poradzić. Na próżno marzył o tym, aby poskromić Ismaila Bega, nie udawało mu się to, ponieważ wszyscy sprzyjali temu ostatniemu i ludzie byli zadowoleni ze sprawiedliwości, jaką okazywał. W tej sytuacji szejch użył podstępu w postaci udawanej przyjaźni. Zwrócił się do Ismail Bega w te słowa: „Przyśniło mi się, że ty i ja związani jesteśmy ścisłymi więzami przyjaźni”. Ismail Beg uwierzył tym słowom. Obydwa zobowiązali się, że będą jak bracia i przysięgali sobie wieczną przyjaźń i braterstwo. O ile przyjaźń Ismail Bega była szczerą, o tyle przyjaźń Szejcha Ahmeda była fałszywa. Wreszcie pewnego dnia Szejch Ahmed kazał przekazać Ismailowi Begowi, że już od dawna go nie widział i że chciałby przybyć i go pozdrowić. Ismail Beg odpowiedział, że jest gotowy go przyjąć, jeśli tylko zechce przybyć. Szejch Ahmed natychmiast wezwał swojego syna, Szejcha Muhammeda Bega i oznajmił mu w tajemnicy: „Udam się wraz z dziesięcioma gulamami do Ismaila Bega do Eldżewaz. Zgromadź w nocy wszystkich jeźdźców i piechurów, którzy są w Chelacie, wyrusz z nimi o północy i ustaw się o świcie u bram zamku Eldżewaz, ponieważ jest pewna ważna sprawa”.

Po wydaniu wszystkich poleceń udał się do zamku Eldżewaz z dziesięcioma doborowymi jeźdźcami, ale nie poinformował ich o celu wyjazdu. Kiedy szejch przybył tam i zsiadł z konia przy schodach prowadzących do zamku, Ismail Beg przyjął go z wszystkimi możliwymi zaszczytami i siedzieli razem aż do czwartej nad ranem. Ismail Beg miał dwudziestu, trzydziestu służących. Wstał i wszedł do haremu; jego służący również odeszli do swoich domów w mieście. Zamknięto bramę zamku, w diwanchane został tylko dozorca, kahwedzi⁶⁷, stajenny i jeszcze trzy czy cztery osoby ze świty Ismaila Bega, ci jednak także wrócili do swoich domów. O godzinie szóstej⁶⁸ szejch udał, że boli go brzuch. Zaczął krzyczeć: „Umieram, dajcie mi jakiś lek.

---

⁶⁷ Kurd. *qahweci*, z tur. *kahveci* – osoba zaparzająca kawę i częstująca nią.

⁶⁸ Szósta w nocy według rachuby tureckiej odpowiada północy według rachuby francuskiej, zależnie od pory roku. [przypis autora]

Powiadomcie Ismaila Bega, żeby przybył do mnie i pomógł mi”. Dozorca pobiegł do haremu, zapukał do drzwi i powiadomił Ismaila Bega, że skarżący się na ostre bóle brzucha Szejch Ahmed umiera i prosi o sporządzenie testamentu. Biedny Ismail Beg uwierzył w to, wstał z łóżka, ubrał się i poszedł do szejcha do jego diwanchane. Kiedy Ismail Beg wszedł i usiadł, niesławny Szejch Ahmed wezwał pod jakimś pretekstem swoich ludzi. Potem nagle wyciągnął swój chandżar, rzucił się na Ismail Bega, zadał mu dwa czy trzy potężne ciosy i kazał swoim ludziom dobić go. Dwóch czy trzech służących Ismaila Bega zostało pojmanyh i wtrąconyh do więzienia. Otwarto bramę zamku, wysłano gulama⁶⁹ do syna szejcha, Szejcha Muhammeda Bega, który zgodnie z otrzymanym rozkazem przybył o świcie z trzystoma czy czterystoma jeźdźcami z Chelatu i wdarł się do wnętrza zamku Eldżewaz. Podczas gdy mieszkańcy miasta nie wiedzieli, co się dzieje i spali spokojnie, szejch objął władzę nad Eldżewaz i podstępnie zabił Ismaila Bega, którego zwłoki zostały pochowane rano. Kazał skonfiskować jego majątek, wygnąć jego rodziców i dzieci, narzucił kontrybucję na mieszkańców i stał się władcą Adildżewaz⁷⁰ na okres dwóch czy trzech lat.

Ismail Beg pozostawił małoletniego syna, który nazywał się Sadik Beg. Mieszkańcy potajemnie porozumieli się z nim. Kiedy szejch wyruszył do Chelatu, chwycili za broń przeciwko niemu, wygnali jego ludzi i chcieli jako przywódcy tylko Sadik Bega, syna Ismaila Bega, potomka ich własnych mirów (książąt). Szejch pozostał w Chelacie, wciąż okrutny i niegodziwy. Powiada się, że był bezpośrednio odpowiedzialny za śmierć muzułmanów i Ormian – trzydziestu trzech osób. Jednak później spotkała go kara.

---

⁶⁹ Gulam po persku znaczy ‘posłaniec, zbrojny mąż’. U Kurdów jest to sługa [*serviteur*] albo po prostu młody służący [*domestique*]. Służącego, który pomaga w pracy zwykle określa się słowem *mişak* [przypis autora]; por. orm. *mşak* ‘parobek’. Por. przypis 13 na s. 33.

⁷⁰ Eldżewaz to skrócona forma nazwy Adildżewaz. Oba określenia używane są wymiennie.

Opowieść szesnasta

Szejch Ahmed i Sultan Chanum

Szejcha Ahmeda Czyplaka spotkała kara. Człowiek ów w późniejszym czasie zgromadził dużo pieniędzy poprzez swoje szynkany i rozboje. Wobec Selima Paszy Rużeki⁷¹ żywił nienawiść i wrogość. W czasach Hadżiego Saliha Paszy, szejcha, który posiadał pewną sumę pieniędzy i piękne konie, przybył do Erzurum i zdołał objąć zarząd nad Rużeki, otrzymawszy miano Sejid Ahmed Pasza. Kazał zebrać wojsko w Erzurum, Bajazydzie i Wan i wyruszył przeciwko Selimowi Paszy. Skoro tak się sprawy miały, ten ostatni ufortyfikował się w mieście Bitlis. Szejch Ahmed Pasza zbliżył się z ośmioma tysiącami ludzi do miasta Bitlis i rozpoczęła się walka, w której po obu stronach poległo prawie stu ludzi. Oddziały kurdyjskie Sejida Ahmeda Paszy zdobyły szturmem różne dzielnice miasta i splądrowały wszystkie domy rajów⁷². W końcu Selim Pasza, który nie był w stanie stawić oporu, opuścił Bitlis, uciekł z pewną liczbą osób należących do jego świty i udał się do doliny Sasun, gdzie się zatrzymał.

W ten sposób Sejid Ahmed Pasza został zarządcą Rużekan. Udał się do Muş, aby zamieszkać w pałacu, gdzie sprawował władzę przez około trzy miesiące. Rodzina Selima Paszy została w Muş, wraz z jego siostrą, która nazywała się Sultan Chanum.

---

⁷¹ Rużeki – ‘nazwa plemienia kurdyjskiego, którego naczelnikiem był Selim Pasza. [przypis autora]

⁷² Zob. przypis 35 na s. 46.

Z doliny Sasun Selim Pasza wysłał (następującą) wiadomość do swojej siostry: „Proszę cię, żebyś uwolniła mnie od Sejida Ahmeda Paszy”. Sultana natychmiast wezwała Ormianina, jednego ze służących w pałacu i obiecała mu pewną sumę pieniędzy (mówiąc): „Dam ci beczkę prochu. Zanieś ją w nocy. Szejch Ahmed Pasza zajmuje zwykle górne piętro. Zanieś tę beczkę prochu na niższe piętro i umieść ją w magazynie, który znajduje się pod jego pokojami; zapal świecę i umieść ją w prochu, następnie odejdz i ukryj się”. Zgodnie z poleceniem Sultan Chanum o północy Ormianin Micho wziął beczkę prochu i umieścił ją w magazynie znajdującym się pod pokojami Sejida Ahmeda Paszy. Umieścił świecę w prochu, wycofał się i ukrył. Kiedy godzinę później płomień zapalił proch, pokoje Sejida Ahmeda Paszy wyleciały w powietrze, podobnie jak [inna] część pałacu. Sejid Ahmed Pasza zginął wraz trzydziestoma swoimi agami i sługami. Rano ich ciała zostały odnalezione w odległości pół godziny [od miejsca wybuchu]. Zostały zabrane i pochowane.

Gdy Selim Pasza usłyszał dobrą wiadomość, przybył i szybko został zarządcą Rużekan. Hojnie wynagrodził Ormianinowi jego czyn i uczynił go swoim faworytem. W ten sposób Szejcha Paszę spotkała kara i ludzie uwolnili się od jego tyranii. Pozostawił dwóch synów, którzy byli gorsi od ojca: jeden nazywał się Szejch Muhammed Beg, drugi nazywał się Szejch Mustafa Beg. Objęli władzę nad Chelatem, wzniesli sztandar buntu, dopuszczali się zabójstw i licznych czynów przestępczych. Szejch Muhammed Beg porwał pewną liczbę kobiet ormiańskich i mużułmańskich, wziął je siłą i poślubił. Powiada się także, że zabił on własnymi rękami czterdzieści osób – zarówno Ormian, jak i mużułmanów. Następnie, kiedy owe wydarzenia⁷³

---

⁷³ Chodzi o masakry dokonane w latach 40. XIX wieku na asyryjskich nestorianach przez kurdyjskich emirów Bohtanu (Bedyrchan Beg) i Hekkari (Nurullah Beg), w wyniku których śmierć poniosło ok. 10 tysięcy osób. Dokonywane przez mużułmanów pogromy chrześcijan były związane z aktywną polityką misjonarzy chrześcijańskich w Kurdystanie, adresowaną głównie do Ormian i Asyryjczyków. Misjonarze z kolei byli postrzegani jako szpiedzy obcych mocarstw (któ-

z udziałem Bedyrchana Bega⁷⁴ miały miejsce, kiedy Turcy osmańscy objęli władzę nad Kurdystanem, ów Szejch Muhammed uciekł w przebraniu do Bagdadu, gdzie znikł. Jego brat Szejch Mustafa został pojmany wraz z Chanem Mahmudem i wygnany do Rusçuk. Prawdopodobnie nadal tam mieszkają. W ten oto sposób ci, którzy służyli Bogu, uwolnili się od nich i mieszkańcy odetchnęli.

---

rymi zresztą często rzeczywiście byli), wymuszających na sułtanie reformy i ustępstwa na rzecz chrześcijan. W znacznie bardziej konserwatywnym Kurdystanie polityka ta była obserwowana z narastającym lękiem. Władze osmańskie najpierw przyknęły oko na kurdyjskie represje wobec chrześcijan, by następnie stłumić powstanie Bedyrchana i zaprowadzić w Kurdystanie nowe porządki. Po roku 1847 odebrano tam władzę książętom kurdyjskim i zastąpiono ich centralnie mianowanymi przez Stambuł gubernatorami. Był to również element szerszej polityki reform, wprowadzanej w ramach specjalnego programu reformatorskiego tzw. Tanzimatu. Bedyrchan wraz z rodziną został skazany na zesłanie.

⁷⁴ Bedirchan Beg jest obecnie na wygnaniu na Krecie, o czym już wspomniano w innym miejscu. Otrzymał od Porty tytuł paszy. [przypis autora]; por. s. XXXIII.

Opowieść siedemnasta

Ali Nasran

Wiesz niesie, że pośród miejscowości Heriru⁷⁵ istnieje duże miasteczko kurdyjskie, które nazywa się Chanegi (Xanegi). Burmistrz tej wioski, niejaki Ali Nasran, był bogatym właścicielem. Miał synów, pasierbice, córki i dużo bogactw. Pewnego dnia nieznanemu człowiekowi przybył do domu Alego Nasrana i został tam przyjęty jako gość. Pozostawał [wcześniej] wiele dni bez dachu nad głową. Nazywał się Heider. Widząc, że w domu niczego nie brakuje, człowiek ów chciał służyć tam w zamian za kawałek chleba. Osiedlił się zatem w domu Alego Nasrana i pozostał tam przez około sześć miesięcy. Werdi, pasierbica Alego Nasrana, kobieta o złej reputacji, zakochała się w Heiderze i wkrótce nawiązała z nim potajemne stosunki, o których nikt nie wiedział. Pewnego dnia Heider powiedział do Werdi: „Posłuchaj, chciałbym cię wziąć ze sobą, bądź przy mnie i ucieknijmy razem”. Werdi odparła, że niemożliwym było uciec w obecności tylu osób, które znajdowały się w domu Alego Nasrana. „Będziemy ścigani; dokądkolwiek pójdziemy, zostaniemy złapani i zabici. Lepiej będzie, jeśli nie będziemy rozgłaszać tej sprawy, a dom i wszystkie dobra pozostaną do naszej dyspozycji, abyśmy mogli się pobrać. Zdobądź trochę arszeniku, przynieś mi go, a ja zmieszam go z jedzeniem, które im podam. Wszyscy zginą; dom i dobra staną się twoją i moją własnością. Wyjdę za ciebie za mąż: to jest najlepsze rozwiązanie”.

---

⁷⁵ Herir – nazwa kazy w Kurdystanie. [przypis autora]

Heider zatem znalazł pretekst, aby udać się do miasta Urmia; przywiózł stamtąd trochę arszeniku i przekazał go kobiecie. Zabrała ona truciznę i mieszała ją z jedzeniem, które wieczorem podała mieszkańcom domu. Kilka godzin później trucizna zaczęła działać. Siedemnaście osób, mężczyzn i kobiet, mieszkało w domu: wszyscy zachorowali; cztery osoby po krótkim czasie zmarły, życie pozostałych było poważnie zagrożone. Sąsiedzi i mieszkańcy wioski przybiegli i starali się poznać przyczynę tego nieszczęścia, zadając wiele pytań. Przestraszony tymi pytaniami Heider opuścił wioskę o świcie i uciekł, myśląc tylko o swoim bezpieczeństwie. Jednak Werdi została. Mieszkańcy wioski pytali: „Kto przygotował potrawy?”. Ona odpowiedziała: „To ja je zrobiłam”. Zwrócono jej uwagę na następującą rzecz: „Jak to się stało, że nie zachorowałaś? Z pewnością nie jadłaś tych potraw. No a Heider, gdzie on jest?”. Słowem, mieszkańcy zaczęli nabierać podejrzeń. Heidera nigdzie nie było widać. Próbowano zmusić Werdi, aby zjadła owe potrawy, ale ona odmówiła. Werdi została pojmana, związano ją (mówiąc jej te słowa): „Zabijemy cię, jeśli nie powiesz prawdy”. Chcąc nie chcąc wyznała wszystko. Wyślano kilku jeźdźców w pościg za Heiderem; przejechali oni kawał drogi, ale nie odnaleźli go. Heider, który nie miał ani [znanego] nazwiska, ani tytułu mógł uciec. Werdi została powieszona i [w ten sposób] uśmiercona. Ali Nasran zginął ze swoimi synami, pasierbicami i córkami – łącznie [zginęło] jedenaście osób. Nie więcej niż sześcioro jego dzieci zostało ocalonych dzięki lekarstwom. Nigdy nie znaleziono najmniejszego śladu Heidera, który przepadł na zawsze. Od tego wydarzenia do żadnego domu w okolicach Heriru nie przyjmowano już żadnych obcych osób ze strachu przed zdradą.

Opowieść osiemnasta

Muła Osman

Muła Osman, wywodzący się z plemienia Chanijan, opowiadał następującą historię:

„Pewnego zimowego dnia udałem się do Dżeziry. Skierowałem się w stronę wioski Kelehi; zaczynało już świtać, kiedy zaskoczyła mnie burza śnieżna. Dopiero o piątej czy szóstej w nocy⁷⁶ dotarłem do wioski Kelehi. Wszyscy spali, nie słychać było żadnych głosów, najmniejszego dźwięku. Udałem się prosto do meczetu, którego wrota nie zostały zamknięte na klucz. Otworzyłem je i wszedłem do środka, aby odpocząć tam nieco i doczekać do rana. W ciemności zahaczyłem o coś stopą; dotknąłem ręką i poczułem, że jest to jakiś śpiący człowiek. Powiedziałem do siebie: „Bez wątpienia jest to wędrowiec, który tak samo jak ja przyszedł, aby się tutaj schronić”. Położyłem się plecami do tego człowieka i zasnąłem obok niego. Chwilę potem obudziłem się i poczułem, że część mojego ciała, która przylegała do tego człowieka jest zimna jak lód i zgrabiąła. Nie mogłem odgadnąć przyczyny tego stanu rzeczy. Zbliżyłem się do tego człowieka. Jednak człowiek ten nie żył. Wieczorem zmarł w wiosce, ułożono go w meczecie, aby rano go pochować”.

---

⁷⁶ Godzina piąta lub szósta w nocy według rachuby tureckiej oznacza godzinę jedenastą lub północ według rachuby europejskiej, zależnie od pory roku. [przypis autora]

Ów mułła Osman, przekonany, że ten człowiek przyszedł tam w nocy tak jak on i był żywy, ułożył się obok niego. Mułła Osman kontynuował swoją opowieść: „O świcie zobaczyłem, że wrota meczetu otworzyły się. Wszedł imam i zapalił lampę. Skoro zapalono światło, mułła Osman usiadł obok trupa. Kierując swój wzrok w tę stronę i widząc, jak podniosłem głowę i usiadłem, imam pomyślał, że to sama śmierć powstała. Przestraszył się, krzyknął „waj!”, upadł i zemdlął. Mieszkańcy wioski przyszli do niego dopiero po upływie długiego czasu. Pytali się go: „Co ci się stało, że straciłeś przytomność?”. Imam odpowiedział: „W momencie gdy zapaliłem lampę, ten człowiek podniósł głowę blisko trupa; myślałem, że to sama śmierć powstała; przeraziłem się i zemdląłem”. Imam zachorował na chorobę, która przykuła go do łóżka na dwa miesiące, ale potem wyleczył się.

Opowieść dziewiętnasta

Dżergo

Wieść niesie, że w mieście Bitlis mieszkał człowiek, który nazywał się Dżergo. Jego żona pochodziła z wioski Tunusi, która należy do wioski Chelatu. Pewnego dnia człowiek należący do rodziny jej ojca przyszedł zaprosić Guzel Chatun⁷⁷, żonę Dżergo, aby przybyła spędzić kilka dni w domu rodzinnym i zaprowadził ją [tam]. Dżergo został w domu zupełnie sam. Jakiś czas potem zorientował się, że Guzel Chatun zwleka z powrotem. Miał gulama (sługę) [o imieniu] Kirit, który był młodym człowiekiem, łajdakiem, pochodzącym z plemienia Reszkut. Dżergo powiedział mu: „Dosiądź konia i szukaj swojej pani”. Kirit ruszył w drogę, aby szukać Guzel Chatun. Wioskę, do której się udała, dzieliło od Bitlisu kilkanaście godzin (drogi). Guzel Chatun natychmiast poczyniła przygotowania niezbędne do wyjazdu, dosiadła konia i udała się w towarzystwie Kirita do miasta. W czasie podróży Kirit poczuł grzeszne pragnienie, aby posiąść Guzel Chatun – jego serce nie mogło oprzeć się pokusie. Półsłówkami wyrażał swój miłosny zapal, ale ona nie reagowała. Wtedy pod byle pretekstem opóźniał podróż, tak by zaskoczyła go noc, i aby mógł zaspokoić swoje grzeszne pragnienie. A to zsiadał z konia, a to skarżył się na ból brzucha, aby tylko prowadzić konie nieśpiesznie. Guzel Chatun wielokrotnie prosiła go, aby się pospieszył, ponieważ robiło się późno i nie zdołają dotrzeć do miasta. Kirit nie słuchaj jej. Słowem, ten łajdak

---

⁷⁷ Imię to można tłumaczyć z tureckiego jako „Piękna Pani”.

o imieniu Kirit przedłużał podróż Guzel Chatun. Zbliżał się zachód słońca i dopiero wtedy dotarli do cieszącego się złą sławą karawanseraju, który nazywał się Baszchan. Znajdował się on na równinie Rehva. Karawanseraj oddalony był od Bitlisu o kolejne trzy godziny [drogi]. Zaskoczyła ich noc. Wtedy Kirit powiedział Guzel Chatun, że trzeba spędzić noc w tym karawanseraju i że będzie można wyruszyć dopiero rano.

Chcąc nie chcąc, Guzel Chatun udała się do karawanseraju, przywiązali konie i trochę odpoczęli. Wtedy Kirit zwrócił się do Guzel Chatun tymi słowami: „Nie ma sensu dłużej udawać; musisz poniechać swej cnoty, musisz całkowicie mi się oddać – z tego powodu opóźniłem tej nocy twoją podróż: w przeciwnym wypadku zabiję cię”. Guzel Chatun zaczęła strasznie lamentować i zmuszona była błagać go w poniżający sposób, który na nic się nie zdał. Guzel Chatun miała przypadkiem w swojej kieszeni nóż. Korzystając z ciemności, która panowała w karawanseraju, wyciągnęła go ostrożnie z kieszeni i ukryła go w dłoni. Następnie pośród dalszych błagań trafiła na odpowiedni moment, aby unieść nóż tuż nad gardłem Kirita i poderżnąć mu je, powodując jego śmierć. Ogarnięta trwogą, wycofała się do kąta.

Dżergo, mąż Guzel Chatun, udał się tego wieczoru do miasta, aby spotkać się z przyjaciółmi. W towarzystwie, w którym znalazł się Dżergo, właśnie dyskutowano tego wieczoru na temat dzielności, nieustraszoneści i odwagi. Powiedziano, że jeśli ktokolwiek ośmieliłby się w taką noc dosiąść konia i udać się do Baszchan i wrócić stamtąd pozostawiwszy tam ślad swojej obecności, który można by znaleźć rano, nikt nie byłby bardziej odważny od tego człowieka. Wyrażono gotowość zaoferowania nagrody za to. Otwarto zatem zakład; ktoś powiedział: „Ja pójdę”, ale potem się wycofał. W końcu Dżergo przyjął zakład: „Czegokolwiek by tam nie było, pójdę i zostawię znak [dowód swojej obecności] w karawanseraju, pod warunkiem, że nikt spośród was nie opuści towarzystwa aż do mojego powrotu”. Wstał, poszedł najpierw do siebie, zabrał swoją broń, dosiadł konia i skierował się w stronę Baszchan, aby zostawić tam znak i następnie wrócić.

Przybywszy do wrót karawanseraju zsiadł z konia i zaczął umieszczać swój znak. Na odgłos kroków Guzel Chatun ogarnął strach. Była przekonana, że w takim czasie, o północy, nie przybyłby tu nikt poza bandytami albo rabusiami. Znieruchomiła, zaczęła nasłuchiwać i usłyszała, że jakiś jeździec przybył do wrót karawanseraju, zsiadł z konia i prowadząc swojego wierzchowca wszedł do środka. Widząc, jak jeździec ów wchodzi do karawanseraju, Guzel Chatun wpadła w panikę. Powiedziała do siebie: „Utnę rękę Kiritowi i zrzucę ją na głowę tego jeźdźca. Jak zobaczy odciętą rękę człowieka, z pewnością przestraszy się i ucieknie”. Guzel Chatun odcięła rękę Kiritowi i rzuciła ją w stronę jeźdźca. Ten widząc, że coś spadło na ziemię tuż przed nim, schylił się i zobaczył rękę człowieka. Nie powiedział ani słowa, zrozumiał, że ktoś jest w karawanseraju, ale nie wiedział czy to człowiek, czy džinn⁷⁸. Jednak Dżergo nadal starał się, aby pozostawić gdzieś dowód swojej obecności. Myśląc, że jeździec chce przywiązać swojego konia, Guzel Chatun odcięła drugą rękę Kirita i rzuciła ją w jego stronę, licząc, że tym razem przestraszy się. Jeździec poczuł nowe uderzenie i omacawszy przedmiot, stwierdził, że jest to druga ręka człowieka. Wtedy krzyknął: „Jestem Dżergo z Kisan⁷⁹, te [odcięte] ręce nie przerażają mnie; poczekaj tylko chwilę, znajdę cię i dowiem się, coś ty za jeden”. Jak tylko Guzel Chatun usłyszała głos swojego męża Dżergo, rozpoznała go i zaczęła wołać w jego stronę: „O Dżergo, to ja, twoja Guzel”. Mąż i żona zbliżyli się do siebie. Dżergo zapytał Guzel, jak to się stało, że się tutaj znalazła; ona opowiedziała mu o zachowaniu gulama Kirita, łajdaka. Ona zaś zapytała go o to, jak to się stało, że tu się znalazł tej nocy. Dżergo opowiedział jej o zakładzie. Nie tracąc czasu, tej samej nocy Dżergo i Guzel Chatun dosiedli koni, wzięli dwie [odcięte] ręce Kirita jako dowód, wyruszyli w stronę miasta. Skierowali się

---

⁷⁸ Dżinn – według wierzeń staroarabskich nieuchwytna istota przybierająca różne postacie, mająca zły lub dobry wpływ na losy ludzkie; w islamie – rozumna istota stworzona z ognia bez dymu.

⁷⁹ Kissian – nazwa miasteczka między Bitlisem i Wan. [przypis autora]

prosto do miejsca, gdzie postawiono zakład. Nikt z zebranych nie oddalił się – wszyscy czekali na Dżergo. Ten przybył ze swoją żoną do towarzyszy i kobieta rzuciła na ziemię dwie odcięte ręce. Towarzysze zapytali, co to miało znaczyć. Dżergo wyjaśnił zwięźle, o co chodziło. Wszyscy zgromadzeni pogratulowali wiernej i cnotliwej Guzel; podziwiano jej odwagę. Pochwałom nie było końca. Uznano, że jest godna tytułu lwicy. Ten karawanseraj budził prawdziwy strach u wszystkich; nawet za dnia nikt nie odważył się tam zapuścić. Niech Bóg błogosławi odwagę Guzel i jej czystość!

Opowieść dwudziesta

Jak Koroglu rozdzielił tkaniny

Wieść niesie, że pewnego dnia dwa plemiona, Sipikan i Hejderan, złupiły wielką karawanę, złożoną z około pięciuset zwierząt pociągowych, prowadzoną przez Abdullaha Qadira Agę z Bagdadu. Zabrali cały ładunek, na który składały się tkaniny pozłacane, jedwabne i cynobrowe; stało się to na równinie Gazigiol⁸⁰. Kiedy Kurdowie ci odmierzali sukna, ałtasy i tkaniny za pomocą noża, aby rozdzielić je między siebie i żeby każdy dostał swoją część, pojawił się człowiek z okolicy i poprosił Kurdów, aby sprzedali mu nieco sukna i brokatu. Kurdowie zmierzyli narzędziem sukna i tkaniny i dali je temu człowiekowi. On ich zapytał: „Dlaczego odmierzyliście tak dużo materiału?”. Kurdowie odparli: „Ten nóż należał do Koroglu⁸¹ – to on zostawił go w górach dla biednych ludzi, tak aby człowiek kupujący jakieś tkaniny tego rozmiaru mógł zaopatrzyć cały dom”.

⁸⁰ Gazigiol – nazwa góry [znajdującej się] między Wan i Choj, którą Turcy nazywają Kazighiol. [przypis autora]

⁸¹ Koroglu to imię bohatera pieśni opublikowanych pod tym tytułem przez p. A. Chodźkę w jego pracy pt. *Specimens of the popular poetry of Persia*, London 1842. 8 [por.: *Specimens of the popular poetry of Persia: as found in the adventures and improvisations of Kurroglou, the bandit-minstrel of northern Persia and in the songs of the people inhabiting the shores of the Caspian Sea*]. Miał on wiele for-tów, które obecnie są zrujnowane: jeden między Kağizmanem i Erywaniem, drugi w okolicy Saganlu-dağ, niedaleko Karsu, jeszcze kolejne niedaleko Bardos, między Karsem i Hassan-Kale. [przypis autora]

Na łup składało się cztery czy pięć ładunków cynobrowych tkanin, które dostały się w ręce Kurda. Nie znał on jednak ich wartości. Następnie [Kurd] udał się do Bajazydu, gdzie spotkał Ormianina, któremu powiedział: „Przyjdź. Mam trochę lekarstw⁸², które ci podaruję”. Ormianin⁸³ udał się tam, kupił cały zapas cynobrowych tkanin i zarobił na tym dużo pieniędzy. W Bajazydzie zostało jeszcze kilku członków rodziny tego Ormianina, którzy są znanymi kupcami. Zdarzenie związane z mierzeniem tkanin miarą Koroglu znane jest dobrze w całym Kurdystanie.

---

⁸² Nie do końca jest to jasne, ale w oryginale kurdyjskim również jest mowa o lekarstwach (*derman*).

⁸³ Ormianin nazywał się Navasart ogli. Jego rodzina przeniosła się do Erywania i nadal ma znaczny majątek. [przypis autora]

Opowieść dwudziesta pierwsza

Szekir Aga Szenk⁸⁴

Bajarze opowiadają, że w czasach Ibrahima Chana Bega, należącego do rodu Abbasydów⁸⁵, który był księciem całej prowincji Hekkari, pojawił się człowiek należący do rodziny Girawi, naj-słynniejszej z plemienia Hertuszjan⁸⁶. Znany był ze swojej odwagi i nazywano go Szekir Aga Szenk. Swego czasu zyskał [on] wielką sławę dzięki udziałowi w potyczkach, a szacunek, którym cieszył się u Kurdów z wszystkich regionów był tak wielki, że w końcu pasza Wanu wysłał wojska przeciwko Szekirowi Adze w nadziei, że go pokona. Jednak nie udało mu się to. Książę Hekkari również wyruszył ze swoimi żołnierzami przeciwko Szekirowi Adze, który zajmował dolinę Geliaraki. Ponieważ to miejsce było trudne do zdobycia, Ibrahim Chan Beg nie mógł odnieść zwycięstwa i musiał wrócić niepokieszony. Słowem, od pewnego czasu Szekir Aga był niepokoszony w swoim zachwalstwie i okrucieństwie. Książę i okoliczni paszowie sprzymierzyli się, aby go pokonać, ale nic nie zdołali zrobić.

---

⁸⁴ Szenk [por. pers. *šang*] znaczy ‘bystry, smukły, zwinny’.
[przypis autora]

⁸⁵ Abbasydzi – dynastia 37 kalifów arabsko-muzułmańskich, ze stolicą w Bagdadzie, panująca w latach 750-1258, pochodząca od Al-Abbasa, stryja Muhammada.

⁸⁶ Por. przypis 33 na s. 45.

Ludzie Szekira Agi pustoszyli kraj, podczas gdy Czededži Abdullah Pasza został seraskerem⁸⁷ Erzurum i wysłał do paszy Wan rozkaz, z którego wynikało, iż Szekir Aga miał status firmanlu⁸⁸ i ciążył na nim wyrok śmierci. Pasza Wanu natychmiast poinformował o tym księcia Hekkari, Ibrahima Chana Bega. Ten ostatni dowiedziawszy się, że na Szekira Agę wydano wyrok śmierci, zaczął zastanawiać się nad sposobami wykonania tego wyroku. Napisał do paszy Wan: „Ta sprawa nie może zakończyć się użyciem siły; trzeba mieć cierpliwość. Używając podstęp, zdołamy dopaść Szekira Agę”. Po niedługim czasie Ibrahim Chan Beg wysłał posłańca z przyjaznym listem, w którym zaprosił Szekira Agę, aby przybył do jego domu na spotkanie z nim i naradę. Kilka razy powtórzył swoje zaproszenie, ale Szekir Aga, który mu nie ufał, nigdy nie przyjął tego zaproszenia. W końcu Ibrahim Chan Beg wysłał mu wiadomość, że przyjdzie do niego z wizytą w towarzystwie tylko dziesięciu sług; że jedzie do niego, aby wyrazić swoje przyjazne nastawienie i chce spotkać się, aby omówić sprawy. Otrzymawszy tę wiadomość, Szekir Aga kazał powiedzieć Ibrahimowi Chanowi Begowi, że będzie go gościł i że bardzo chętnie przyjmie go u siebie.

Ibrahim Chan Beg natychmiast udał się do twierdzy Szachi, miejsca, gdzie mieszkał Szekir Aga, w towarzystwie dziesięciu starannie dobranych gulamów. Szekir Aga wyszedł na spotkanie Ibrahimowi Chanowi Begowi z trzystoma czy czterystoma jeźdźcami i piechurami, zaprowadził go do swojego domu i okazał mu wielką uprzejmość. Obaj okazywali sobie wielki szacunek i przyjaźń. Ibrahim Chan Beg spędził tam dwie noce. Trzeciej nocy powiedział w tajemnicy swoim gulamom: „Dzisiaj w nocy zabiję Szekira Agę”. „Ma on” – powiada – „dużą liczbę gulamów i sług, a nas jest niewielu. W nocy, po kolacji, odbędę

---

⁸⁷ Tur. *serasker* (z pers.) – ‘głównodowodzący’.

⁸⁸ Firmanlu oznacza człowieka, na którego został wydany wyrok śmierci [lub nakaz] aresztowania na mocy firmanu, który nakazuje aresztować lub zabić [danego] człowieka i skonfiskować jego majątek. [przypis autora]

specjalne spotkanie z Szekir Agą i zostaniemy sami. Kilka chwil później, kiedy poproszę o napełnienie fajek, cała wasza dziesiątka wejdzie do pokoju, zamkniecie natychmiast drzwi od środka, rzucicie się na Szekira Agę i zabijecie go chandżarami. W momencie, gdy on będzie martwy, jego gulamowie i służący nie podniosą ręki przeciwko nam. Co prawda jest nas tylko jedenastu, ale mamy w naszym pokoju broń palną, a poza tym jestem księciem Hekkari – po śmierci Szekira Agi nikt nie ośmieli się mnie tknąć”.

Takie oto były polecenia Ibrahima Chana Bega dla jego gulamów. Po kolacji ogłoszono polecenie Ibrahima Chana Bega, że on i Szekir Aga mają odbyć chalwet⁸⁹, że książę musi nazajutrz wyjechać i że powinni odbyć ostatnią naradę. Ostatecznie gulamowie Ibrahima Chana Bega i gulamowie Szekira Agi oddalili się i zostawili ich samych w pokoju⁹⁰. Ludzie Ibrahima Chana Bega czuwali i nasłuchiwali zgodnie z poleceniami, które otrzymali. Godzinę później Ibrahim Chan Beg poprosił kogoś o ogień, by zapalić swoją fajkę. Na ten znak cała dziesiątka gulamów wpadła do pokoju, zamknęła drzwi od środka, rzuciła się na Szekira Agę i dźgała go chandżarami. Ten ostatni zdołał zabić zaledwie jednego gulama i ranić drugiego. W ten sposób Szekir Aga został zamordowany. Jego gulamowie i ludzie, którzy stali przy drzwiach, podnieśli ogromny krzyk (nie próbując sforsować drzwi), wiedząc, że owa dziesiątka starannie dobranych mężów, którzy znajdowali się u ich księcia, miała w swoim pokoju broń palną. Na próżno gulamowie ci wołali „Hala, hala⁹¹” i grozili, że podłożą ogień w pokoju. Nie odważyli się tego zrobić z poczucia szacunku, który Kurdowie żywią w stosunku do swych książąt i ich begzade (szlachta) – poczucia, które nie

---

⁸⁹ Ludy orientalne rozumieją przez słowo chalwet [por. ar. *halvat*] prywatne spotkanie dwóch osób, do którego nikt inny nie jest dopuszczany. [przypis autora]

⁹⁰ Scena ta odbywa się w pomieszczeniu zajmowanym przez Ibrahima Chana Bega. [przypis autora]

⁹¹ Hala, hala [por. ar. *halā*] – okrzyk, z którym Kurdowie przystępują do ataku; tak jakby ‘naprzód’. [przypis autora]

pozwalalo im kiedykolwiek podnieść na nich ręki. Musieli się zastanowić. Znajdujący się w swoim pokoju Ibrahim Chan Beg krzyknął, że firmanlu Szekir Aga zgodnie z wyrokiem został zabity. „Rozejdźcie się” – powiedział on – „niech każdy wraca do domu. W przeciwnym przypadku każdy, kto stanie po stronie Szekira Agi, zostanie potraktowany jak firmanlu. Jutro rano przybędą moi żołnierze – możecie działać jak chcecie. Ja zaś aresztuję każdego współnika i towarzysza Szekira Agi. Idźcie zatem w spokoju do swoich domów i wyślijcie do mnie muderisa⁹² i kadiego⁹³ miasta – chcę im obwieścić firman, aby odczytali go publicznie [ludziom] Hertuszjan”.

Ledwo Ibrahim Chan Beg wypowiedział te słowa w swoim pokoju, kiedy gulamów i ludzi Szekira Agi ogarnął strach, umilkli i rozeszli się. Każdy wrócił do siebie i powtarzał sobie popularne powiedzenie: „Nie ginie się za umarłego”. Tak oto rozeszli się ludzie i gulamowie Szekira Agi. Muderis i kadi przybyli do drzwi pokoju Ibrahima Chana Bega i wołali do niego: „Książę nasz, wydałeś rozkaz, przyszliśmy. Co polecasz?”. Ten zaś odrzekł im w te słowa: „Wiedźcie, moi mułowie, że z rozkazu rządu Szekirowi Adze nadano status firmanlu i że mnie powierzono wykonanie tego wyroku. To na mocy tego rozkazu zabiłem go i muszę odciąć mu głowę, aby wysłać ją do Porty. Niemniej jednak okażę łaskę jego braciom, dzieciom i wszystkim jego ludziom, pod warunkiem, że nie będą walczyli [lub się mścili]. W przeciwnym przypadku wszyscy mieszkańcy miasta uznani zostaną za firmanlu. Muderis i kadi kazali ludziom, aby słuchali rozkazu. Otwarto drzwi sali, odcięto głowę Szekirowi Adze i wysłano ją do Wanu. Następnie pochowano jego zwłoki. Ibrahim Chan Beg przywołał przed swoje oblicze syna Szekira, Mira Muhammeda, dał mu honorową szatę, mianował go naczelnikiem plemienia Hertuszjan w miejsce jego ojca i odesłał

---

⁹² Muderis [arab. *mudarris*] – nauczyciel szkoły mający rangę mułły. [przypis autora]

⁹³ Kadi (arab. *qādī*) – muzułmański sędzia, wydający wyroki na podstawie znajomości prawa muzułmańskiego (szaria) i prawa zwyczajowego (adat).

go do domu. Taki oto był tragiczny los Szekira Agi. Jego żona i jego dzieci ułożyły na jego cześć wiele pieśni żałobnych, które znane są szeroko wśród [plemienia] Hertuszjan i Kurdów [pochodzących z] tych stron. Śpiewają je po dziś dzień. Do dzisiaj żyje wśród agów Hertuszjan niejaki Ameri Mir Muhammed – należący do rodu Szekira Agi – który mieszka w zamku Szamanis⁹⁴.

---

⁹⁴ Szamanis – nazwa małego fortu, znajdującego się w dolinie Arak, terytorium zależnym od Hekkari. [przypis autora]

Opowieść dwudziesta druga

Szumo

Dawniej mułowie i fakihowie⁹⁵ Kurdystanu dokonywali wielu rabunków w klasztorach ormiańskich, ponieważ uważali dobra klasztorne za własność publiczną, a wszystko, co mogli zabrać, traktowali jak swoją własność. Powiada się, że w miasteczku Mikis był niejaki Hadži Szako, który miał syna fakiha. Syn nazywał się Szumo. Był on łajdakiem, prawdziwym diabłem, który nie bał się nikogo i niczego. Nie cofał się przed skrytobójczymi zamachami i nie bał się, że zostanie schwytyany. Związany był z wieloma innymi fakihami, takimi samymi łajdakami jak on. W ciągu dnia tylko włóczyli się. W nocy zaś pokonywali mury jakiegoś klasztoru ormiańskiego, aby ukraść stamtąd krzyże, srebrne świeczniki i wyposażenie kościelne, które wywozili do innego regionu, gdzie starali się dokonać kolejnej grabieży w innym klasztorze. Tak w kilku słowach opisać można ich działalność. Emirowie starali się wszelkimi sposobami dopaść fakiha Szumo, ale było to niemożliwe. Noce i dni spędzał w górach, gdzie się ukrywał.

Sam Szumo opowiadał następującą historię: „Pewnego razu udałem się w towarzystwie trzech osób do klasztoru Jedi Kilisa niedaleko Wan⁹⁶. W nocy pokonaliśmy mur i zrobiliśmy w nim

---

⁹⁵ Fakił [por. arab. *faqīh*] – osoba studiująca teologię muzułmańską. [przypis autora]

⁹⁶ Ormiański klasztor Jedi Kilissa istnieje do dzisiaj. Od Wan dzieli go tylko półtorej godziny drogi [przypis autora]; dziś z klasztoru

otwór, ale nie było dość miejsca, aby zrobić duży otwór. Człowiek mógł przejść, ale z wielkim trudem. Powiedziałem do moich towarzyszy: «Niech jeden z was przedostanie się do wnętrza klasztoru», ale nikt nie odważył się tego zrobić. Chcąc nie chcąc – powiedział Szumo – prześlizgnąłem się przez otwór, dostałem się do klasztoru, zapaliłem lampę i zabrałem wszystkie przedmioty, takie jak srebrne krzyże, świeczniki i wyposażenie kościoła. Wziąłem te wszystkie rzeczy i przekazałem moim towarzyszom, którzy stopniowo wynosili je przez otwór. Skoro tak się sprawy miały, mnisi obudzili się i zorientowali, że w kościele jest złodziej. Wkrótce usłyszałem na zewnątrz wielki ruch i hałas – istny tumult. Jak tylko moi towarzysze usłyszeli hałas, uciekli, podczas gdy ja starałem się opuścić klasztor i dobiec do otworu w murze, aby uciec. Jednak gdy dobiegłem do otworu, spostrzegłem, że jest on już zastawiony przez Ormian, spośród których część stała z bronią palną i szablami. Wszelkie moje nadzieje związane z tą drogą ucieczki rozwiały się. Pobiegłem desperacko w stronę bramy klasztoru. Tam także spostrzegłem około dziesięciu Ormian i uzbrojonych mnichów, którzy starali się przejść przez drzwi. Po chwili zastanowienia zrozumiałem, że nie można im uciec w żaden inny sposób, jak tylko używając podstępu. Mogłem uratować się tylko sprytem. Jedynym ratunkiem, jak się zorientowałem, były dla mnie drzwi, które zamknięte były od wewnątrz. Ormianie próbowali otworzyć je albo wyważyć. Pobiegłem do wysokiego świecznika umieszczonego w głębi kościoła, powiesiłem na nim mój płaszcz, przekonany, że z daleka będzie wyglądał jak człowiek. Ustawiłem się za drzwiami, następnie nagle otworzyłem je i ciągnąc je do siebie przywarłem do nich. Nagle padły dwa czy trzy strzały. Wejście wypełniło się dymem, słychać było świst kul. Uzbrojeni w szable i strzelby Ormianie rzucili się na świecznik, na którym wisała moja aba (płaszcz). Stałem za drzwiami, a Ormianie oddalili się nieco ode mnie. Wtedy rzuciłem się pędem na ze-

---

Yedi Kilise (tur. dosłownie Siedem Kościołów) pozostały tylko ruiny, znajdujące się nieopodal Wan w wiosce Yukarı Bakraçlı. Ormiańska nazwa klasztoru to Waragawank.

wnątrz; trafiłem na Ormianina, wbiłem mu mój chandzar w serce i uciekłem. Tłum Ormian zaczął mnie ścigać, ale nie mogli mnie dopaść, ponieważ uciekałem aż się za mną kurzyło⁹⁷. Dotarłem bezpiecznie do moich towarzyszy, którzy myśleli, że zginąłem. Ucieszyli się na mój widok. Wywieźliśmy cały nasz łup do Dijarbekir, tam sprzedaliśmy go i znowu udało nam się uniknąć więzienia”.

---

⁹⁷ Analogiczny frazeologizm w tekście francuskim.

Opowieść dwudziesta trzecia

Czetedzi Abdullah Pasza, wali Erzurum

Wieść niesie, że w czasach gdy Czetedzi Abdullah Pasza sprawował funkcję walego Erzurum, pewnej nocy złodziej włamał się do domu i zabrał pieniądze oraz inne wartościowe przedmioty. Rano właściciel domu poszedł poinformować o tym Czetedziego Paszę, mówiąc że złodzieje weszli do niego w nocy. Czetedzi zapytał tego człowieka, jak wyglądała kradzież: czy była to kradzież z włamaniem, czy coś innego? Człowiek ów wyjaśnił, że złodzieje weszli do domu, wrywając drzwi z futryny i dokonali kradzieży. Czetedzi kazał mu wyjąć drzwi i futrynę, i przekazać je tragarzowi, który miał je przynieść do niego do pałacu. „Przesłucham” – powiedział – „drzwi i futrynę, odnajdę złodziei i odzyskam skradzione przedmioty”. Człowiekowi owemu nie pozostało nic innego, jak oddać się i przekazać drzwi i futrynę tragarzowi, który zaniósł je do pałacu i ustawił przy ścianie. Czetedzi odesłał właściciela, prosząc go, aby przyszedł następnego dnia w godzinę zebrania. „Każe” – powiedział on – „przesłuchać drzwi, odnajdę złodzieja i odnajdę skradzione przedmioty”.

Właściciel wrócił do siebie: wieść o tym rozeszła się po mieście, opowiadano, co i jak się wydarzyło. [Opowiadano o tym, że] Czetedzi kazał przynieść do pałacu drzwi i futrynę, z których miał wydobyć informacje na temat złodzieja. Takie zachowanie budziło zdziwienie. Mówiono, że pasza oszalał, bo w jaki sposób drzwi miałyby mówić i wskazać sprawcę kradzieży? Złodzieje usłyszeli o tym i śmiejąc się z tego mówili: „Rze-

czywiście, nasz pasza ma duże poczucie humoru”. Obracano to w żart. Nazajutrz tłum ludzi tłoczył się na dziedzińcu pałacowym. Czetedzi patrzył przez okno. Ustawił przy rzeczonych drzwiach człowieka, który miał maczugę i powiedział mu: „Kiedy powiem: «Wal!», uderzaj wiele razy w drzwi. Później przestań i przystaw ucho. Kiedy ja cię wtedy zapytam: «Co mówią drzwi?», odpowiesz: «Drzwi zaraz będą mówić»”. Tak też uczyniono.

Tłum powiększał się bezustannie i nadciągał zewsząd, aby zobaczyć paszę przesłuchującego drzwi. Pasza rozstawił wielu ludzi, którzy incognito przechodzili przez tłum i obserwowali spojrzenia [ludzi]. Mieli oni polecenie, aby – gdy tylko drzwi zaczną przemawiać – zatrzymać i przyprowadzić do niego wszystkich tych, którzy zaczną wymieniać spojrzenia. Rzeczywiście, tej scenie [rozgrywającej się przy pałacu] przyglądało się dwóch złodziei. Zwracając się znowu do człowieka, którego zadaniem było walić w drzwi, pasza powiedział: „Wal w te drzwi, aby wskazały one złodziei. W przeciwnym przypadku spalę te drzwi”. Człowiek ów podwoił wysiłki i przystawił ucho do drzwi, aby usłyszeć odpowiedź. Ciżba chciwie chłonęła to widowisko, raz wybuchając śmiechem, raz okazując zdziwienie. Człowiek [z maczugą] nagle wykrzyknął: „Tak, mój panie, tym razem drzwi wskazały mi złodziei. Są tam, w tłumie – rękę każdego z nich oplata wąż”. Gdy tylko człowiek, który walił w drzwi powiedział te słowa, dwóch złodziei, niczego nie podejrzewając, spojrzęło na swoje ręce. Widząc, że ci dwaj zrobili ten ruch, przebrani ludzie [paszy] natychmiast ich zatrzymali i zaprowadzili ich przed jego oblicze, mówiąc mu, że jak tylko człowiek, którego zadaniem było walić w drzwi, wspomniał o węzach, ci dwaj ludzie zaniepokoiли się i popatrzyli na swoje ręce. Pasza rozkazał im przyznać się do winy, w przeciwnym przypadku ich uśmierci. Na początku uparcie wypierali się swojej winy. Pasza powiedział: „Powiedzcie prawdę – nie stanie wam się nic złego; jeśli powiecie prawdę, oszczędzę was; w przeciwnym przypadku każę was zabić”. Złodzieje natychmiast przyznali się, że to oni byli sprawcami kradzieży, że mieli

jeszcze dwóch współników w tej dzielnicy i że skradzione przedmioty ukryte zostały w tym [a tym] domu. Pasza natychmiast kazał odnaleźć tych dwóch współników. Zostali oni zatrzymani i przyproawdzeni przed jego oblicze. Następnie odnaleziono wszystkie skradzione przedmioty. Czterech złodziei zostało powieszonych w czterech rogach twierdzy. Historia ta, która jest świadectwem pomysłowości Czetedži Abdullaha Paszy, jest żywym wspomnieniem jego rządów i stała się tematem opowieści ludowych.

Opowieść dwudziesta czwarta

Mambapir

Wieść niesie, że dawniej wśród Kurdów nomadów z Botan był człowiek z plemienia Dudiri⁹⁸, który był bardzo majątny, posiadał dobra i bogactwa. Nazywał się Mambapir i [mimo że] był już w zaawansowanym wieku, jak to często bywa w przypadku ludzi, którzy spędzają swoje życie pod namiotem [w obozowisku], rzadko bywał w [jakimś] miasteczku czy w mieście. Raz zdarzyło się, że Mambapir udał się w pewnej sprawie do miasteczka Berispi⁹⁹, gdzie musiał spędzić dwa czy trzy dni. W piątek właściciel domu powiedział Mambapirowi: „Chodźmy posłuchać chutby¹⁰⁰ – dzisiaj jest piątek”. Mambapir zaraz poszedł z właścicielem domu do meczetu. Udali się tam, aby wysłuchać chutby.

Mambapir nigdy wcześniej nie widział meczetu (ani nie słuchał) chutby. Słuchał imama, który wszedł na kazalnicę i recytował podczas chutby imiona czterech towarzyszy [Muhammada] i świętych: Abbasa¹⁰¹, Hamzy¹⁰², Hasana¹⁰³ i Husaj-

⁹⁸ Przedstawiciele plemienia Dudiri mieszkają dzisiaj w okolicach Dżeziry. [przypis autora]

⁹⁹ Berispi – miasteczko w Botan (Buhtan). [przypis autora]

¹⁰⁰ Chutba (ar. *ḥuṭbah*) – kazanie wygłaszane w meczecie podczas modlitwy piątkowej. Zwykle oprócz treści religijnych zawiera także odniesienia do bieżących wydarzeń.

¹⁰¹ Hazrat Abbas (właśc. Al-^cAbbās b. ^cAlī, ok. 645-680) – słynący z waleczności przyrodni brat Imama Husajna, zginął wraz z nim męczeńską śmiercią w bitwie pod Karbalą.

na¹⁰⁴. Po modlitwie [Mambapir] wyszedł z imamem i wrócił do domu. Mambapir zapytał właściciela domu: „Co to za człowiek ten wasz imam? To bardzo niegrzeczne – w chutbie wymienił imiona moich sąsiadów, ale dlaczego nie wymienił mojego imienia i w ogóle o mnie nie wspomniał, choć jestem ponad nimi wszystkimi z racji [posiadanych] dóbr i majątku?”. Właściciel domu zorientował się, że Mambapir to ignorant i głupiec. Zwrócił jego uwagę, że sąsiedzi [Mambapira] obdarowują imama owcami i innymi przedmiotami w związku z chutbą i że to jest powód, dla którego ich imiona zostały wymienione. Mambapir zaczął wtedy prosić swojego gospodarza, aby udał się do imama z informacją, że w następny piątek przyjdzie i przypro-wadzi trzydzieści owiec jako prezent, pod warunkiem, że jego imię zostanie odczytane podczas chutby. Właściciel domu poszedł do imama i przedstawił mu sytuację w następujący sposób: „Pewien Kurd ignorant przybył do mnie w gościnę. Kiedy dzisiaj odczytałeś podczas chutby imiona naszych świętych, wyda- wało mu się, że były to imiona jego sąsiadów i poczuł się do- tknięty, że wszystkie te imiona wspomniano, a jego pominięto milczeniem, podczas gdy on jest ponad wszystkimi swoimi są- siadami pod względem majątku. Prosi cię, abyś przeczytał jego imię w przyszły piątek podczas chutby i obiecuje, że przypro-

---

¹⁰² Hamza (właśc. Ḥamzah ibn ‘Abdul-Muṭallib, 570-625) – stryj Muhammada, jego oddany zwolennik i towarzysz. Zginął u boku Mu- hammada podczas bitwy pod Uhud.

¹⁰³ Hasan (właśc. Hasan b. °Ali, 625-670) – syn kalifa Alego i Fa- timy, wnuk proroka Muhammada i starszy brat Husajna, po śmierci ojca ogłoszony jego następcą. Zrzekł się pretensji do kalifatu, co jednak nie uchroniło wspólnoty muzułmańskiej przed dalszymi podziałami i kon- fliktami. Zamordowany na rozkaz swego przeciwnika politycznego, Mu’awiji I, założyciela dynastii Umajjadów.

¹⁰⁴ Imam Husajn (właśc. Ḥusain b. °Alī, ok. 625-680) – drugi syn kalifa Alego i Fatimy, wnuk proroka Muhammada. Jako przywódca szyitów stanął w 680 roku na czele opozycji przeciwko umajjadzkiemu kalifowi Muawiji I. Został pokonany i zabity w tym samym roku w bitwie pod Karbalą. Jest czczony przez szyitów jako święty męczennik, zaś jego potomkowie noszą honorowy tytuł „sajjid”.

wadzi dla ciebie trzydzieści owiec jako prezent”. Usłyszawszy tę opowieść imam śmiał się bardzo, przyjął propozycję i obiecał, że wymieni imię Mambapira.

Ten ostatni wrócił do siebie bardzo zadowolony i rzeczywiście przyprowadził w następny piątek do miasteczka Berispi trzydzieści owiec, aby podarować je imamowi. Znowu zatrzymał się u tego samego gospodarza i wysłał owce do imama. Gdy nadeszła pora [modlitwy] sala¹⁰⁵, Mambapir poszedł ze swoim gospodarzem, aby wysłuchać chutby imama wygłoszonej z kazalnicy. Zajął miejsce naprzeciw niego i skupił swoją uwagę słuchając, jak imam wypowie jego imię. Wtedy imam rozpoczął swoje kazanie (po arabsku) w następujący sposób: „O ty, Mambapirze, przypominasz grubego psa”. Muezzin popatrzył na imama, myśląc, że ten pomylił się, wypowiadając te słowa na początku chutby i dał mu [stosowny] znak. Imam odpowiedział mu (po arabsku): „Dla mnie dwadzieścia owiec, dla ciebie dziesięć”. Wtedy muezzin nie powiedział ani słowa [więcej], kaznodzieja zaczął recytować chutbę i zakończył modlitwę. Kiedy wyszedł, wyjaśnił całą sytuację muezzinowi, dał mu dziesięć owiec i zachował dwadzieścia pozostałych dla siebie. Zachwycony Mambapir wrócił do Kurdów i powiedział im: „Dzisiaj dałem imamowi trzydzieści owiec, wpisał moje imię do chutby i głośno je odczytał. Mogę zatem uważać się za władcę Kurdów, ponieważ kaznodzieja wymienił moje imię obok imienia Sułtana”. Kurdowie, kpiąc sobie z niego, zaczęli nazywać Mambapira władcą pustyni. Głupiec nie rozumiał właściwego znaczenia tego tytułu i chwalił się nim wśród mieszkańców, uważając się za prawdziwego monarchę.

---

¹⁰⁵ Sala (ar. *ṣalāh*) – rytualna modlitwa, odmawiana pięciokrotnie podczas doby, jeden z pięciu podstawowych obowiązków (tzw. filarów wiary) muzułmanina.

Opowieść dwudziesta piąta

Pasterz Siso

Wiadomym jest, że Kurdowie prowadzą swoje owce do Syrii, Arabii i Stambułu. Pewnego razu człowiek o imieniu Siso, należący do plemienia Berukan, prowadził swoje owce do Stambułu, aby je [tam] sprzedać. Mając na ramionach kozią skórę, zgodnie ze zwyczajem pasterzy, poszedł paść swoje owce w okolicach stolicy.

Pewnego dnia sułtan Murad ze swoim lalą¹⁰⁶, obydwaj w przebraniu derwiszy, wybrali się na przechadzkę w okolicach Stambułu. Dotarli dokładnie do miejsca, gdzie przebywał Siso, zajęty pasaniem owiec. Sułtan Murad nigdy w swoim życiu nie widział jeszcze ani Kurdów, ani pasterzy w takim stroju. Widząc Siso w takim niecodziennym odzieniu, sułtan zdziwił się i zapytał swojego lalę: „Co to są za ludzie, którzy w niczym nie przypominają mieszkańców Stambułu, ponieważ mają głowę i oczy zasłonięte kozłą skórą?”. Lala odpowiedział, że to Kurd z Anadolii, który prowadzi swoje owce na sprzedaż. Sułtan Murad odrzekł: „Podejdźmy do tej dziwnej istoty i zobaczymy, co to za człowiek”. Wtedy władca i jego lala, przebrani za derwiszy, podszli do pasterza i pozdrowili go. Odpowiedział na ich powi-

---

¹⁰⁶ Lala [pers. *lālā*] – preceptor, nauczyciel, zaufany człowiek, дятъка [ros. *hist.* ‘piastun’]. [przypis autora]

tanie mówiąc: „Witajcie, baban¹⁰⁷ (ojcowie) derwisze!”. Sułtan i lala usiedli. Pasterz miał fajkę z krótkim cybuchem, napełnił ją i podał derwiszom. Byli bardzo zaskoczeni tym uprzejmym gestem. Później człowiek ów powiedział im: „Mam chleb i mleko, pójde wam przynieść”. Sułtan Murad chciał odmówić, stwierdzając: „Jesteśmy najedzeni, nie mamy potrzeby jeść”. Pasterz nalegał, aby pozwolili mu podzielić się swoim chlebem i zjedli coś, cytując przy tym przysłowie arabskie: „Kto odwiedza żywego i niczego u niego nie skosztuje, to tak, jakby odwiedzał umarłego”. „Mam się dobrze” – dodał – „nie akceptuję miana zmarłego. Nie pozwolę wam odejść bez jedzenia”. Słowa pasterza urzekły sułtana Murada, przyjął więc chleb i mleko. Pasterz zdjął swój skórzany worek z pleców, wyciągnął z niego drewniany pojemnik, wydoił kilka owiec i przyniósł im [mleko] z chlebem, które położył przed nimi. Sułtan i lala poczęstowali się. Pasterz zaczął pytać derwiszy, czy są mieszkańcami Sztambułu. Sułtan Murad odpowiedział mu: „Jesteśmy ze stolicy”. Powiedział (też) pasterzowi: „Na miłość boską, jeśli wybierasz się do miasta, przyjdź mnie odwiedzić”. Pasterz zapytał sułtana Murada jak się nazywa i gdzie będzie mógł go znaleźć. Jego Wysokość odparł, że nazywa się Baba Murad; jeśli chodzi o jego miejsce zamieszkania, to znajduje się ono blisko pałacu sułtana. „Przyjdź” – powiada władca – „i ja cię przyjmę”.

Dwaj derwisze pożegnali się z pasterzem i wrócili do Sztambułu, do pałacu cesarskiego. Sułtan wyznaczył człowieka w imieniu Wysokiej Porty, aby czekał na pasterza ubranego w ten sposób i okrytego kozłą skórą, który ma się pojawić; jak tylko zobaczy tego pasterza, ma mu powiedzieć, że jest z domu Baby Murada i jego zadaniem jest zaprowadzić go do pokoju przygotowanego dla niego, posadzić go i przekazać mu (sułtanowi) wiadomość. Dwa czy trzy dni później, pasterz wziął dwie czy trzy dorodne owce, pędził je przed sobą i przemierzał Sztambuł, pytając, gdzie znajduje się dom Baby Murada. Wszyscy

---

¹⁰⁷ Baba [pers. *bābā*] – ojciec. Tak jak my mówimy do kapłana „ojcze”, tak Kurdowie zwracają się do derwisza – „baba”. [przypis autora]

śmiali mu się w twarz i drwili z niego. Wreszcie znalazł się niedaleko pałacu. Człowiek, który tam był ustawiony zgodnie z rozkazem sułtana, wyszedł pasterzowi na spotkanie i zapytał go: „Kogo szukasz?”. Pasterz odpowiedział, że szuka derwisza Baby Murada, swojego bliskiego przyjaciela i że przyprowadził owce, aby dać mu je w prezencie w geście przyjaźni. Człowiek ten wyjaśnił pasterzowi, że jest z domu Baby Murada i że może go tam zaprowadzić, a owce przekazać jego słudze. Ubiór pasterza mógł przerażać: włochata koźła skóra. W takim właśnie stroju wszedł do pięknego pokoju; zdjął buty i usiadł. Człowiek z pałacu poszedł powiadomić sułtana, że pasterz przyszedł i że zgodnie z wolą Jego Wysokości wprowadzony został do wskazanego pokoju i czeka na dalsze rozkazy. Sułtan Murad znowu przebrał się za derwisza, podobnie jego lala, i razem poszli do pokoju, w którym znajdował się pasterz. „Selam alejk¹⁰⁸, witaj” – powiedzieli. Pasterz nie podejrzewał, że to padyszach sułtan Murad¹⁰⁹. Jego Wysokość kazał przynieść kawę, którą podano w findżanach¹¹⁰. „Mój bracie” – zawołał pasterz – „dlaczego twoje mleko jest takie czarne i takie gorzkie¹¹¹? I dlaczego twoje filiżanki są takie małe. To parzy moje usta, nie mogę napić się mleka. Niech napełniony zostanie mój drewniany pojemnik, wrzucę tam kawałki chleba i zjem je”. Sułtan uśmiechnął się i kazał przynieść kawę w dzbanku. Wlano kawę do pojemnika pasterza Siso, dodano tam kawałki chleba i zjadł on [to] łyżeczką. Następnie zwrócił się on tymi słowami do Jego Wysokości: „Na Boga, mój bracie, twoje mleko jest złe, jest zbyt gorzkie”.

---

¹⁰⁸ Z ar. *as-salāmu ‘alayka* – pokój niech będzie z tobą (l. poj., r.m.), zwyczajowe powitanie wśród muzułmanów.

¹⁰⁹ Być może chodzi o sułtana Murada III z dynastii Osmanów (1546-1595).

¹¹⁰ Findżany [z ar. *fiṅḡān*, pers. *fiṅān*] – małe filiżanki orientalne. [przypis autora]

¹¹¹ Wprawdzie kawa znana jest od dawna w Kurdystanie, ale napój ten jest rzadko pity przez Kurdów nomadów i jeszcze dzisiaj wielu pasterzy go nie pija [przypis autora]; tradycyjnie kawa była w Turcji i krajach Bliskiego Wschodu pita bez cukru.

Patrząc na poduszki i posłania z połączanymi tkaninami, które ozdabiały pokój, Siso myślał, że ten przepych godny jest indyjskiego pałacu. Znowu zwrócił się do sułtana Murada: „Mój bracie, kup mi trochę tego materiału dla moich dzieci, oddam ci pieniądze, jak tylko sprzedam moje owce”. Sułtan Murad odpowiedział: „Bardzo chętnie”. Siso zaczął rozglądać się po pełnym przepychu pokoju, oglądał drogie meble i zwrócił się do sułtana: „Mój bracie, kto zbudował ten dom? Zapewne otrzymałeś go w spadku po twoim ojcu?”. Sułtan Murad odpowiedział, że istotnie dom ten odziedziczył po swoim ojcu. Kiwając głową, Siso zawołał: „Wiedziałem, że to nie jest własność derwiszów”. Wreszcie po jakimś czasie poprosił o to, aby mógł zgromadzić swoje owce, które zostały bez opieki [w jedno miejsce]. Sułtan kazał wysłać człowieka, aby zajął się owcami i je sprzedał, dodając: „Nie pozwolę ci odejść”. Natychmiast wysłano człowieka, aby zajął się owcami Siso. Jego Wysokość rozkazał, aby zaprowadzono pasterza do łaźni i żeby ubrał szatę honorową. Wtedy dopiero Siso zrozumiał, że ów Baba Murad jest władcą.

Gdy stanął przed obliczem sułtana, rzucił się do stóp Jego Wysokości i zaczął błagać o wybaczenie, że nie okazał mu szacunku. Sułtan Murad obsypał Siso darami i zaszczytami; kazał sprzedać jego owce i okazał mu wiele łask. Dał mu w lenno wiele wiosek w Bajazydzie. Jeszcze w obecnych czasach żyją naczelnicy plemienia Berukan wywodzący się z rodziny tego człowieka i mieszkają oni w wiosce Girberan¹¹².

---

¹¹² Wioska Girberan znajduje się między Bajazydem i Maku [przypis autora]; Maku – miasto w dzisiejszym Iranie.

Opowieść dwudziesta szósta

Czynar Aga i Leili

Wieść niesie, że w niedalekiej przeszłości pewien dzielny i odważny człowiek pochodzenia kurdyjskiego, osiadły w Wan, noszący imię Czynar Aga, miał bardzo ładną żonę, która miała na imię Leili. Pewnego dnia ów Czynar Aga udał się za granicę i objął funkcję delibasza¹¹³ w Bagdadzie, gdzie zatrzymał się na jakiś czas. Wdźwięk jego żony Leili spowodował, że w kobiecie zakochał się młody człowiek o imieniu Ibrahim Aga, należący do jednej z najświetniejszych rodzin w Wanie; zakochali się w sobie, o czym nie wiedzieli inni. Ibrahim Aga często wybierał się potajemnie do domu Czynara Agi, aby spotykać się z jego żoną Leili. Mimo że ten proceder odbywał się potajemnie, sąsiedzi nabrali podejrzeń i ludzie zaczęli plotkować.

W międzyczasie pewien człowiek z Wan wstąpił do służby w wojsku osmańskim i przybył do Bagdadu. Poszedł odwiedzić swojego rodaka z Wan, Czynara Agę i zatrzymał się u niego. Czynar Aga zapytał tego człowieka, przybyłego niedawno z Wan, o wieści z tego miasta, o tym, co słychać u niego w domu i u wszystkich sąsiadów. Człowiek ten nie wspominał ani słowem o jego żonie – ukrył wszystko, co wiedział [na ten temat]. Jednak później Czynar Aga, uprzedzając go, że dochowa

---

¹¹³ Delibasza [z tur.] – naczelnik wojska o tej nazwie, które dzisiaj zastąpione jest wojskiem baszybuzuków [przypis autora]; por. tur. *başibozuk* – w XIX i na początku XX wieku żołnierze nieregularnych wojsk tureckich, pochodzących z ochotniczego naboru.

tajemnicy, błagał go, aby pod przysięgą powiedział mu prawdę o tym, co dzieje się w jego domu. „Wiele razy” – powiada on – „moja rodzina śniła mi się w najciemniejszych barwach; jestem przekonany, że stało się jakieś nieszczęście – powiedz mi więc prawdę”. Przybyły niedawno [z Wanu] człowiek opowiedział mu zatem w zaufaniu wszystko, co usłyszał na temat jego żony. Jak tylko Czynar Aga dowiedział się o tym, co się dzieje, załamął się. Następnego dnia ustanowił jednego ze swoich przyjaciół jako swojego zastępcę, aby sprawował służbę i opuścił Bagdad w towarzystwie dwóch gulamów pod pretekstem, że pewna sprawa wzywa go w okolice miasta. Dodał też, że niedługo wróci. Udał się w drogę z dwójką swoich sług i dotarł do wioski niedaleko Wan, tak przebrany, żeby nikt go nie poznał. Stopniowo zaczął zdobywać informacje na temat tej sprawy od sąsiadów; powtarzano mu plotkę, która krążyła. Potwierdzono też, że Ibrahim Aga kilka razy przekroczył próg jego domu w nocy.

Czynar Aga przeniósł się z dwoma sługami do wioski Szehbagi, którą od Wan dzieli tylko pół godziny [drogi]. Zatrzymał się tam na jakiś czas, udając obcą osobę. Gdy zaczęła nastawać noc, wyruszył uzbrojony i pieszo. Zaczaił się w pewnej odległości od domu. Tak minęły dwie noce. Trzeciej nocy, około północy, dostrzegł Ibrahima Agę, który przyszedł i wołał ostrożnie przez lukarnę; drzwi otwarły się i wszedł do środka. Widząc to na własne oczy, Czynar Aga nie mógł się powstrzymać i mimo że był sam, wstał i bardzo ostrożnie wszedł do mieszkania przez lukarnę. Zobaczył swoją matkę i dzieci, śpiące [w jednym pokoju], podczas gdy jego żona zajmowała sąsiedni pokój. Kiedy Ibrahim Aga i Leili okazywali sobie wzajemną miłość, Czynar Aga sięgnął po pistolety, wpadł nagle do pokoju i zawołał przerażającym głosem: „Ibrahimie, ty psie, ty draniu, przecież to ja, Czynar”. Ibrahim i Leili, którzy leżeli obok siebie, przerazili się i załamali. Nie było żadnej drogi ucieczki, nie można było wykonać żadnego ruchu, zostali na miejscu. Czynar wystrzelił z pistoletu wycelowanego w klatkę piersiową Ibrahima Agi i z drugiego, wycelowanego w pierś Leili; dobił ich

kilkoma ciosami chandżara. Zaalarmowana wystrzałami z pistoletu matka Czynara i dwójka dzieci wyskoczyli z pokoju i przybiegli. Usłyszawszy hałas sąsiedzi również przybiegli i spostrzegli Czynara. Zapytali go, kiedy wrócił i co mu się stało? Czynar wyniósł zwłoki Ibrahima Agi i swojej żony Leili na zewnątrz, odciął im głowy i położył je na ich klatkach piersiowych. Rano wieść o tym wydarzeniu rozeszła się po Wanie. Gdy dowiedzieli się o tym zdarzeniu bracia Ibrahima Agi i bracia Leili, kazali przywieźć zwłoki i je pochować.

O historii, która się wydarzyła, usłyszał też pasza Wan. Przekazano mu, że Czynar Aga przybył w tajemnicy z Bagdadu, że tamtej właśnie nocy zaskoczył w swoim domu Ibrahima Agę ze swoją żoną i że zabił ich oboje. Pasza kazał odszukać Czynara Agę i kiedy przyprowadzono go przed jego oblicze, powiedział mu: „Brawo, po stokroć brawo!”. Dał mu honorową szatę i przyjął go na stanowisko delibasza. Bracia Ibrahima Agi i Leili cieszyli się w Wan wielkim szacunkiem. Było ich ponad dziesięciu, jednak nie skarżyli się i nie przejawiali nienawiści. Poza tym nikt nie przyszedł złożyć im kondolencji w związku z tym zdarzeniem, ponieważ u Kurdów podobna sytuacja jest uważana za wielki dyshonor. Jeśli chodzi zaś o Czynara Agę, przysięgł on, że do końca życia nigdy się nie ożeni.

Opowieść dwudziesta siódma

Ismail Aga i Tarlan Aga

Wieść niesie, że w czasach Ibrahima Chana, który był księciem Hekkari, Ismail, naczelnik plemienia Szikefti¹¹⁴, stał się bardzo potężny. Jego namioty rozbite były na równinie Geweri. Pewnego razu zrodziła się wrogość między Ismailem Agą, naczelnikiem Szikefti, a Tarlanem Agą, naczelnikiem plemienia Herkijan¹¹⁵. U tego ostatniego służył znany rabuś, nazywający się Dumo. Pewnego dnia Tarlan Aga powiedział mu w tajemnicy: „Przekonajmy się, Dumo – jeśli będziesz w stanie dopaść Ismaila Agę Szikefti i zastrzelisz go, dam ci trochę owiec i innych zwierząt”.

Dumo poczynił przygotowania, aby opuścić Behdinan. Dojadł wspaniałego rumaka i udał się do plemienia Szikeftijan, pod pretekstem [chęci] zakupu zwierząt i znalazł się blisko namiotu Ismaila Agi. Gdy zapadała noc umieścił swojego konia

---

¹¹⁴ Plemię Szikefti obejmuje trzy tysiące namiotów. Dzisiaj dzieli się na dwie części. Przedstawiciele jednej części zostali w Hekkari, przedstawiciele drugiej przenieśli się do Persji i obozują w okolicach Urmii. Jednakowoż czasami się spotykają, czasami oddzielają się od siebie, w zależności od okoliczności. [przypis autora]

¹¹⁵ Plemię Herki niegdyś składało się z ośmiu tysięcy namiotów. Dzisiaj dzieli się na dwie części. Przedstawiciele jednej części mieszkają poza Umadią; przedstawiciele drugiej przenieśli się do Persji i żyją w Kermanszah [przypis autora]; Kermanszah – miasto w Kurdy stanie irańskim, w przeciwieństwie do reszty Kurdystanu, duża część mieszkających tam Kurdów to szyici.

w rowie, który otaczał namioty. O północy wziął swoją broń i szedł na czworakach jak pies. Dotarł do namiotu, w którym mieszkał (Ismail Aga). Strażnicy nie usłyszeli jego kroków, ponieważ przesuając się, przylegał prawie do ziemi. Zdołał wślizgnąć się do miejsca przed wejściem do namiotu, gdzie ustawione były konie. Ismail Aga przebywał w rogu swojego namiotu. Palił fajkę przed pójściem spać. Dumo podniósł strzelbę, bez trudu wycelował i pociągnął za spust, ale z woli Boga broń nie wypaliła. Z Ismaila Agi pot lał się strumieniami. Natychmiast chwycił za pistolety i zawołał strażników. Wszczęto alarm; Dumo nie miał już czasu, aby przygotować broń do kolejnego strzału. Został otoczony, zatrzymany i zaprowadzony do Ismaila Agi. Kurdowie przybyli ze swoich obozowisk i próbowali zabić Dumo. Jednak Ismail Aga zaprotestował, kazał przyprowadzić tego człowieka i zapytał go: „Chłopcze, kim ty jesteś? Dlaczego popełniłeś ten czyn? Skąd ty jesteś? Powiedz mi prawdę, to puszcę cię wolno”. Dumo wyznał, że został wysłany przez Tarlana Agę i opowiedział, jak było. Syn i bracia Ismaila Agi gryźli uzdę (tzn. byli wściekli), gotowi rzucić się na Dumo i go zabić. Ismail Aga, który nie zgadzał się na to, pochwalił Dumo, że przyszedł tak, jak kazał mu jego pan i oświadczył: „Nie chcę niczego od ciebie. Moim wrogiem jest Tarlan Aga; oddanie sługi względem pana nie jest grzechem. Na Boga, nie pozwolę, by Dumo zginął”. Następnego dnia kazał dać Dumo honorową szatę, puścił go wolno i wysłał go z eskortą kilku jeźdźców, aby mógł oddalić się stamtąd bezpiecznie. Powiedział mu: „Idź do swojego pana Tarlana Agi i powiedz mu, że Ismail Aga powiedział, że nie będzie zwlekał z odwetem w związku z tą manifestacją nienawiści, bowiem podłością jest napuszczanie ludzi, aby dokonywali zamachu na człowieka. Ktoś przygotował się wprzód; ktoś wysłał gulama-skrytobójcę, aby mnie zabił. Będę szukał go otwarcie z moimi braćmi i moimi siostrzeńcami, aż go znajdę w jego domu, aby go zabić. Zobaczmy, z woli Boga, który z nas powinien pozostać przy życiu, a który powinien umrzeć”. Po wypowiedzeniu tych słów do Dumo pozwolił mu odejść.

Gdy ten ostatni wrócił, opowiedział Tarlanowi Adze Herki o wszystkim, co go spotkało, o swoim aresztowaniu i o misji, którą powierzył mu Ismail Aga. Tarlan myślał, że to są tylko przechwałki, zwykła fanfaronada ze strony Ismaila Agi Szikefti. [Uważał, że] aby zaatakować go, ten ostatni nie podejmie się pokonać pięćdziesięciu godzin drogi, które ich dzieliły. Przedstawiciele plemienia Szikeftijan mieszkali w Geweri, a przedstawiciele plemienia Herkijan – w Behdinan, w regionie Zibari¹¹⁶. Dzień po wyjeździe Dumo, Ismail Aga kazał wybrać siedmiuset jeźdźców – najlepszych z jego plemienia – i kazał im wziąć jedzenie na sześć dni. Ruszył w drogę z siedmiuset doborowymi jeźdźcami i skierował się w stronę Zibari. Maszerowano nocą, aż do świtu. W ciągu dnia robiono postoje w miejscach oddalonych [od głównych dróg], przeznaczone na sen i odpoczynek.

Przemierzając się w ten sposób, czwartej nocy [jeźdźcy] zbliżyli się do obozowiska Herkijan. Zatrzymali pasterza i zapytali go, gdzie jest zoma¹¹⁷ Tarlana Agi. Pasterz zaprowadził ich, i o świcie znaleźli się przed namiotem, w którym mieszkał Tarlan Aga. Siedmiuset jeźdźców wystrzeliło jednocześnie do tego namiotu, z którego wydobywały się żałosne krzyki, jakby to był sąd ostateczny: trzy kule, które przeszły namiot, trafiły Tarlana Agę. Cała jego rodzina, złożona z siedemnastu osób – mężczyzn, kobiet i dzieci – zginęła natychmiast. Wtedy Ismail Aga zwrócił się do swoich jeźdźców: „Przestańcie, dosyć tego. Chodziło mi tylko o to, aby zabić Tarlana Agę. Teraz on nie żyje; spowodowaliśmy śmierć wystarczającej liczby osób. Dla nas to są obce strony; plemię Herkijan jest liczne – wystąpi w wielkiej

---

¹¹⁶ Bahdinan i Zibari to regiony leżące dziś na terytorium Kurdystanu irackiego.

¹¹⁷ Zoma [kurd. *zôma*] – kurdyjska grupa plemienna, której przedstawiciele mieszkają okresowo w mniej lub bardziej licznych gromadach, w zależności od uwarunkowań zajmowanego terenu. Gromada ta nazywa się *zôma* – słowo to można przetłumaczyć tylko jako ‘obóz’ lub ‘obozowisko’, choćby nawet *zôma* była mała. [przypis autora]

liczbie przeciwko nam i nie oszczędzi żadnego z nas”. Wypowiedziawszy te słowa, wycofał się ze swoimi jeźdźcami. W plemienu Herkijan podniósł się ogólny krzyk. Wszędzie powtarzano, że Ismail Aga Szikefti właśnie zaatakował niespodziewanie Tarlana Agę w jego własnym namiocie, zabił go i że jest w trakcie wycofywania się. Dano sygnał do walki; zebrało się trzy tysiące jeźdźców. Rzucili się oni w pościg za Ismailem Agą Szikefti i zdołali go dopaść pod wieczór. Jeźdźcy Szikeftijan zwrócili się w stronę Herkijan i zaczęli szykować się do walki. Ismail Aga zagrzewał swoich jeźdźców [do walki] w następujący sposób: „Ludzie, wyobraźcie sobie, że jesteśmy na terytorium wroga, że każdy ma spełnić swój obowiązek, bo inaczej wszyscy przepadniemy i nikt nie zdoła nawet przekazać wiadomości o tym naszym [współbraciom]”. Zaczęła się zacięta walka. Szikeftijan odnieśli zwycięstwo nad Herkijan, których oddziały zostały zmuszone do ucieczki, i pozostawienia wrogowi łupu w postaci około pięciuset koni. Straty w ludziach były ogromne po obu stronach. Od tego czasu aż po dziś dzień istnieje zajadła nienawiść między plemionami Szikefti i Herki. Walczą i zabijają się, gdziekolwiek się spotkają. Żaden Herki nie przepuści okazji, aby pomścić śmierć Tarlana Agi.

Opowieść dwudziesta ósma

Mułła Muhammed

Wieść niesie, że w czasach sułtana Ahmeda w Chosznaw¹¹⁸ był mułła, który nazywał się Muhammed. Był to człowiek pobożny, wykształcony, mający wiele zalet; był bardzo znaną postacią w tych stronach. Opuścił Chosznaw i przybył do miasta Sulejmanija, gdzie spędził trochę czasu, aby pełnić funkcję nauczyciela szkolnego. Jednak był biedny i nie miał nawet najmniejszego majątku. Mieszkańcy Sulejmanii mówili zawsze mulle Muhammedowi, że lepiej by zrobił, gdyby udał się do Stambułu, gdzie dzięki swojemu talentowi i wiedzy mógłby uzyskać pensję u sułtana, albo otrzymać wioskę w lenno. W ten sposób mógłby wyjść z biedy, która go dręczyła. Mułła Muhammed uczynił przygotowania do podróży i udał się do Stambułu. Gdy przybył do stolicy, przedstawił się w jednej ze szkół, ale ponieważ pojawił się w podartych ubraniach¹¹⁹, mógł sobie mówić [ile chciał], że ukończył studia – nikt nie zwracał na niego uwagi. Podczas wielu dni, które spędził w Stambule, przedstawił swoją sytuację zarówno wielu nauczycielom, jak i szejch al-islam¹²⁰. Prosił, aby

¹¹⁸ Chosznaw [kurd. Xoşnaw] to nazwa kazy (okręgu) prowincji Bagdad. [przypis autora]

¹¹⁹ Gdy Kurdowie mówią o kimś, że ma podarte ubrania, używają następującego wyrażenia: *ser-û-guh perîşan*: ‘głowa i uszy w nieładzie’. [przypis autora]

¹²⁰ Szejch al-islam (ar. *şayḥ al-islām*) – honorowy tytuł dla wybitnego muzułmańskiego duchownego, w Turcji Osmańskiej także pełniący funkcję naczelnika urzędu ds. religijnych, najwyższy sędzia.

dopuszczono go do egzaminów; starał się uzyskać jakieś dofinansowanie, jednak zupełnie nikt nie chciał go słuchać. Przedstawiał swoje postulaty, ale nie przyniosło to żadnego rezultatu.

Rozczarowany, jednak wciąż będący w sile wieku, poszedł szukać pracy. Zarobił trochę pieniędzy i przeznaczył je na czarny habit mnicha (greckiego), który zakrywał go od stóp do głów. Następnego dnia ubrał strój mnicha, chwycił laskę w dłoń i udał się prosto do drzwi szejch al-islama, mówiąc jego ludziom, że ma z tym duchowym przywódcą sprawę do omówienia. Wyrażono zgodę na jego wejście. Przebrany za mnicha Mułła Muhammed stanął przed obliczem szejch al-islama i uklonił się nisko. Ten pierwszy zwrócił się do niego: „Mnichu, chodź tu, usiądź”. Mułła Muhammed zajął miejsce i zwrócił się do niego tymi słowami: „Panie, tej nocy przyśnił mi się sen, że religia mahometańska jest prawdziwa. Przychodzę do Pana z prośbą o przychyłność, aby uczynić mnie muzułmaninem”. Słyszając tę deklarację z ust mnicha, szejch al-islam był zachwycony i uradowany okazywał wielką życzliwość. Kazał mu podejść, aby ten wypowiedział formułę szahady¹²¹, następnie kazał swoim ludziom zaprowadzić Muhammeda – nawróconego muzułmanina – do łaźni i dać mu honorową szatę mułły.

Gdy po tym wszystkim odesłał go do łaźni, szejch al-islam posłał raport do Sułtana, w którym poinformował Jego Wysokość, że mnich (grecki) przybył z własnej woli, aby przyjąć islam. Poinformował go także, że odesłał go do łaźni, ale jeszcze nie nadał mu imienia i że pozostawia wybór [imienia] najwyższej władzy. Tę samą informację przekazał sadrazamowi¹²², ministrom i wszystkim dygnitarzom. Wszyscy powtarzali [wieść o tym] wydarzeniu. Sułtan okazał wielkie zadowolenie. Rozkazał, aby nie nadawać jeszcze temu człowiekowi imienia do cza-

---

¹²¹ Formuła „szahada” [ar. *šahāda*] składa się z następujących słów: *la illahi illa-llah Muhammad rasul-ullah* [właśc. ar. *lā `ilāha `illā-llāh, muḥammadun rasūlu-llāh*] – „Nie ma [innego] bóstwa prócz Boga, a Muhammad jest jego wysłannikiem”. [przypis autora]

¹²² Sadrazam [tur. *sadr-ı âzam*] – w imperium osmańskim osoba sprawująca władzę w zastępstwie władcy.

su, aż on sam przyjdzie osobiście, aby go przywitać i dać mu imię.

Słowem, mułła Muhammed zaprowadzony został do łaźni i otrzymał honorowy strój mułły. W nocy sułtan uświetnił swoją obecnością salony szejch al-islama, wprowadzono tam mułłę Muhammeda – była to uroczysta chwila. Sułtan zapragnął wybrać odpowiednie imię dla mnicha, który został muzułmaninem. Ten ostatni powiedział spontanicznie, że bardzo podoba mu się imię Muhammed. Jego Wysokość zarządził, że będzie on nosił imię Muhammed Efendi. Sułtan, ministrowie i wysocy urzędnicy obsypywali go zaszczytami i darami. Nazajutrz sprowadzono mułłę, któremu rozkazano, aby każdego dnia przychodził do domu Muhammeda Efendi i zajął się jego nauczaniem. Mualim (nauczyciel) istotnie przychodził codziennie i udzielał mu lekcji zaczynając od a, b, c. Muhammed Efendi zwracał uwagę na to, aby nie ujawniać od razu całej swojej wiedzy, i z dnia na dzień robił postępy jak platonik¹²³: po dwóch miesiącach opanował cały Koran. Nauczyciel powiadomił o tym sułtana i szejch al-islama, dowodząc, że Muhammed Efendi jest bardzo zdolny, że doskonale czyta i że można go traktować jak prawdziwego feziego¹²⁴. Słowem, przechodząc z jednego stopnia na drugi, po dwóch czy trzech latach uzyskał tytuł doktora, jako człowiek, który dogłębnie poznał wszystkie nauki i który miał już swoje lata.

Szejch al-islam wydał wielki bankiet na cześć Muhammeda Efendi (mającego odtąd przydomek) Fejzi i wręczył mu dyplom mudarisa (nauczyciela). Na zebraniu tym obecny był sułtan, paszowie oraz inni możni i dygnitarze, którzy obsypali Muhammeda Efendi hojnymi darami. Zorganizowano dla niego kwestę, dzięki której zebrano od trzystu do czterystu sakie-

---

¹²³ Nie powinno nas dziwić, że Kurdowie używają słowa „platonik”. Arabowie i Turcy używają tego terminu w odniesieniu do uczonych i jeszcze dzisiaj zwracają się tym słowem do ważnych osób. [przypis autora]

¹²⁴ Fejzi [por. ar. *fā'iz* ‘zwycięski’] – człowiek wykształcony, doktor praw etc. [przypis autora]

wek¹²⁵, i jeszcze obdarowano go niezliczonymi prezentami. Zachęcano go do małżeństwa, ale odmówił, ponieważ miał żonę i dzieci w Sulejmanii, o czym nigdy [wcześniej] nie wspomniał ani słowa.

Pewnego dnia Muhammed Efendi stanął przed obliczem sułtana. Po złożeniu hołdu niskim pokłonem Jego Wysokości, przedstawił mu następującą sprawę: „Pochodzę z Sulejmanii. W tamtych okolicach nauka nie jest zbyt rozpowszechniona. Dzięki Waszej Wysokości nabyłem pewną wiedzę. Proszę Waszą Wysokość, aby dał mi w lenno kilka wiosek i pozwolił mi, waszemu słudze, wrócić do moich ojczystych stron, do Sulejmanii. W ten sposób będę mógł prowadzić studia, będę się starał wspierać zdolnych ludzi i wkrótce, pod auspicjami Waszej Wysokości, znajomość literatury i nauki rozprzestrzeni się w Kurdystanie”. Sułtan zgodził się spełnić prośbę Muhammeda Efendi i podarował mu trzy duże wioski. Wydano niezbędne firmany i [Muhammed Efendi] znowu otrzymał kolejne prezenty od Jego Wysokości, od szejch al-islama i od najważniejszych osób w imperium. Każdy przysłał mu coś wedle swojego pomysłu. Obładowany złotem i bogactwami, obsypany zaszczytami Muhammed Efendi opuścił Sambuł, zaopatrzony w firmany, które stwierdzały, że „Fejzi Muhammed Efendi ma udać się w swoje strony i że wszyscy mają mu okazać szacunek”. Słowem, po pięciu latach nieobecności mułła Muhammed przybył do miasta Sulejmanija ze swoimi zasobami i wielkim zaprzęgiem. Mieszkańcy wyszli mu na spotkanie i odprowadzili go do jego domu okazawszy mu wielki szacunek. Obszedł wioski, które zostały mu nadane w lenno, i otworzył szkołę. Jego dawni przyjaciele pogratulowali mu, że posłuchał ich rady, żeby udać się do Stambułu, gdzie jego pozycja wzrosła i dzięki czemu dostał wioski. Mułła Muhammed wypowiedział do nich następujące słowa: „To prawda, że udałem się do Stambułu i że po pięciu latach pobytu zdobyłem pewien majątek. To prawda, że uzyskałem przydział kilku wiosek, ale aby tak się stało, musiałem

---

¹²⁵ Sakiewka zawiera pięćset piastków tureckich. [przypis autora]

zostać mnichem i stać się na nowo muzułmaninem; w przeciwnym wypadku nie udałoby mi się. Stambuł to piękne miasto, ale jeśli nie zostaniecie tam po raz drugi muzułmanami, nikt nie będzie się wami przejmował i nikt wam nic nie da”. Od czasu tego wydarzenia imię Mułły Muhammeda stało się znane, i nazywano Mułłę Muhammeda mnichem. Jego dzieci do dnia dzisiejszego mieszkają w Sulejmanii. Jedyne Bóg raczy znać tę historię lepiej, niż ten, który ją opowiedział.

Opowieść dwudziesta dziewiąta

Dwaj bracia Kerhi i Ehmi

Dosyć niedawno żył pewien człowiek o imieniu Siso, ze szczepu Berazan¹²⁶, który należy do wędrownych plemion z równiny Besziri¹²⁷; Kurdowie z tego plemienia mają niższy status od innych. Ów Siso miał dwóch synów: starszy nazywał się Kerhi, imię młodszego brzmiało Ehmi. Obaj byli bardzo dzielni, posługiwali się sprawnie lancą. Słowem, nie mieli sobie równych. Starszy miał lat dwadzieścia lat, młodszy dziewiętnaście. W ciągu dwóch czy trzech lat stali się bardzo znani. Każda grupa ludzi, którą zaatakowali Kerhi i Ehmi, zawsze była przez nich pokonana. Pewnego razu [bracia] zostali zaatakowani przez ponad stu jeźdźców arabskich, z plemienia Anezi i z plemienia Szemar; pokonali ich samodzielnie. Widząc, jak sprawnie ci dwaj młodzi ludzie radzili sobie z końmi i posługiwali się lancą, można by powiedzieć, że byli prawdziwymi demonami; słowem ich sława dotarła wszędzie. Przedstawiciele setek rodzin z różnych miejsc z własnej woli przychodzili, aby słuchać ich rozkazów. W sąsiednich miejscowościach nie było żadnych innych uznanych autorytetów poza Kerhi i Ehmi. Zawsze wychodzili zwycięsko z każdego starcia – czy to z Kurdami, czy z Arabami z tych terenów. Pewnego dnia Ajub Aga Milli przybył z siedmiuset

---

¹²⁶ Plemię Berazi (lub Berazijan) należy do najmniej znanych plemion kurdyjskich. [przypis autora]

¹²⁷ Besziri – nazwa równiny między Urfą, Dijarbekir i Biledżik [przypis autora]; Biledżik to dzisiejsze Biredżik (tur. Birecik).

jeźdźcami, aby zaatakować ich w ich własnych namiotach. Dwaj bracia, którzy stali na czele tylko setki jeźdźców, przepędzili Ajuba Agę Milli i upokorzyli go. Wieść o tym [zdarzeniu], która rozeszła się wśród plemion tej krainy spowodowała, że starzy agowie plemiona Berazijan byli bardzo zazdrośni i zaczęli knuć spisek, aby uśmiercić dwóch braci. Jednak nie ośmielili się przedsięwziąć czegokolwiek. Wszyscy ci, którzy starali się uniknąć służby wojskowej w tym kraju, uciekali i przybywali szukać schronienia u Kerhi i Ehmi. Słowem, wszyscy Kurdowie z całego kraju zazdrościli im i spiskowali przeciwko nim; jednak otwarcie, w bezpośrednim kontakcie, twarzą w twarz nikt nie odważył się wystąpić przeciwko Kerhi i Ehmi.

Pewnego razu człowiek z Urfy, który został powołany do służby wojskowej, uciekł i schronił się u dwóch braci. Zarządca Aleppo¹²⁸ Namik Pasza napisał do Ajuba Agi Milliego, który sprawował funkcję iskanbaszego, w sprawie zmuszenia do powrotu człowieka, który stamtąd uciekł. Ajub Aga pospieszył z odpowiedzią Namikowi Paszy, że człowiek ów rzeczywiście znajdował się w tych stronach, ale schronił się on u dwóch kurdyjskich braci z plemienia Berazijan. Bracia ci, mimo ich niskiego pochodzenia, stali się zuchwałymi buntownikami i nie słuchali nikogo. „Chciałbym” – oznajmił [Ajub Aga] – „zaatakować ich z zaskoczenia, ale bez regularnego wojska i bez artylerii nie mogę nic zrobić”. Namik Pasza zebrał oddział żołnierzy, cztery armaty i udał się do Urfy. Wysłał rozkaz do Kerhi i Ehmi, aby natychmiast wydali wszystkich dezertów i by sami stawili się, w przeciwnym bowiem przypadku naśle on na ich dom swoje wojsko i armaty. Kerhi i Ehmi nie wydali uciekinierów i sami też nie pofatygowali się [do Paszy]. Wysłali swoje rodziny wraz z mieniem na stromą górę, a sami zostali na miejscu z pięćdziesięcioma doborowymi jeźdźcami. Następnego dnia Namik Pasza zbliżył się ze swoimi oddziałami i armatami do podnóża góry i ustawił wojsko w szyku bojowym. Miał ze sobą

---

¹²⁸ W oryginale francuskim Alep. Chodzi o Aleppo (tur. Haleb) w dzisiejszej Syrii.

liczną kawalerię kurdyjską, która rekrutowała się z [plemion] Millan, Berazan i Merdisan – łącznie dwa tysiące jeźdźców – których także rozmieścił w szyku bojowym. Dwaj bracia Kerhi i Ehmi zakasali rękawy, zeszli do podnóża góry i rzucili swoich jeźdźców przeciwko regimentowi kurdyjskiemu, złożonemu, jak powiedziano, z dwóch tysięcy jeźdźców. Namik Pasza i jego żołnierze oglądali tę niezwykłą walkę. Dwaj bracia, podobni do wilków, które rzucają się na stado owiec, wbili się klinem w oddziały wroga, pomieszali im szyki i zabili więcej niż czterdzieści ludzi. Niestety kula trafiła Kerhi w czoło. Widząc, że jego brat upadł na ziemię, Ehmi zsiadł z konia, przybiegł i [zrozpaczony] rzucił się na brata. Ehmi został pojmany i zakuty w kajdany. Skonfiskowano własność dwóch braci i pojmano uciekiniera, o którym była mowa. Trafiony kulą Kerhi zginął natychmiast; Ehmi został przewieziony jako jeńiec do Aleppo, gdzie dokonano publicznej egzekucji przez odcięcie głowy. Jeszcze dzisiaj w okolicach Urfy i na równinie Besziri opowiada się o zuchwałości dwóch braci. Śpiewane są pieśni, które ich siostry ułożyły na ich cześć.

Opowieść trzydziesta

Ahmed Faki

Wieść niesie, że Husejn Aga Zilli, naczelnik plemienia Zilan¹²⁹, miał jako zarządcę człowieka wywodzącego się z tego samego plemienia, bardzo odważnego i utalentowanego. Nazywał się on Ahmed Faki. Powierzono mu wszystkie ważne i drobne sprawy Husejna Agi. Bardzo odpowiadał on swojemu panu, był on jego faworytem i zajmował się wszystkim tak, jak życzył sobie pan. Husejn Aga miał siedmiu braci i ponad piętnastu siostrzeńców i kuzynów. Wszyscy darzyli zawiścią Ahmeda Fakiego i chcieli go zniszczyć kłamstwem i intrygą. Bracia i kuzyni działali w porozumieniu i starali się spowodować upadek i śmierć Ahmeda Fakiego. Ileż to razy składali Husejnowi Adze fałszywe świadectwo przeciwko niemu! Husejn Aga nie chciał dawać wiary ich słowom. Uważał Ahmeda Fakiego za bardzo użytecznego człowieka, z którego usług nie powinno się rezygnować. Nie słuchał w ogóle ani jego braci, ani kuzynów. Ta sytuacja trwała jakiś czas. Bracia i kuzyni zorientowali się, że ich intrygi

---

¹²⁹ Husejn Aga, naczelnik plemienia Zilan, mieszkał w Imaret, wiosce niedaleko Erywania. Był bardzo potężny i dowodził wieloma plemionami. Jego grobowiec znajduje się w wiosce Pifik, niedaleko Arpaçay, w okręgu Kağızman. Jego syn Qasim Aga żyje do dzisiaj, ale nie sprawuje żadnej władzy. Ostatnio został nawet usunięty przez walego Erzurum ze swojego stanowiska mudira [arab. *mudīr* 'zarządca'] w Kağızman. [przypis autora]

są nieskuteczne i że Husejn Aga w ogóle nie chciał się pozbyć Ahmeda Fakiego ani zgodzić się, by stała mu się krzywdą.

Husejn Aga miał cztery żony: dwie były w dojrzałym wieku, dwie pozostałe były jeszcze młode. Bracia i kuzyni agi zwrócili się do tych dwóch młodych kobiet, ich ostatniej nadziei, aby uknuć jakąś intrygę przeciwko Ahmedowi Fakiemu i zaszkodzić mu. „Husejn Aga” – powiadali oni – „nie dowierza naszym doniesieniom, ale waszym słowom da wiarę”. Ostatecznie te dwie młode kobiety zaczęły narzekać na Ahmeda Fakiego i tak im to dobrze wychodziło, że Husejn Aga w końcu uwierzył tym kobietom i historiom, które one opowiadały. Wielce się rozgniewał na Ahmeda Fakiego i powiedział swym żonom: „Każę aresztować Ahmeda Fakiego, ale nie da się tego zrobić [w czasie, gdy mieszkamy] pod namiotami. Trzeba czekać na chłodną porę roku, kiedy wrócimy do siedzib, które zajmujemy podczas zimy. Husejn Aga spędzał zimę w wiosce Imaret, położonej na równinie Sa’at. Tam właśnie miał swoją siedzibę i swoje domy. Tam był zwykle jego kyszlak¹³⁰ (zimowa siedziba). Jak tylko Husejn Aga wrócił do wioski Imaret i wszedł do swojego domu, kazał pojmać Ahmeda Fakiego i jego syna Bilo, wywieźć ich obu do więzienia, zakuć ich i skonfiskować ich majątek.

Podczas gdy ojciec i syn cierpieli w więzieniu, bracia i kuzyni Husejna Agi czynili wszelkie starania u tego ostatniego, aby przyspieszyć śmierć Ahmeda Fakiego. W końcu pewnej nocy Husejn Aga pozwolił im pozbyć się go, mówiąc: „Dalej, niech odpowiedzialność za tę zbrodnię spadnie na was. Każcie Ormianinowi, stajennemu Mado, udusić Ahmeda Fakiego”. O północy wszyscy ci bracia i kuzyni pobiegli do bramy stajni, zawołali Mado, przekazali mu polecenie agi, aby udusił Ahmeda Fakiego. Zalecili mu, aby się spieszył, ponieważ mają sprawy do załatwienia. Stajenny Mado poszedł odszukać Ahmeda Fakiego. Ten zapytał go, kto puka do drzwi o takiej nieodpowiedniej po-

---

¹³⁰ Tur. *kışlak* – zimowa siedziba, miejsca zwykle położone w dolinach, w których plemiona trudniące się pasterstwem ekstensywnym spędzają okres zimy, gdy niemożliwe jest wypasanie stad w wyższych partiach gór.

rze i wzywa go. Mado zaczął szlochać i odpowiedział: „Stało się nieszczęście, którego nie rozumiem – bracia i kuzyni naszego agi przyszli do drzwi, aby przekazać mi rozkaz uduszenia Ahmeda Fakiego. Jak mógłbym wykonać podobny rozkaz?” i zaczął [znowu] szlochać. Ahmed powiedział mu: „Mój drogi Mado, po co płaczesz, skoro trzeba, abym umarł?”. Tamtej nocy zakutych w kajdany było około dwudziestu ludzi, wśród których był więzień o imieniu Nebu. Opowiedział on następującą historię: „Jak tylko wspomniano o uśmierceniu Ahmeda Fakiego, ogarnął nas paniczny strach. Oniemieliśmy ze zdumienia. Jeśli chodzi o Ahmeda, palił on spokojnie swoją fajkę i wydawało się, że jest mu całkowicie obojętne [co się z nim stanie]. Wezwał Mado, aby przygotował mu dzban wody i zdjął mu kajdany, aby mógł dokonać ablucji i odmówić ostatnią modlitwę. Mado poszedł po dzbany wody i zdjął mu kajdany. Ahmed dokonał ablucji, ubrał się i poprosił Mado, aby przygotował dla niego kawę i napełnił mu fajkę. Dał parę dobrych rad swojemu synowi Bilo i polecił mu, by dbał o swoją matkę i swoje małe dzieci. Ale nieszczęsny syn Bilo i my wszyscy wylewaliśmy łzy tak bardzo, że zirytował się, mówiąc, że to wstyd tak płakać. Sam zaś porównał się do owcy, która idzie pod nóż¹³¹, dodając, że nie ma powodu, żeby tak rozpaczać. Mado przyniósł kawę, Ahmed wypił dwie filiżanki i jeszcze zapalił fajkę. W tym czasie bracia i kuzyni agi stali cały czas za drzwiami i przechadzali się [niecierpliwie] w oczekiwaniu na koniec Ahmeda. Ten ostatni, zwracając się znowu do stajennego Mado, oświadczył, że kawa mu nie do końca smakowała i że prosi go o mocniejszą. Mado wziął dzbanek, przygotował napój i podał go Ahmedowi, który wypił dwie filiżanki. Potem napełnił swoją fajkę, wstał, zrobił dwa rekāt¹³² w modlitwie, następnie zawołał głośno do braci i kuzynów agi: ‘Panowie, wysyłanie Mado, aby mnie zabił, nie przyniesie wam żadnego zaszczytu. Nie ma w tym żadnej odwa-

---

¹³¹ Napoleon I nazywał żołnierzy „mięsem armatnim”. Tę samą myśl wyraża Kurd, który umiera. [przypis autora]

¹³² Rekâ [z ar. *rak'a*] – pokłon, który muzułmanin wykonuje w trakcie modlitwy. [przypis autora]

gi; wejdźcie tu do środka i zmierzmy się ze sobą’. Jednak oni nie odpowiedzieli nic. Wtedy Ahmed zwracając się w stronę kibli¹³³, usiadł i powiedział Mado: ‘Uduś mnie’. Ręce biednego Ormianina drżały, a z jego oczu płynęły łzy. Ahmed sam założył sobie sznur na szyję, którego końce dał Mado, mówiąc: ‘Zaciągnij sznur, mój chłopcze’. Wypowiedział świętą formułę: ‘Nie ma [innego] boga poza [jednym] Bogiem, a Muhammad jest jego wysłannikiem’ i wyzionął ducha. W ogóle nie bał się śmierci, nie przejmował się nią w najmniejszym stopniu. Tej nocy trzy lub cztery osoby spośród przetrzymywanych tak bardzo przestraszyły się, że chorowały dłużej niż dwa miesiące. Jeśli chodzi o Ormianina Mado, chociaż zdołał udusić Ahmeda Fakiego, połowa jego duszy uleciała razem z duszą Ahmeda. Ogarnęła go taka trwoga, że na drugi dzień zachorował i po tygodniu zmarł. Niedługo potem Husejn Aga wypuścił z więzienia Bilo, syna Ahmeda Fakiego i zwrócił mu wolność”.

---

¹³³ Kibla (ar. *qiblah*) – kierunek, w którym muzułmanie powinni się zwracać w czasie modlitwy. Słowo użyte jest tu w dość niewłaściwy sposób, chodzi bowiem o kierunek w stronę Mekki, a nie samej kibli (będącej kierunkiem).

Opowieść trzydziesta pierwsza

Mir Jezdinszer i jego sługa Kulo

Niegdyś książęta i bejowie Kurdystanu cenili bardzo ormiańskich rajów i wierzyli w oddanie tych ludzi. Powierzali im wszystkie sprawy swych rodzin, nadzór nad haremami, wydatki związane z utrzymaniem [domu]; wszystkimi tymi kwestiami zarządzali Ormianie, którzy cieszyli się zaufaniem aż do czasu, gdy mir Jezdinszer¹³⁴ rządził w Hekkari. Książę ten miał Ormianina imieniem Kulo za sługę w swoim haremie. Służył on przez czterdzieści lat i zawiadywał wszystkimi wydatkami. Jednak zdarzyło się raz, że ów ormiański zarządca popełnił przestępstwo, za które poczucie sprawiedliwości wymaga [kary] śmierci. Mir Jezdinszer kazał przyprować przed swoje oblicze Kulo i rozkazał, aby ten został zabity. Strażnicy pojмали go i skępowali celem wykonania egzekucji. Kulo błęgał ich, aby zaprowadzili go przed oblicze mira Jezdinszera, mówiąc, że ma mu coś do powiedzenia. Później będą mogli go zabić. Strażnicy ponownie zaprowadzili go do Jezdinszera, który zaczął wypytywać męzczyznę, aby dowiedzieć się, co ten chciał mu wyjawić. Kulo zapytał go, czy rzeczywiście chce go zabić. Widząc, że nie ma sposobu, aby uniknąć kary śmierci, powiedział: „Książę, wiedz, że przez czterdzieści lat, przez które ci służyłem i przez które podawałem [ci] wodę, abys mógł wykonać swoje ablucje i abys

---

¹³⁴ W oryginale francuskim Mīr Az-din-szīr, imię jest znane w dzisiejszej literaturze kurdyjskiej jako Yezdinsêr. Dlatego też w zapisie polskim podążamy za normą przyjętą w języku kurdyjskim.

mógł umyć ręce przed modlitwą, że, niech Bóg mi wybaczy, sikałem najpierw do tej wody i przynosiłem ci ją. Tak oto oświadczam ci, że wszystkie twoje religijne ablucje, które wykonywałeś, wszystkie modlitwy, które odmawiałeś aż do tego dnia, wszystkie one nie znaczą nic w świetle rytuału i religii muzułmańskiej. Powinieneś rozpocząć od nowa odmawiać swoje modlitwy przez kolejne czterdzieści lat. Wiedz zatem dobrze, że jestem zaprzysięgłym wrogiem twojej religii i że czyniłem starania tylko po to, aby twoja dusza została potępiona. Nie dbam o to, że umrę. Wiedz, że uważam się za szczęśliwego, że w ten sposób oszukiwałem cię przez czterdzieści lat i że poniżyłem cię wobec Najwyższego i wobec twoich proroków¹³⁵; umrę zadowolony – niczego nie żałuję”.

Jezdinszer wpadł we wściekłość, sam rzucił się na Kulo, zatopił swój chandżar w jego sercu i zabił go. Jednak to wyznanie, że przez czterdzieści lat padał ofiarą podobnej perfidii ze strony Kulo, wprowadziło go w ogromną rozpacz. „Dlaczego” – pytał – „ten Ormianin uczynił nieczystymi wszystkie moje modlitwy; co ja mam teraz zrobić?”. Wtedy mułłowie powiedzieli Mir Jezdinszerowi: „Istnieje odpowiedni sposób, aby uchylić skutki tego świętokradztwa. Polega on na budowie szkoły. Wtedy Bóg Najwyższy wybaczy ci twoje grzechy”. Mir Jezdinszer rzeczywiście kazał w tym celu zbudować szkołę, na rzecz której ustanowił waqf (środki przekazane na zbożny cel). Szkoła istnieje do dnia dzisiejszego i nosi nazwę „szkoła Azije”. Przed tym wydarzeniem książęta i agowie kurdyjscy z Hekkari cenili bardzo Ormian i innych rajów (chrześcijan), i obdarzali ich całkowitym zaufaniem. Ale od tamtej chwili Ormianie zaczęli spotykać się z nieufnością i przestali cieszyć się jakimkolwiek zaufaniem. Niegdyś chanum i haremy na ogół nie były całkiem niedostępne dla Ormian. Obecnie zasłona strzeże je przed wzrokiem rajów¹³⁶.

¹³⁵ *Mir*, l. mn. *mīran* – Kurdowie nazywają Muhammeda i innych proroków Mir Miran. [przypis autora]

¹³⁶ Kobiety kurdyjskie, które mieszkają w mieście lub w wiosce zasłaniają się, ale te, które mieszkają pod namiotami, nie robią tego.

Opowieść trzydziesta druga

Doktor Mir Ali

Wieść niesie, że Ishaka Paszę, zarządcę Bajazydu, łączyły więzy przyjaźni z Husejnem Kuli Chanem, chanem Choj. Trzymali się zawsze razem, traktowali się nawzajem bardzo uprzejmie, byli nierozłączni. Pewnego dnia Husejn Kuli Chan wezwał jednego z lekarzy, Mira Alego, przekazał mu list dla Ishaka Paszy i kazał temu lekarzowi udać się do Bajazydu do wyżej wspomnianego paszy i pozostać w jego służbie. Poleciał mu ponadto zajmować się wszystkimi chorymi i podawać [im] wszystkie niezbędne lekarstwa. Mir Ali udał się zgodnie z poleceniami Husejna Kuli Chana do Bajazydu, przedstawił się Ishakowi Paszy i przekazał mu list od chana. Paszę ucieszył bardzo ten list. Przeznaczył dla doktora pokój w pałacu; przyjął go bardzo życzliwie i wręczył mu dużo prezentów.

Mir Ali był w Bajazydzie u Ishaka Paszy już od pięciu miesięcy i dzięki Bogu w tym czasie jego pomoc i lekarstwa nie były w ogóle potrzebne. Pewnego letniego dnia Ishak Pasza, któremu towarzyszyło sześciuset czy sześciuset siedemdziesięciu jeźdźców z jego orszaku i orszaku Mira Alego, wyjechał na przejażdżkę po swoich włościach. W południe nastąpił wielki upał. W okolicach miasta Bajazyd, niedaleko wioski Zingezur, pasza posiadał ogród, w którym była sadzawka i dużo wody. Udał się do swojego ogrodu, aby schronić się przed upałem,

---

Jedynie w trakcie podróży zasłaniają głowę małym szalem lub chustą.
[przypis autora]

zsiadł z konia i skierował się do sadzawki, aby tam odpocząć i napić się kawy. W tym czasie mieszkańcy wioski zajmowali się przygotowywaniem dla paszy obiadu i wszelkiego rodzaju potraw; nakładali [jedzenie] na talerze i kazali Ormianom zanieść je do ogrodu [znajdującego się] w pełnym słońcu. Jak tylko potrawy przyniesiono do ogrodu, podano do stołu. Pasza usiadł przy nim z licznymi swoimi zaufanymi ludźmi, jak również z doktorem Mirem Alim. Ten ostatni nie tknął żadnego jedzenia, podczas gdy pasza i inni agowie, którzy siedzieli przy stole, jedli ze smakiem, po czym umyli ręce. Służący wynieśli stół i ustawili go na wolnym powietrzu. Wszystkie potrawy wystawione były na żar południowego słońca; pozostawały one na zewnątrz na słońcu przez około pół godziny, aż do czasu gdy służący zakończyli usługiwanie [przy stole] i przynieśli wodę, aby można było umyć ręce, podali kawę oraz fajki. Potem odeszli i zasiedli do stołu, aby zjeść posiłek, na który składał się omlet, masło, mięso, kwaśne mleko, śmietana i miód.

Całe jedzenie znajdowało się w naczyniach z miedzi. Mogły one pokryć się śniedzią, która była jak trucizna – niekiedy śmiertelna dla człowieka. Wszyscy ludzie Ishaka Paszy jedli te potrawy, wystawione przez około godzinę na działanie upału. Patrzący na jedzących kątem oka doktor Mir Ali powiedział do siebie: „Biedni ludzie! Jedzą truciznę, wielu z nich bez wątpienia zachoruje, niektórzy nawet umrą”. Takie było przekonanie doktora Mira Alego. Wkrótce potem pasza, cała świta i doktor wstali, dosiedli koni i wrócili do miasta. Doktor nie miał wątpliwości, że tego wieczora albo pod wieczór wielu z tych ludzi paszy, którzy zjedli tak niestrawne jedzenie, wystawione na działanie żaru słońca, niechybnie zachoruje. Ale oto upłynął dzień, następnie dwa czy trzy dni, a nawet tydzień, a doktor nie spostrzegł, żeby którykolwiek z tych ludzi i służących poczuł się źle. Wręcz przeciwnie, mieli się lepiej niż wcześniej. Mir Ali poszedł do Ishaka Paszy i poprosił go: „Pozwól swojemu poddanemu wrócić do Persji”. Pasza odparł: „Mirze Ali, dlaczego przyszedłeś i dlaczego odchodzisz? Co to ma znaczyć? Zostałeś wysłany przez Husejna Kuli Chana, abys był moim lekarzem.

Nie wypada, żebyś odchodził”. Wtedy Mir Ali usprawiedliwił się przed paszą w następujący sposób: „Nigdy nie widziałem takiej krzepy, jak u Kurdów z tych stron. Zapewniam Waszą Ekscelencję, że oni mogli zjeść truciznę. Nic im się nie stało, nie potrzebowali żadnego lekarstwa. To wielki cud, że ludzie, którzy zjedli tak tłuste potrawy i mięso, które smażyło się tak długo w żarze słońca, nie zachorowali i żaden z nich nie zmarł. Jeśli podobna sytuacja miałaby miejsce w Persji, połowa osób zmarłaby, a reszta mogłaby się wyleczyć tylko z pomocą lekarstw. Mogłem zobaczyć to na własne oczy. Mogłem przekonać się, że oni mają niebywałe zdrowie i że nie ma zdrowszych ludzi od nich. Oni w istocie nie potrzebują w ogóle lekarstw. Z tego powodu lepiej będzie zwolnić mnie”. Ishak Pasza przyjął wypowiedzenie doktora, obsypał go prezentami i wysłał go do Choj do Husejna Kuli Chana z listem, w którym przekazał informację, że zwalnia Mira Alego, aby powrócił do niego. Gdy ten ostatni wrócił do Choj, przekazał list do Husejna Kuli Chana, który po zamienieniu z nim paru słów, zapytał go: „Mirze Ali, dlaczego wróciłeś? Przecież zostałeś wysłany przeze mnie do paszy, aby pełnić u niego służbę na stałe”. Mir Ali odpowiedział: „Chanie, wysłałeś mnie do plemienia, które nie ulega żadnej chorobie. Jest to tak przerażające, jak strach i śmierć. Zabić albo zamęczyć biedną istotę to dla nich nic. Ich charakter jest jak prawdziwa trucizna, tak że [jakakolwiek] choroba czy trucizna nie działa na równie trucicielską naturę. Taka oto jest historia Ishaka Paszy i jego Kurdów. Spędziłem u nich pięć miesięcy. Ani jeden nie potrzebował lekarstw. Wreszcie zobaczyłem, jak jedzą jedzenie, które mogło być zatrute i nie stała się im żadna krzywda. Zatem moja obecność tam była zbyteczna”.

Opowieść trzydziesta trzecia

Szerif Aga i Szejch Tarim

Wiadomo, że plemiona Buhtan (Botan) spędzają zimę na pustyni między Dżezirą i Mosulem, gdzie rozbijają swoje namioty i gdzie zostają przez całą chłodną porę roku. Arabowie z plemion Anezi także przybywają tu, aby spędzić zimę pod namiotami. W tym czasie namioty Kurdów i Arabów znajdowały się blisko siebie. Czasami ich mieszkańcy przyjaźnili się i składali sobie nawzajem wizyty. Tak oto plemię Alikan, którego naczelnikiem był Szerif Aga i plemię Gergewan, które było częścią wielkiego plemienia arabskiego Anezi, dowodzonego przez szejcha Tarima, obozowały blisko siebie. Szerif Aga i szejch często się odwiedzali nawzajem. Pewnego dnia Szerif Aga Aliki przyszedł pozdrowić szejcha Tarima i na szczyście namiotu zobaczył sokoła na belce. Zapytał szejcha, czy ten ptak należy do niego. Szejch Tarim odpowiedział: „Tak, ptak jest mój. Nazywa się Szebib i jest wspaniałym myśliwym; jeśli sobie życzysz, podaruję ci go, pomoże ci upolować kuropatwy”.

Szerif Aga przyjął [prezent] i przekazał ptaka swoim ludziom, aby zanieśli go do jego [domu]. Szejch Tarim odczekał jeden dzień. Drugiego dnia wysłał dwudziestu jeźdźców arabskich z sąsiedztwa, aby poszli z nim odwiedzić Szebiba. Skierował się w stronę miejsca zamieszkania Szerifa Agi, zsiadł z konia i zanim usiadł, zapytał go (po arabsku): „Keif keifi Szebib?” (jak się ma Szebib)? Szerif Aga odpowiedział: „Ta’ib”¹³⁷.

---

¹³⁷ Ar. *kayf* ‘jak?’; ar. *tayyib* ‘dobrze’.

W międzyczasie kazał zabić owcę, aby ugościć znajomych. Służba krzątała się, aby mieli oni co pić i jeść. Wieczorem szejch Tarim dosiadł konia i wrócił do siebie. Odczekał jeden dzień. Następnego dnia zebrał znowu kompanię jeźdźców i udał się do siedziby Szerifa Agi. Gdy zsiadł z konia powiedział znowu: „Keif keifi Szebib?” i usiadł. Przyjęto go równie uprzejmie jak poprzednio. Wieczorem dosiadł konia i wrócił do siebie. Ponawiał swoje wizyty w ciągu następnych dni. Słowem Szerifowi Adze te dokuczliwe wizyty zaczęły doskwierać i żeby je ukrócić, udusił ptaka i schował go. Wtedy znowu zobaczył zbliżającego się z oddali szejcha z kompanią jeźdźców. Szejch Tarim przybył ze swoimi jeźdźcami, zsiadł z konia przed wejściem do namiotu, wszedł [do środka], powiedział „selam-aleyk” na powitanie. Następnie zwrócił się do Szerifa Agi z pytaniem: „Keif keifi Szebib?”. Szerif Aga rzucił szejchowi Tarimowi martwego ptaka i powiedział mu: „Oto twój Szebib. Mam dość ciebie i twojego Szebiba. Doprowadziłeś mnie do rozpaczony tym twoim ptakiem. Bardzo żałuję, że go wzięłam, bo od tego czasu tętent [twoich] koni zadręcza mnie”. Szejch Tarim odpowiedział mu, że jeszcze nie zakończy swoich wizyt, ponieważ zgodnie z arabskim zwyczajem, obowiązkiem jest złożyć wizytę kondolencyjną i uczestniczyć w stypie, którą on (Szerif Aga) zobowiązany jest urządzać, aby oddać uroczyste ostatni hołd Szebibowi. Jedyłą odpowiedź, jaką Szerif Aga udzielił było: „precz, bo mam już tego dość”.

Opowieść trzydziesta czwarta

Zamek Dimdim

W czasach szacha Ismaila¹³⁸, króla Persji, w prowincji Maraga¹³⁹ panował heretycki chan perski¹⁴⁰, który nazywał się Asker Chan. W jednej z prowincji graniczących z Hekkari znajdowała się niedostępna i dobrze ufortyfikowana twierdza. Nazywana ona była zamkiem Dimdim. Książę, który dowodził tym fortem, nazywał się Chan Abdal. Był on młodym i przystojnym człowiekiem, dlatego nosił przydomek Mir Tepil Zerina¹⁴¹ (Książę o Złotych Rękach). Wyżej wspomniany heretycki chan Asker

---

¹³⁸ Przyjmuje się, że wydarzenia związane z oblężeniem twierdzy Dimdim, opisane w eposie *Dimdim* (inna nazwa *Chan Złotoręki*) miały miejsce za panowania szacha Abbasa I, tj. w latach 1608-1610. Zostały one opisane także w nadwornej kronice autorstwa Iskendera Beka Turkmana.

¹³⁹ Prowincja Maraga znajduje się między Urmią a Taurisem [przypis autora]; chodzi prawdopodobnie o prowincję miasta Maraghe, leżącego na południowy wschód od jeziora Urmia.

¹⁴⁰ Należy pamiętać, że Kurdowie byli i są w większości muzułmanami sunnitami, dlatego szyicki szach perski i szyicki książę byli nieraz określani mianem odszczepieńców lub heretyków.

¹⁴¹ Por. słownik Żaby: słowo *tipil*, o które tutaj zapewne chodzi, znaczy 'palec'. Epos znany jest pod wieloma nazwami. Głównie jako *Dimdim* (od nazwy twierdzy), ale także *Chan Złotoręki*, przy czym słowa oznaczające ręce różnią się bardzo w zależności od regionu, z którego wersja pochodzi. Mamy więc: *Xanê Lepzêrîn*, *Xane Çengzêrîn* czy *Xanê Destzêrîn*.

Chan, żywił zajadłą nienawiść wobec Chana Abdala i mieszkańców Dimdim. Odbierali sobie łupy i mordowali się nawzajem. Heretyk Asker Chan zorganizował w okolicach Maraga armię, złożoną z jedenastu tysięcy jeźdźców i piechurów. Wziął armaty, zorganizował obóz i skierował się w stronę fortu Dimdim, aby walczyć z Chanem Abdalem. Przeprowadził oblężenie tego miejsca i otoczył je z czterech stron, aby nikt nie mógł się tam dostać ani stamtąd wyjść. Wewnątrz Dimdim było tylko siedmiuset mężczyzn, starych i młodych, którzy chwycili za broń i musieli wytrzymać atak. Chan Abdal codziennie robił wypad z setką żołnierzy, nękał oddziały Askera Chana i wycofywał się, ponosząc straty. W ten sposób codziennie walczył z armią perską. Chan Abdal wysłał do paszy Wan raport na temat oblężenia i prosił go o pomoc. Oddziałów Askera Chana przybywało z dnia na dzień, tak że oblężeni żołnierze Abdala Chana ginęli i ich liczba zmniejszała się gwałtownie. Słowem, w ciągu trzech miesięcy, w wyniku ostrzału pociskami artyleryjskimi, zrzucania bomb na zamek Dimdim i ponawiania ataków, wróg uśmiercił tyle ludzi, że z siedmiuset mężczyzn przy życiu zostało siedemdziesięciu. Brakowało amunicji i niewielu przetrwało ataki; wielu członków rodzin i dzieci zmarło z głodu.

Oblężeni nie mogli liczyć na pomoc z żadnej strony i nie byli już w stanie walczyć z wrogiem. Pewnego dnia zrozpaczonej sytuacją Chan Abdal zwołał radę złożoną z ludzi, którzy jeszcze żyli. „Co się z nami stanie (zapytał), co mamy zrobić? Ani Osmanowie, ani Hekkari, ani żaden inny lud islamski nie przyśle nam pomocy¹⁴². Było nas siedmiuset. W walce zginęła większość z nas. Dzisiaj jest nas tylko siedemdziesięciu. Brakuje amunicji i zaopatrzenia, rodziny umierają z głodu. Co mamy zrobić? Czy mamy się poddać czy zadać decydujący cios?”. Wszyscy zgromadzeni na radzie wyrazili swoją opinię. Matka Chana Abdala, Geuher Chanum, która też była obecna, zawoła-

---

¹⁴² To zdanie jest ciekawym przykładem wyrażenia tożsamości w oparciu o religię. Chan Abdal odwołuje się do „ludu islamskiego”, a więc w jego rozumieniu innych muzułmanów sunnitów, zarówno z Kurdystanu, jak i Turków osmańskich.

ła: „Niemożliwością jest prosić o łaskę i kapitulować. Takie postępowanie nie służy nam, ponieważ nie można ufać słowom tych kyzylbaszów¹⁴³, którzy nie zrobią nic innego jak tylko zła- mią każdą obietnicę i umowę. Nawet jeśli podpiszą traktat, zro- biają to tylko po to, aby go zaraz potem podrzeć i zdradzić nas. W ciągu trzech miesięcy walczyliśmy z taką odwagą, w trakcie tego oblężenia przeżyliśmy tyle udręk, tyle nieszczęść, stracili- śmy tyle ludzi, że woła to o pomstę [do nieba]. Osiągnijmy ra- czej porozumienie między sobą i dogadajmy się: niech męż- czyźni otworzą bramę zamku, niech wyjdą i rzucą się na wroga. My kobiety – te, które mają trochę siły – chwycimy za broń i będziemy walczyć u waszego boku. Jeśli chodzi o córki i mło- de narzeczone, które nie są w stanie walczyć – niech przygotują one truciznę. Kiedy wy wszyscy zginiecie, niech ją zażyją, żeby nie dostały się w ręce łajdaków. Jedna z nich niech zgromadzi cały proch, który został, w jednym miejscu i kiedy zamek napeł- ni się ludźmi wroga, niech podłoży ogień. Wszyscy wylecimy w powietrze, ale heretycy także zginą”.

Wszyscy zaakceptowali plan Geuher Chanum i wydano niezbędne dyspozycje. Każdy był gotowy złożyć siebie w ofie- rze i przygotował sobie niechybną śmierć. W piątek około połu- dnia Chan Abdal, siedemdziesięciu wojowników i dwadzieścia siedem kobiet otwarło bramę zamku. Po tym, jak wszyscy, nie- zależnie od pozycji społecznej, pożegnali się ze sobą – młodzi i starzy, żony i mężowie – rzucili się na zewnątrz. Wszystkie dziewczęta i młode kobiety, które tam były, zaopatrzyły się w truciznę i wyszły na wieże, aby obserwować ruchy wojowni- ków, a w tym czasie żona Chana Abdala, Asima Chanum, zaczę-

---

¹⁴³ Tutaj słowo *qızılbaş* odnosi się nie do ludności szyickiej na te- rytorium imperium osmańskiego (przodków dzisiejszych alewitów), jak w przykładzie wcześniejszym, ale do szyitów w imperium perskim. Islam szyicki (tzw. szyizm dwunastkowy) został w tym kraju religią państwową za panowania szacha Ismaila I (pan. 1501-1524), założy- ciela dynastii Safawidów. Nazwa *qızılbaş* (tur. dosłownie czerwone głowy) odnosi się do zwolenników Safawidów noszących czerwone nakrycia głowy.

ła zbierać proch, który złożyła w piwnicy pod bramą zamku. Weszła potem tak jak pozostałe kobiety na wieżę, aby pozostać tam na straży. Kiedy Chan Abdal wyszedł z zamku z wszystkimi swoimi ludźmi, kyzylbaszowie pomyśleli, że uciekają. Owi heretycy wyciągnęli swoje szable i rzucili się w pościg za nimi. Chan Abdal i jego nieustraszeni ludzie wdali się w zaciętą walkę przy zamku. Garstka bohaterów Dimdim broniła się dzielnie przed tłumem heretyków. Kobiety i młode dziewczęta obserwowały z niepokojem ze szczytu wieży to, co się działo. Modliły się, płakały i wydawały pełne bólu krzyki; głos dzieci dochodził aż do niebios. Słowem, wojownicy ginęli jeden za drugim, ale straty kyzylbaszów były dwa razy, a nawet trzy razy większe. Jak tylko Chan Abdal zginął ze swoimi towarzyszami i kobietami, owi heretycy wpadli do zamku Dimdim i zapełnili jego wnętrze. Dziewczęta i młode mężatki w większości zażyły truciznę. Asima Chanum podłożyła ogień pod proch. Spowodowało to wybuch części zamku, w wyniku którego w powietrze wylecieli wszyscy Persowie, którzy tam się przedostali, jak i wiele rodzin i dzieci [mieszkających w zamku] Dimdim. Tylko bardzo nieliczni ocalili. Kobiety i dzieci, które przeżyły tę tragedię, trafiły do niewoli. Starcy i staruszki zostali wymordowani. (Persowie) zniszczyli to, co pozostało z fortecy i spalili domy. Heretycy ponieśli niezliczone straty. Od tego czasu zamek Dimdim pozostał opuszczony i niezamieszkały. Heroiczna obrona tego miejsca jest znana w Kurdystanie i mułła Bate Mim Hej ułożył wiersz¹⁴⁴ na temat tego wydarzenia. Kiedy Kurdowie spotykają się, chętnie go czytają; ten wiersz ich porusza, płaczą i modlą się wspominając ofiary Dimdim.

---

¹⁴⁴ Tłumacz tej opowieści miał szczęście zapoznać się z tym wierszem i zamierza go wydać później w zbiorze kurdyjskich pieśni ludowych. [przypis autora]

Opowieść trzydziesta piąta

Diżwar¹⁴⁵

Wieść niesie, że w Buhtanie (Botan), w kazie Berwar, znajdowała się wioska Cheschir, którego mieszkańcy są beczade i agami. Większość z nich pochodzi z plemienia Adijan. Jeden z ich potomków nazywał się Mire Beg. Stracił swoją żonę, która pozostawiła mu siedmioletniego syna o imieniu Dyżlar (ostry). Wkrótce Mire Beg wybrał młodą dziewczynę spośród Kurdów Buhtan i ponownie się ożenił. Żył z nią trzy czy cztery lata, po czym pewne sprawy spowodowały, że popadł w niełaskę u księcia Buhtanu. Przestraszył się, uciekł od niego i udał się do Stambułu, gdzie zmuszony był przebywać przez jakiś czas. Jego żona i jego syn Dyżlar pozostali sami. Utrzymywali się dzięki posiadanej własności i ogrodowi. Dyżlar osiągnął wiek około trzynastu lat. Trzeba wiedzieć, że jego macocha, która wtedy była jeszcze młodą dziewczyną¹⁴⁶, zainteresowała się Rewendem (Kurdem-nomadą)¹⁴⁷ i spodobali się sobie. Ów Rewend utrzymywał stosunki z macochą Dyżlara, mimo że [pasierb] nękał ją pytaniami, kim jest ten człowiek, który tylko wchodzi i wychodzi. Ona mu odpowiedziała: „To mój brat”. Biedny Dyżlar nic z tego nie rozumiał. Inni Kurdowie nie wiedzieli, [czy] że ten człowiek jest [rzeczywiście] bratem tej kobiety. Niezależ-

¹⁴⁵ W oryginale francuskim *dijvar*, w dzisiejszym kurdyjskim raczej *dijwar* (czyt.: dyżlar), znaczy trudny, ostry, silny.

¹⁴⁶ W oryginale francuskim: „była dziewczyną kurmandži”.

¹⁴⁷ Por. pers. *ravanda* ‘ten, który się przemieszcza, wędrowiec’.

nie od tego czy miała w ogóle brata czy nie, zaczęli wierzyć jej słowom. Ów domniemany brat nadal odwiedzał dom i spędzał tam całe noce.

Pewnego dnia człowiek ten przyszedł do żony ojca Dyżłara. Ona zawołała tego ostatniego i powiedziała mu: „Synu, idź do ogrodu i przynieś kilka kiści winogron dla twojego wujka”. Dyżłar natychmiast poszedł. Idąc do ogrodu po winogrona spotkał chłopca, który mieszkał po sąsiedzku i który powiedział mu: „Dyżłarze, co to za człowiek, który ciągle przychodzi do waszego domu?”. Dyżłar odpowiedział: „To brat mojej macochy. To mój wujek”. Chłopiec mieszkający po sąsiedzku zaklął i powiedział mu, że to raczej jego ojczym i kochanek jego matki. Chłopiec ledwo zdążył powiedzieć te słowa, gdy Dyżłar sięgnął po kamień i rzucił nim w niego. „Mój bracie” – zawołał do niego chłopiec – „nie irtuj się. Wszystko zależy od ciebie. Wystarczy, że ich przypilnujesz, gdy będą sami, i przekonasz się sam, kim jest ten człowiek”. Takie stwierdzenie bardzo zaskoczyło Dyżłara. Poszedł do ogrodu po winogrona i zaniósł je swojej macosze, mówiąc jej: „Daj mi sztylet mojego ojca, który znajduje się w skrzyni, ponieważ mam zamiar spędzić noc w ogrodzie, aby go strzec. W ten sposób karawana, która obozuje niedaleko, nie ukradnie owoców”. Macosze nie zależało na niczym innym jak tylko na pozbyciu się Dyżłara z domu. Wzięła sztylet i dała mu go, mówiąc (tak jakby z niego zadrwić): „Mój biedny chłopcze, czy twoja dłoń potrafi posługiwać się tą bronią? Biada tym, którzy dostaną cios twoim sztyletem!” – „Jeśli Bóg pozwoli” – odpowiedział Dyżłar – „jutro rano się przekonasz”. Dyżłar umieścił zatem sztylet za pasem. Gdy nadeszła, noc udał się do winnicy i został tam przez jakiś czas. Następnie gdy nastąpiła pora snu, wrócił spokojnie przez lukarnę do domu i zaczął obserwować z daleka swoją macochę i owego przyjaciela domu. Zobaczył, że w rogu jest tylko jedno łóżko i że jego macocha i jej kochanek śpią obok siebie w jednym łóżku. Widząc to, Dyżłar skupił się przez chwilę, następnie wszedł do domu przez okno stajni. Korzystając z faktu, że oni spali, zbliżył się do wezglowia [łóżka], zatopił swój sztylet najpierw w sercu

tego mężczyzny, następnie nie tracąc czasu wbił go w serce swojej macochy. Słowem, nie mieli siły wykonać najmniejszego ruchu – cios chandżarem był śmiertelny i obydwójce umarli. Dyżlar zawołał wszystkich swoich sąsiadów i opowiedział im, co się stało. Później oba ciała zostały pochowane. Wszyscy pochwalili czyn Dyżlara, a wkrótce książę zarządca Buhtanu o nim się dowiedział. Kazał sprowadzić Dyżlara, dał mu honorową szatę i w geście uznania jego chwalebnego czynu i jego odwagi przewiny jego ojca zostały wybaczone. Książę Buhtanu wysłał posłańca do Stambułu do ojca Dyżlara, aby go sprowadzić. Przyjął obu do swojej służby. Do wszystkich trudnych spraw angażowano tylko Dyżlara i jego ojca, którzy potrafili je rozwiązać. Historia Dyżlara opowiadana jest z pokolenia na pokolenie i pamięta się o niej w Buhtanie (Botanie).

Opowieść trzydziesta szоста

Skąła Życzeń

Kiedys pewien biedny i chodzący w łachmanach Rewend (nomada) opuścił swój dom, aby szukać środków utrzymania. Zapuścił się do doliny Qutol¹⁴⁸ i doszedł do wysokiej i stromej skały, która znajdowała się na drodze. Musiał trochę odpocząć. Usiadł pod skałą. Po chwili odpoczynku postanowił iść dalej. Wtedy z daleka zauważył świetnie wyposażonego, ubranego i uzbrojonego jeźdźcę. Jak tylko Rewend zobaczył tego jeźdźcę, ogarnęła go chęć napadnięcia go. Ale jak to zrobić? Jest obdarty, bez broni i nie ma konia. Natychmiast zdjął swoje łachmany. Jego ciało i stopy były nagie, głowa odkryta. Wszedł na szczyt skały, zwrócił się w stronę kibli¹⁴⁹ i znieruchomiał, podnosząc ręce do nieba. Można było powiedzieć, że człowiek ten żarliwie modlił się do Boga. W takiej oto pozycji zastygł na szczycie skały.

Jeździec dotarł do skały, skierował wzrok do góry i zobaczył tam nagiego, bosego, wyprostowanego człowieka, zwróconego w stronę kibli, z rękami podniesionymi do nieba. Wyglądał, jak gdyby modlił się. [Jeździec] zdumiał się. Obecność tego człowieka była dla niego zagadką i chciał wiedzieć czy to ludz-

---

¹⁴⁸ Przy wejściu do tej doliny znajduje się fort, który Kurdowie także nazywają Qutol. Turcy nazywają go Kontur. Wychodząc z doliny Qutol, można zobaczyć miasto Choj. [przypis autora]

¹⁴⁹ Tzn. zwrócił się w stronę Mekki wyznaczonej przez kiblę (kierunek).

ka istota, czy może święty. Jeździec zatrzymał swojego konia i stanął przy skale. Patrząc na Rewenda, który pogrążony był w kontemplacji na szczycie skały, powiedział do siebie: „Wszystko to jest bardzo tajemnicze. Nie pójdę dalej, zanim nie porozmawiam z tym człowiekiem”. Zaczął go pytać głośno, kim jest i co tam robi. Rewend nie odpowiedział mu ani słowem. Udawał, że jest pogrążony w modlitwie. Ta cisza jeszcze bardziej podsyciała ciekawość jeźdźcy, który myślał, że to święty Hizir¹⁵⁰ albo jakiś santon¹⁵¹. Postanowił porozmawiać z tym mężczyzną w nadziei, że dowie się, kim on jest. Zsiadł z konia, usiadł i poczekał na Rewenda. Kilka chwil później Rewend, udając, że zakończył swoje modły, otarł twarz rękami i zszedł po swoje łachmany. Jeździec prosił go, aby powiedział mu, kim jest i żeby wyjaśnił mu tajemnicę swojej pobożności. „Jestem nieszczęśliwy” – odpowiedział Rewend – „ta skała jest miejscem pielgrzymek, nazywa się ją Skałą Życzeń. Każdy, kto pragnie, by jego życzenia się spełniły, powinien tu przyjść, dokonać ablucji, wejść na szczyt góry z odsłoniętym ciałem, głową i stopami, zwrócić się w stronę kibli i skierować swoje życzenia do Najwyższego. Modlitwa zostanie z pewnością wysłuchana i życzenia na pewno zostaną spełnione. To dlatego przyszedłem tutaj, aby prosić o łaskę bożą i o spełnienie moich życzeń. Tym oto wyjaśnia się stan, w którym mnie zobaczyłeś i moje modlitwy na skale”.

Słyszac tę opowieść z ust Rewenda, jeździec bardzo zapragnął wejść na świętą skałę i modlić się do Boga o spełnienie swoich życzeń. Zwrócił się do Rewenda w następujący sposób: „Trzymaj mojego konia, podczas gdy ja rozbiore się i wejdę na skałę, aby się pomodlić”. Na początku Rewend odmówił, oświadczając, że inne sprawy go wzywają, że się spieszy. Jednak w końcu wysłuchał prośby jeźdźcy, pod warunkiem, że się

¹⁵⁰ Kurdowie uznają [istnienie] dwóch aniołów stróżów: świętego Hizira na ziemi i św. Eliję na morzu. [przypis autora]

¹⁵¹ Santon, z hiszp. *santón* (augmentatywna końcówka *-ón*, która może mieć w niektórych wyrazach zabarwienie pejoratywne) < hiszp. *santo* (< łac. *sanctus* ‘święty’) – ‘mnich lub asceta muzułmański.

pośpieszy i że nie będzie zajmował mu dużo czasu. Jeździec zdjął swoje ubranie i broń i powierzył je opiece Rewenda. Mając nagie ciało, głowę i stopy, wspiął się na skałę i zaczął się modlić.

W tym czasie Rewend, który został sam, zebrał wszystkie ubrania jeźdźca, przypasał sobie jego broń i wsiadł na konia, zabierając wszystko ze sobą. Podróżny spostrzegł ze szczytu skały, że Rewend zabiera się do ucieczki. Zaczął do niego wołać: „Ej tam! Co ty robisz?”. „Nic” – odpowiedział Rewend – „nie przerywaj swojej modlitwy. Bóg spełnił moje życzenie i ja już idę stąd. Skieruj swoje modlitwy do Boga – dostarczyciela łask – twoja prośba też z pewnością zostanie wysłuchana”. Spiał konia ostrogami i uciekł. Właściciel konia, nagi i zrozpaczony, musiał wracać do domu. Rewend zaś zniknął z koniem i z bronią. Od tego czasu skała nosi imię Beri Merazan: „Skała Życzeń¹⁵²”. Wieść o tym wydarzeniu rozeszła się po kraju. Historia opowiadana jest wszędzie, a jeśli jest mowa o jakimś podstępie, zwykle mówi się wtedy: „To tak jak z tą historią Beri Merazan”.

---

¹⁵² Właściwie „Miejsce Życzeń”. W Kurdystanie, a zwłaszcza w tradycji jezydzkiej, słowo *miraze* oznacza życzenie, ale także jako *cihê mirazan* (miejsce życzeń) – miejsce praktyk wotywnych w celu spełnienia pragnień. Może być to miejsce, w którym zawiązuje się węzélki lub tak jak w świątyni jezydzkiej w Lalesz – zapala światła. W Lalesz znana jest również kolumna życzeń. Jeśli człowiekowi uda się ją objąć obiema rękami i ręce uda się złączyć, oznacza to, że życzenie zostanie spełnione.

Opowieść trzydziesta siódma

Ormianin Szatir

Ormianin, który nazywał się Szatir, mieszkał w miasteczku Begiriw, [terytorium] zależnym, należącym do jednej z kaz Wan. Pewien wędrowny derwisz przechodził przez miasteczko Begiriw i został przyjęty w gościnę w domu tego Ormianina. Z woli Boga derwisz ów, który nazywał się Sari Salte, zachorował i przez długi czas przykuty był do łóżka w domu swojego gospodarza. Szatir, jego żona i wszyscy mieszkańcy domu bardzo się troszczyli o niego. Derwiszowi Sari Salte okazywano wszelkie możliwe względy. Dwa miesiące później derwisz ozdrowiał i nabrał sił. Pewnego dnia powiedział on Szatirowi: „Przygotuj na noc worek, sznur, krzesiwo, świecę i zapalki. Miej te rzeczy naszykowane, pójdziemy w pewne miejsce. Zadałeś sobie wiele trudu ze względu na mnie. Sprawiedliwość każe, abym ja zrobił coś dobrego dla ciebie”.

Ormianin Szatir przygotował zatem worek i inne przedmioty wymienione przez Sari Salte. Jak tylko nastąpiła noc, derwisz i Ormianin opuścili miasteczko wyposażeni w te przedmioty. Godzinę drogi od Begiriw w stronę wioski Kurzut znajduje się zrujnowany fort, który pochodzi z czasów niewiernych (chrześcijan). Zlokalizowany jest on na szczycie wzgórza. Jego architektura i mury pochodzą z czasów starożytnych. Derwisz Sari Salte i Ormianin Szatir dostali się do wnętrza tych ruin. Derwisz powiedział do Ormianina: „Czy wiesz, dlaczego cię tu przyprowadziłem?”. „Nie mam pojęcia” – odpowiedział ten drugi. – „Tylko ty to wiesz”. Wtedy derwisz wyjaśnił mu, że wewnątrz

tego fortu, który istnieje od czasów niewiernych, znajduje się ukryty skarb. „Odczynię” – powiada – „zakłęcie tego skarbu; dostaniemy się do niego, ty weźmiesz pewną część złota, ale nie piśnij o tym ani słowa”.

Po skierowaniu tego polecenia do Szatira, derwisz zaczął recytować jakieś słowa. Hałas, któremu towarzyszyło trzęsienie ziemi, rozszedł się w obrębie murów. Kilka chwil później odsłoniły się drzwi, przez które obaj przeszli do niszy, gdzie znajdował się skarb. Szatir zapalił świecę i spostrzegł w przestronnym pomieszczeniu całe stopy złota i starych monet [z epoki] niewiernych. Wśród drogocennych przedmiotów była kuropatwa odlana ze złota, z diamentowymi oczami, które błyszcząły. Dziób, skrzydła i całe ciało ptaka było ozdobione kamieniami szlachetnymi o oślepiającym blasku. Derwisz wysunął dłoń, podniósł figurkę ptaka i schował ją pod ubranie. Zachęcił Szatira, aby włożył do swojego worka tyle złota, ile zdoła unieść – będzie to jego dola – ponieważ nadszedł czas, żeby iść. Ten ostatni wypełnił swój worek. Był on tak ciężki, że z trudem mógł go unieść. Wyszli z piwnicy; derwisz znowu wypowiedział jakieś słowa i drzwi [prowadzące do] skarbu zamknęły się. Obaj oddalili się stamtąd i przez jakiś czas szli razem. Następnie Sari Salte powiedział do Szatira: „Ty idź do domu, a ja zajmę się swoimi sprawami. Polecam się twojej pamięci”. Wtedy derwisz odszedł od niego i poszedł w swoją stronę.

Jak tylko [derwisz] odszedł od Szatira, demon zaczął kusić tego ostatniego. Męczyła go świadomość, że derwisz zabrał figurkę kuropatwy ozdobioną drogocennymi kamieniami – taką piękną i drogocenną figurkę. Uważał, że jako współnik miał prawo ją posiadać. Zaczął podążać za derwiszem z zamiarem odebrania mu złotej kuropatwy siłą, jeśli zajdzie taka potrzeba. Szatir zdjął ładunek złota ze swoich pleców i pobiegł za Sari Salte. Wkrótce dobiegł do niego. Usłyszawszy dźwięk kroków, derwisz odwrócił się i zobaczył, że za nim stoi Szatir. Zapytał go, co go do niego sprowadza. Ten zaś odpowiedział, że przyszedł po kuropatwę i że nie chce tego złota [które dostał]. Derwisz powiedział mu: „Nie bądź szaleńcem. To złoto ci wystar-

czy; zajmij się swoimi sprawami. Ta kuropatwa jest mi potrzebna. Dla tego ptaka opuściłem Frengistan¹⁵³, aby tu przyjść, ale po drodze zachorowałem. Zatrzymałem się u ciebie w domu i dałem ci tyle złota jako nagrodę za twoją troskę”. Szatir cofnął się, ale demon nie opuścił go i zmuszał do wyrwania siłą kuropatwy derwiszowi i do zachowania całego złota. Szatir znowu pobiegł za derwiszem. Słowem, mimo rad tego ostatniego, nie było sposobu, aby go odwieść [od tego zamiaru].

Widząc, że Szatir zamierza odebrać mu kuropatwę siłą, derwisz poprosił go, aby podszedł i wtedy on mu ją da. W momencie gdy on podszedł do derwisza, ten ostatni rzucił mu w twarz jakiś przedmiot o tak ostrym zapachu, że Szatir natychmiast upadł i stracił przytomność. Następnie derwisz odszedł, a Szatir odzyskał przytomność dopiero następnego dnia. Wstał, ale nie zobaczył już derwisza. Zabrał zatem swój worek pełen złota, zaniósł go do swojego domu, gdzie starannie go ukrył. Stopniowo nabywał sprzęt i nieruchomości, liczne bawoły do pracy w polu, stada innych zwierząt i kilka młynów. Zarządca Begiriw dowiedział się o tym i domyślał się, że Szatir znalazł gdzieś pieniądze, dzięki którym mógł później kupić tyle dóbr. Sąsiedzi poinformowali zarządcę, że niegdyś pewien derwisz przybył do [jego] domu i został w nim, następnie po powrocie do zdrowia zniknął i że od tamtego czasu Szatir stał się wielkim bogaczem. Słowem, udało się wykraść w jakiś sposób kilka starych złotych przedmiotów z domu Szatira. To wystarczyło, aby zarządca wtrącił go do więzienia i nie wypuścił dopóki nie przejął części jego majątku. Sprawa stała się głośna; wszędzie powtarzano, że Szatir z Begiriw znalazł skarb. Wiadomość o tym dotarła do paszy Wanu, który kazał odszukać Szatira i zamknąć go w miejskim więzieniu na pewien czas. [Szatir] przyznał się do winy i mógł odzyskać wolność za cenę rezygnacji z pewnej ilości złota, którą dał paszy Wanu. Słowem, ów

---

¹⁵³ Przypuszcza się, że ów derwisz to nikt inny, jak stary żołnierz z armii krzyżowców, który wiedział o skarbie i przyszedł go szukać z Frengistanu (Europy) w stroju derwisza. Kurdowie nadali mu przydomek *Sari Salte* – rudowłosy żołnierz. [przypis autora]

Szatir doprowadzony został do ruiny; musiał rozdać swoje złoto. Zdroworożadkowi ludzie nie przyjęli do wiadomości tej historii, jednak jest ona poświadczona w tych stronach. Dużo o niej się mówi i należy zwrócić uwagę na to, że jeszcze dzisiaj rodzina Szatira mieszka w Begiriw. Rodzinie cały czas bardzo dobrze się powodzi. Jej potomkowie są właścicielami pól, młynów, licznych bawołów, wielkich stad zwierząt i prowadzą dom otwarty. Można by powiedzieć, że jest to teke¹⁵⁴. Wszyscy mogą liczyć na gościnne przyjęcie w tym ormiańskim domu. Nawet muzułmanie nie są odprawiani. Wręcz przeciwnie – są przyjmowani i okazuje się im względy.

Od tego czasu Szatir stał się bardzo znany wśród Kurdów, którzy są przyjaciółmi tej rodziny. Przynoszą mu oni owoce w prezencie. Czasami zdarzało się, że prowadzono wojnę z mieszkańcami Begiriw i dokonywano grabieży i rabunków w tym miasteczku, jednak zawsze oszczędzano dom Szatira, mówiąc, że jest tak samo godny szacunku, jak teke, i że osoba, która nie okazuje szacunku, nie ma tam wstępu. W Kurdystanie opowiada się wiele historii o ukrytych skarbach i Kurdowie wierzą w ich istnienie. Z pewnością spośród wielkiej liczby skarbow, które istnieją, niektóre zostały już odnalezione. Co do pozostałych, Bóg jeden wie, gdzie się one kryją.

---

¹⁵⁴ *Teké* [tur. *tekke*] – rodzaj klasztoru, gdzie przyjmowani są przybysze i gdzie mogą oni znaleźć schronienie. [przypis autora]

Opowieść trzydziesta ósma

Niewola Jauberta

Wieść niesie, że w 1219 roku (hidżry), za kalifatu¹⁵⁵ sułtana Abdulhamida Chana, zarządcą Bajazydu był niejaki Mahmud Pasza, pochodzący ze znamienitego rodu. Był to człowiek chciwy i okrutny. W czasie gdy sprawował on swoją funkcję, podróżny z Frengistanu [Europy], który udawał się do Persji i Indii, aby zobaczyć te kraje, przechodził przez to miasto. Stamtąd planował przekroczenie granicy perskiej. Aż do tego czasu żaden Francuz¹⁵⁶ nie pojawił się w tych stronach i Kurdowie nigdy żadnego nie widzieli. Mieli oni na ich temat osobliwe zdanie i bali się narodów europejskich. Ten Francuz, który nazywał się Jaubert, przywiózł ze sobą pewną ilość przedmiotów, które były cenne i rzadkie w tym kraju. Były to zegarki, dwustrzałowe strzelby, lornetki – rzeczy w tych stronach nieznanne. Jaubert przedstawił się zarządcy Bajazydu i był jego gościem przez kilka dni. Ludzie paszy, którzy zobaczyli te wszystkie piękne przedmioty w posiadaniu Jauberta, poinformowali o nich swojego pana, który zapragnął je mieć.

¹⁵⁵ Na wzór muzułmanów sunnitów Kurdowie używają tytułu kalifa w stosunku do sułtanów ze Stambułu. [przypis autora]

¹⁵⁶ Żaba używa wyrazu Franc, który – podobnie jak w wielu językach azjatyckich – może oznaczać nie tylko Francuza, ale Europejczyka w ogóle. Por. pers. *farang*, *firing* ‘Francuz, Włoch, Europejczyk; chrześcijanin; przedstawiciel każdego narodu noszącego krótkie odzienie’ (F. J. Steingass, *A Comprehensive Persian-English Dictionary*, London 1892, s. 922).

[Pasza] powziął plan ograbienia [Jauberta] i zgładzenia go. Przydzielił mu eskortę, aby przeszedł bezpiecznie aż do granicy perskiej, ale w tajemnicy uprzedził swoich jeźdźców, że będą oni ścigani przez grupę Kurdów. Jeźdźcy mieli się rozpierchnąć, gdy zobaczą Kurdów. Kurdowie ci mieli rozkaz pojmać Jauberta, zabić go i zanieść wszystkie jego bagaże (do paszy). Jaubert opuścił Bajazyd, aby dostać się do granicy perskiej. Gdy dotarł do góry Qazigol, został zaatakowany przez jeźdźców kurdyjskich. Zgodnie z poleceniami, które dostali, ludzie Mahmuda Paszy uciekli i zostawili Jauberta na pastwę losu. Kurdowie pojмали go i ograbili. Jego śmierć jednak nie została przewidziana przez Opatrzność – [Kurdowie] oszczędzili go i zaprowadzili go wraz z jego bagażami do Mahmuda Paszy w nocy. Ten ostatni zapytał ich, dlaczego nie zabili go. Kurdowie odpowiedzieli: „Prawdę mówiąc, nie odważylibyśmy się podnieść na niego ręki. Przyprawiliśmy go”. Wtedy Mahmud Pasza powiedział: „Wydaje się, że jest jakaś nadzwyczajna przyczyna [tego stanu rzeczy] i w związku z tym nie chcę położyć kresu jego życiu. Sprawa mogłaby się zrobić poważna. To jest ważny człowiek. Sułtan mógłby mnie odwołać”.

Został on [Jaubert] zaprowadzony w wielkiej tajemnicy do fortecy, gdzie znajdował się ciemny loch wykuty w skałę. Loch był stary. Wchodziło się do niego przez lukarnę na górze skały. Przez to okno musiał przejść Jaubert. Dizdarem¹⁵⁷ więzienia był w tych czasach człowiek w słusznym wieku, który nazywał się Kasym Aga. Pasza rozkazał mu, aby codziennie dawał więźniowi tylko trochę chleba i wody. Jedzenie miało być podawane przez lukarnę. [Mahmud Pasza] dodał, że później się zobaczy, co należy robić. Mieszkańcy nie wiedzieli o uwięzieniu [Jauberta]. Poza paszą, kilkoma gulamami i dizdarem, nikt o tym nie wiedział. Jaubert, który został wtrącony do tego straszliwego lochu, przebywał tam przez rok. Jednak dizdar Kasym Aga i jego żona Rehime Chatun okazali współczucie temu nieszczę-

---

¹⁵⁷ Dizdar – naczelnik danego miejsca, zwierzchnik (słowo zapożyczone od Turków) [przypis autora]; por. pers. *dizdār*.

snemu więźniowi. Codziennie pozwalali mu opuszczać więzienie, prowadzili go do siebie, życzliwie go przyjmowali. Dawali mu jedzenie, zapewnili mu czyste ubrania i starali się na wszelkie sposoby być dla niego miłymi, aby ulżyć mu w niedoli. Zachęcali go, aby zdał się na wolę niebios w sprawie swojego uwolnienia.

Ludzie ci cały czas okazywali Jaubertowi przyjaźń i uwagę w tajemnicy przed wszystkimi. Mówiło się, że Jaubert był wybitnym i pełnym polotu, biegłym we wszystkich sztukach, doskonale wykształconym, mającym wiele zalet człowiekiem. Jaubert był więziony przez rok. W takich okolicznościach, w roku dwudziestym (roku 1220 hidżry¹⁵⁸) w Bajazydzie wybuchła epidemia. Z woli Boga Mahmud Pasza umarł, a jego brat Ibrahim Beg, który był zarządcą kazy Chamur, terytorium podlegającego Bajazydowi, przybył, aby zająć jego miejsce i stał się paszą Bajazydu, osiadłszy w tym mieście. Nie znał okoliczności uwięzienia Jauberta i nie wiedział [w ogóle] o jego uwięzieniu. Kilka dni po tym, jak objął stanowisko walego Bajazydu, skoro mógł już poświęcić maksimum uwagi sprawom, które jej wymagały, dizdar Kasym Aga stanął przed jego obliczem i poinformował go o wydarzeniu, które miało miejsce za czasów rządów jego brata Mahmuda Paszy. Powiedział mu: „Od około roku Francuz Jaubert jest więziony. Jest on w godnym pożałowania stanie i zasługuje na współczucie. Co polecasz zrobić? Ten nieszczęśnik życzy jak najlepiej Waszej Ekscelencji; ma nadzieję, że jego cierpienie zakończy się – że zostanie zabity albo zostanie uwolniony. Mimo że jest on Francuzem, jest on jednak godnym szacunku begzade¹⁵⁹, który odznacza się szczególnymi zaletami, człowiekiem bardzo uprzejmym. Od twojej woli zależy, czy go uwolnisz, a czyniąc to zrobisz dobry uczynek. Niezależnie od twojej decyzji podporządkuję się twoim poleceniom”.

---

¹⁵⁸ W przybliżeniu rok 1805 według kalendarza gregoriańskiego.

¹⁵⁹ Szlachcic. [przypis autora]

Kiedy Ibrahim Pasza dowiedział się o sytuacji Jauberta, wyraził swoje zdziwienie. Uznał tę sytuację za niegodną i skandaliczną. Rozkazał natychmiast wypuścić Jauberta z więzienia i przyprowadzić go do siebie. „Jestem bardzo zmartwiony tym, co cię spotkało” – powiedział pasza. – „Proszę, abyś nie miał mi tego za złe. Zostałeś potraktowany niegodnie. Niezależnie od warunków, w jakich się to stało, proszę cię o wybaczenie. Zrób dla mnie listę przedmiotów, które ci odebrano. Zostaną one odnalezione i zwrócone tobie. Będziesz mógł wyjechać do Persji z wszystkimi należnymi ci zaszczytami”.

Przez cały czas Ibrahim Pasza okazywał wiele uprzejmości Jaubertowi. Zebrał wszystkie cenne przedmioty, które zagarnął jego brat Mahmud Pasza i kazał odnaleźć przedmioty, także te najdrobniejsze, które dostały się w ręce gulamów i Kurdów. Oddał wszystko Jaubertowi i podarował mu w prezencie wspaniałego konia. Wynagrodził mu wszystkie szkody. Jaubert pozostawił wspaniałe wspomnienia Kasymowi Adze i jego żonie. Okazał im wielką wdzięczność. Ibrahim Pasza odprawił Jauberta z wszelkimi zaszczytami, przydzielił mu eskortę aż do Tebrizu, gdzie dotarł cały i zdrowy. Nieco później Jaubert ustanowił dizdarowi Kasymowi Adze roczną pensję w wysokości dwudziestu pięciu frança¹⁶⁰. Kwotę wysyłał za pośrednictwem konsula Francji w Stambule, który przekazywał tę kwotę, w postaci około tysiąca piastrów, do Trebizondy (Trabzonu)¹⁶¹, aby zostały wysłane przez kupców za pokwitowaniem. Ci ostatni mieli zadbać o to, żeby pieniądze dotarły do Bajazydu do dizdara Kasy-ma Agi. Zabierano kwit wydany w miejscu, gdzie Francuz był przetrzymywany. Następnie kwit wysyłano do Jauberta w Fren-

---

¹⁶⁰ França – nazwa monety – luidor o wartości dwudziestu franków. [przypis autora]

¹⁶¹ Trabzon – miasto w północno-wschodniej Turcji, na wybrzeżu Morza Czarnego. August Kościeszka-Żaba używa w swym tłumaczeniu nazwy Trébisonde, która była popularna w XIX wieku wśród europejskich geografów i podróżników, a być może też bliższa brzmieniu nazwy greckiej Trapezounda (Τραπεζούντα). W imperium osmańskim używano nazwy Thrabzun (طربزون).

gistanie. Stan ten trwał aż do śmierci Kasyma Agi. Później ta pensja przechodziła na jego syna Mahmuda Agę, który w ciągu swojego życia co roku otrzymywał od Jauberta tysiąc piastrow, które odkładał. Konsul Trebizondy (Trabzonu) przesyłał te pieniądze do pana Branta, konsula Wielkiej Brytanii w Erzurum, który z kolei przekazywał je do Bajazydu, aby zostały przekazane synowi dizdara Kasyma Agi, Mahmudowi Adze, na podstawie pokwitowania, które wysyłano także Jaubertowi. Poza tym ten ostatni wysyłał co trzy czy cztery lata prezenty – sukna i inne produkty z Frengistanu, które powierzał kupcom. Ci ostatni zawsze przekazywali je rodzinie Kasyma Agi. Trzeba przyznać, że Jaubert był bardzo wdzięcznym, uprzejmym człowiekiem i miał szlachetny charakter, że przez tyle lat, aż do swojej śmierci, okazywał hojność zarówno Kasymowi Adze, jak i jego synowi. Szlachetne zalety Jauberta stały się przysłowiowe w Kurdystanie. Wszyscy dziwią się, że Francuz może odznaczać się takimi wyjątkowymi zaletami. To, co było jeszcze bardziej godne pochwały to to, że trudno było znaleźć wśród muzułmanów kogoś, kto postępowałby w podobny sposób. Zgodnie z tym, co się mówi, Jaubert zyskał pewną sławę w tym kraju. Napisał kilka książek w języku tureckim¹⁶² i w innych językach. Niedługo potem zmarł. O ile śmierć go zabrała, o tyle jego reputacja, hojność i wspaniałe zalety, podobne do sławnych zalet Nuszirwana¹⁶³ sprawiedliwego, zostaną na zawsze w Kurdystanie [będą zawsze pamiętane w Kurdystanie]. Wszyscy podziwiają Jauberta, który podczas tylu lat, mimo oddalenia od swojego kraju i różnic narodowości i religii, obsypał muzułmanów tylo-

---

¹⁶² Bez wątplenia mowa jest tutaj o *Gramatyce tureckiej* Jauberta. [przypis autora]

¹⁶³ Nuszirwan uważany jest przez Kurdów za najślawniejszego i za najbardziej sprawiedliwego władcę. [przypis autora] W istocie chodzi prawdopodobnie o sasanidzkiego króla Chosrowa I Anoszirwana (531-579), nazywanego sprawiedliwym. Chosrow I znany był z sukcesów w wojnach z imperium bizantyńskim i uznawany jest za jednego z najwybitniejszych władców Persji, wspierał również rozwój nauki i sztuk pięknych.

ma dobrodziejstwami i okazał im tyle szacunku. Zaiste trudno przecenić wartość podobnego zachowania. Taka oto jest historia Jauberta, który jest znany większości Kurdów z miasta Bajazyd.

Opowieść trzydziesta dziewiąta

Sulejman Aga i Zeman Chan

Wieść niesie, że w roku 1235 (hidżry)¹⁶⁴, w czasach wojny między Persami i Turkami, Sulejman Aga, naczelnik [plemienia] Sipiki i Husejn Aga, naczelnik [plemienia] Zilan, znaleźli się ze swoimi rodzinami na terytorium irańskim w służbie u szacha Persji. Gdy zbliżała się wojna, Abbas Mirza, naib¹⁶⁵ imperium, przywołał do siebie Sulejmana Agę Sipikiego i Husejna Agę Zilliego i przyjął ich do swojej rady w obecności dygnitarzy i chanów irańskich. Abbas Mirza obsypał ich zaszczytami i okazał im wielką życzliwość. Każdemu z tych agów podarował dwie drogocenne chusty szemli¹⁶⁶ i honorową szablę na znak zasługi. Zwrócił się do nich w następujący sposób: „Jesteście wiernymi sługami szacha, prowadzimy wojnę z Turkami. W tych okolicznościach musicie dawać dobry przykład waszym zachowaniem. Strzeżcie dobrze granic, wypełniajcie swoje obowiązki, a Jego Wysokość z pewnością was nagrodzi i okaże wam przychyłność”.

Wśród dygnitarzy irańskich był jeden z chanów prowincji Erywań, potomek Airumian¹⁶⁷ – Zeman Chan – syn Kasyma

¹⁶⁴ W przybliżeniu rok 1819 według kalendarza gregoriańskiego.

¹⁶⁵ Ar. *nā'ib* – reprezentujący władzę, wicekról, zastępca władcy.

¹⁶⁶ Szemli – chusty z bardzo delikatnej tkaniny, które dzisiaj są bardzo rzadkie. [przypis autora]

¹⁶⁷ Ajrumianowie, Ajrumi, Ajrumli – dawni odszczepieńcy osmańscy, którzy osiedlili się w prowincji Erywań. Są wyznania szyickiego.

Chana. Był on zazdrosny o uwagę, jaką tym ludziom poświęcano i zwrócił się tymi słowami do Abbasa Mirzy: „Książę! Po co okazywać w obecności chanów irańskich tyle przychylności i względów tym agom kurdyjskim, którzy są kanaliami”. Abbas Mirza rozgniewał się, słysząc te słowa i udzielił nagany Zemanowi Chanowi. Jednakowoż Sulejman Aga, którego ambicja została urażona, nie mógł się powstrzymać i zwrócił się do Zemana Chana w następujący sposób: „Przyjdzie taki dzień, w którym przekonamy się, kto zasługuje na epitet kanalii”. Z powodu tego incydentu Abbas Mirza kazał wydalić Zemana Chana. Poleciał Sulejmanowi Adze i Husejnowi Adze nie zaniebywać swoich obowiązków. Kazał im także zebrać wszystkich i skierować się w stronę granicy tureckiej, aby założyć tam bazę wywiadowczą i zainstalować szpiegów, którzy będą go informować na bieżąco o tym, co się dzieje na terytorium osmańskim. Kazał im wreszcie strzec granicy perskiej.

Sulejman Aga i Husejn Aga opuścili Abbasa Mirzę i wrócili do siebie. Sulejman Aga zwrócił się do Husejna Agi w następujący sposób: „Co zamierzasz zrobić? Jeśli chodzi o mnie, po tym jak potraktowano mnie jak kanalię, nie mogę zostać w Persji. Jeśli Bóg mnie wesprze, zemszczę się na Zemanie Chanie Airumim”. Husejn Aga został w Persji z poczuciem obowiązku. Sulejman Aga zaś założył obóz swojego plemienia Sipiki, złożony z ośmiu czy dziewięciu rodzin; przeszedł przez terytorium Wanu, udał się do Sert¹⁶⁸ Mahmuda Paszy, który pełnił funkcję walego tej prowincji. Husejn Aga został w Persji. Podczas bitwy, w której walczyli Turcy i Persowie na równinie Alaszkir, armia osmańska została pokonana i rozproszona. Serdar¹⁶⁹ Erywania, Husejn Quli Chan, powierzył Zemanowi Chanowi Airu-

---

kiego. Odkąd Rosjanie zaczęli okupować tę prowincję, część Ajrumli przeniosła się do Persji, do Choj, inna część do Turcji, do Golasor, regionu niedaleko Bayazidu; jeszcze inna część została w Erywaniu, w dużym mieście Kara-Kale. [przypis autora]

¹⁶⁸ Sert [z tur.] – surowy, srogi – przydomek, który nadano wyżej wspomnianemu paszy. [przypis autora]

¹⁶⁹ Z pers. *sirdār* ‘przywódca, dowódca’.

mi funkcję dowodzenia trzema tysiącami jeźdźców perskich i kurdyjskich. Kazał on przygotować oddziały¹⁷⁰, aby strzegły rajów i wiosek Erywania przed najazdem Kurdów osmańskich i aby zapewniły krajowi bezpieczeństwo. Zeman Chan udał się w góry Abas, leżące powyżej Qulpi, gdzie założył swój punkt obserwacyjny.

Wieść o tym dotarła do Sulejmana Agi Sipekiego, który cały czas czuł się skrzywdzony. Usłyszał on wszystko, co powiedziano o Zemanie Chanie i miał nadzieję, że pewnego dnia trafi się okazja, aby zemścić się na nim w widowiskowy sposób. Wyżej wspomnianą wieść usłyszał w Keszisz Gol, terytorium podlegającym Wanowi, gdzie znajdował się jego obóz. Wkrótce zebrał spośród członków plemienia siedmuset doborowych jeźdźców i udał się z nimi do Zemana Chana Ajrumiego. Po dwóch dniach i dwóch nocach marszu, rano (trzeciego dnia) znalazł się przed obozem swojego wroga i zaatakował go jednocześnie z czterech stron. Żołnierze (Zemana Chana) zostali pokonani. Ci, którzy zdołali dosiąść koni, ocalili; pozostali zostali zabici lub trafili do niewoli. Zeman Chan został pojmany i zaprowadzony do Sulejmana Agi Sipekiego, który zwrócił się do niego w następujący sposób: „No proszę! I co ty na to? Który z nas jest kanalią?”. Zeman Chan prosił o łaskę, ale na próżno. Sulejman Aga wyciągnął swoją szablę i odciął mu głowę. Następnie sam odciął głowy setce żołnierzy perskich. Duża ich liczba stała się jeńcami wojennymi. Obóz splądrowano i zabrano ponad trzysta koni jako aichtarmę (łup).

(Sulejman Aga) napisał z pola bitwy list do Husejna Quli Chana, serdara Erywania, który wysłany został razem z jednym z jeńców wojennych. List brzmiał w następujący sposób: „Chanie! Oto są wyczyny dzielnej kanalii. Teraz już wiesz, że nie jestem marną kanalią”. Następnie kazał wziąć głowę Zemana Chana Airumiego i głowy ludzi, które sam ścinał, i udał się z więźniami do Mahmuda Paszy, pełniącego funkcję walego Wanu. Ten ostatni był bardzo zadowolony z jego postępowania

---

¹⁷⁰ W tekście francuskim dosł. niezbędne namioty.

i na znak aprobaty podarował mu ponad sto honorowych szat, aby rozdał je swoim siostrzeńcom i agom z plemienia Sipeki. Odwaga i wyczyny Sulejmana Agi Sipekiego do dzisiaj są tematem opowieści w Kurdystanie. Miał on bardzo piękną klacz, która nazywała się Holi. Młode dziewczęta z plemienia Sipekan ułożyły w tym czasie pieśni na jego cześć. Oto słowa tych pieśni: „Tak oto odjechał jeździec na swojej Holi, odciął głowę Zeman Chanowi i innym, i wziął je ze sobą – takie są jego wyczyny”. Do dzisiaj wśród Kurdów śpiewana jest ta pieśń na cześć Sulejmana Agi Sipekiego. Żyje wielu jego synów, ale pozostają oni w stanie bliskim nędzy w wioskach Alaszkiru, gdzie stali się ludnością miejscową [zyskali status ludności miejscowej] i uważani są za rajów.

Opowieść czterdziesta
Ostatnie wspomnienie
o wojsku lewendów

Swego czasu u Turków istniał korpus kawalerii, który nazywano lewend. Należący do niego ludzie działali we wszystkich prowincjach Turcji. Lewendowie byli w równym stopniu niezdiscyplinowani, co nieustraszeni. Popelniali największe grabieże w czasie wypraw wojennych, prześladowali biednych rajów i często podnosili bunt przeciwko zarządcom prowincji. W ten sposób ich przemoc i samowola zwiększały się z dnia na dzień; buntowali się przeciwko władzy i otwarcie opierali się jej rozkazom. Przemierzali prowincje i bezkarnie je zajmowali, domagając się haraczu od biednych mieszkańców i ograbiając ich. W końcu ludność turecka, która cierpiała z powodu owych oddziałów lewendów, wysłała liczne petycje do swojego władcy z prośbą o łaskę i o zapewnienie ochrony przed nieposłusznymi oddziałami, które były przyczyną tylu ich cierpień. Sułtan nadał całej grupie lewendów status *firmanlu*¹⁷¹ i firmy zostały rozsyłane do wszystkich części Turcji. Zgodnie z zarządzeniem cesarskim na każdym człowieku, który należał do oddziałów lewendów, niezależnie od stopnia, ciążył wyrok śmierci i wszędzie było dozwolone likwidowanie tych nieszczęśników i rekwirowanie im koni oraz innych przedmiotów do nich należących na rzecz mieszkańców kraju. Na podstawie sułtańskiego polece-

---

¹⁷¹ Znaczenie [pojęcia] *firmanlu* zostało już objaśnione wyżej. Patrz przypis 88 [na s. 79]. [przypis autora]

nia zabrano się do wykonywania rozkazów wyrażonych w najwyższych firmanach w Arabistanie¹⁷², Anatolii, Mosulu i Bagdadzie. Wszędzie owi lewendowie zostali aresztowani, pozbawieni własności i wymordowani – dokładnie tak, jak stało się to później janczarami¹⁷³.

Dwa tysiące lewendów z Siwas, Tokat i Amasji zgrupowało się pod dowództwem naczelnika lewendów o imieniu Hafiz Aga, który wraz z owymi jeźdźcami [wyjętymi spod prawa przez nadanie im statusu] firmanlu, pustoszyli prowincję Siwas i jej okolice. Wódz ów ograbiał ludzi, wyłudzał haracz od [mieszkańców] wioski i zajmował je. Nikt nie odważył się stawiać najmniejszego nawet oporu. Ów wódz kradł konie, a gdziekolwiek natrafiał na dorodnego młodzieńca, porywał go i zniewalał. Słowem, nurzając się w występku, skierował się do Mosulu i Bagdadu. Wszędzie, gdzie się pojawiał lub gdzie się zatrzymywał, aby odpocząć, rabował konie należące do miejscowych, porywał młodych chłopców i nakładał trybut na mieszkańców. W ten sposób, z wielką swobodą i bez żadnych obaw, wędrował dwie trzy godziny dziennie. Często zatrzymywał się w wioskach, aby nieco odpocząć. Nikogo się nie bał i niczym się nie przejmował. [Jego] ludzie przeszli równinę Besziri i Dzezira. W ten sposób dotarli aż do granicy prowincji Behdinan, w regionie Akre¹⁷⁴, zamieszkiwanym przez Kurdów. Liczba tych ostatnich wynosiła trzy lub cztery rodziny. Jeden z nich – Mir Szemdin – był ich przywódcą. Kiedy naczelnik lewendów Hafiz Aga znalazł się niedaleko miasteczka Akre,

---

¹⁷² W Turcji osmańskiej terminem Arabistan określano „ziemie zamieszkałe przez Arabów”, rozciągające się od Cylicji w pd.-wsch. Azji Mniejszej przez Palestynę po półwyspy Synaj i Arabski.

¹⁷³ Janczarzy – doborowe oddziały piechoty, trzon armii imperium osmańskiego od XV do XIX wieku. W 1826 roku janczarzy zbuntowali się na wieść o edykcji sułtana Mahmud II, który postanowił rozwiązać korpus janczarski. Przeciwno janczaram wysłano wówczas artylerię i spahisów (oddziały jazdy). Większość janczarów zginęła, pozostali przy życiu zostali publicznie straceni.

¹⁷⁴ Dzisiejsze Akre w Regionie Kurdystanu w Iraku.

wysłał do Mira Szemdina Baszego Agę ze swojego wojska (podoficera kawalerii) z pięćdziesięcioma jeźdźcami, aby przygotowali siedzibę i aby przekazali wiadomość o tym, że dwa tysiące lewendów będzie u niego [Mira Szemdina] gościć przez dwa czy trzy dni oraz że następnie będą musieli udać się do Mosulu.

Kiedy wspomniany aga lewendów, który został wysłany naprzód, dotarł ze swoimi jeźdźcami do miasteczka Akre i tam się z nimi ulokował, Mir Szemdin zaczął się zastanawiać: „[Czy] odmówić gościny, obwarować się, chwycić za broń, stawić opór. Mogłoby się zdarzyć, że te dwa tysiące jeźdźców przybyłych z daleka, z ciężącym na nich wyrokiem śmierci, którzy igrali z życiem, zwyciężą. Lepiej będzie powściągnąć język, aby osiągnąć swój cel podstępem. Trzeba ich przyjąć w wiosce, nikt o nich nie będzie pytał. Może uda nam się znaleźć sposób, aby zniszczyć tych lewendów [którzy mają status] firmanlu. Ich bogactwa, broń i własność staną się naszą własnością, zetniemy głowy ich agom i wyślemy je do Mosulu do zarządcy tego regionu. W ten sposób jeszcze wyświadczymy wielką przysługę Turkom”. Koniec końców, wezwał niektórych przedstawicieli starszyny rodowej z Akre, aby odbyć poufną naradę: jedni ograniczyli się do kilku słów, inni wygłosili długie przemowy. Żona Mira Szemdina, córka Paszy Umadiye, o imieniu Meleke Chatun, brała udział w tej naradzie. Wielu przedstawicieli starszyny rodowej z Akre było przeciwnych temu projektowi, zwracając uwagę, że naczelnik lewendów Hafiz Aga był bardzo dzielnym człowiekiem, który brał udział w tylu bitwach i walkach, że nikt nie był w stanie go pokonać i że im nie zaufa. Ostrzegali, że sprawa może przybrać zły obrót, co spowoduje, że dostaną się w ręce owych lewendów, których było dwa tysiące, i że zostaną przez nich zniszczeni. Wtedy Meleke Chanum¹⁷⁵ zabrała głos i przemówiła w następujący sposób: „W ogóle nie podzielam waszego zdania, że zabicie Hafiza Agi

---

¹⁷⁵ Kurdowie myślą chanum z chatun [pers. *xātūn* ‘pani’], które to słowo oznacza kobietę niższego stanu. Słowo to używane jest tylko w odniesieniu do starszych kobiet. [przypis autora]

jest niemożliwe. Sama użyję przeciwko niemu podstępów i bez większego trudu zgładzę go. [Wy] możecie martwić się tylko pozostałymi [sprawami]”.

Słowem, [wszyscy] mieszkańcy Akre, niezależnie od zajmowanej pozycji społecznej¹⁷⁶, przyjęli ten plan, i nazajutrz przekazano naczelnikowi lewendów informację, że będzie im bardzo miło przyjąć Hafiza Agę, że domy [mieszkańców] będą do jego dyspozycji i że chętnie zostanie przyjęty w gościnę. Wiele osób spośród mieszkańców Akre dołączyło do wodza, aby towarzyszyć mu w spotkaniu z Hafizem Agą. W międzyczasie mieszkańcy miasta szykowali swoje domy, do których przydzielono lewendów. Przygotowano wszystkie domy, a dla Hafiza Agi i kilku osób z jego świty zarezerwowano zamek Mira Szemdina. Gdy już Hafiz Aga i jego jeźdźcy lewend zbliżali się do Akre, Mir Szemdin i najważniejsze osoby w mieście dosiedli koni i wyruszyli im na spotkanie. Gdy się spotkali, wymienili pozdrowienia. Udawali, że bardzo się cieszą, że [tamci] przyjechali, okazali im wielki szacunek. Wszystkich żołnierzy lewendów umieszczono w oddzielnych zabudowaniach, a Hafiz Aga zatrzymał się u Mira Szemdina. Z haremu przywieziono im sorbet i kawę, gratulowano szczęśliwego przybycia. Chanum jeszcze raz kazała powiedzieć Hafizowi Adze, że jest zachwycona z powodu jego wizyty, że jej dom jest do jego dyspozycji, że pragnie, by był on jej przyjacielem, że nie musi się on przejmować ani Turkami, ani swoim statusem firmanlu, że przez to terytorium przebiega granica i że jest ono częścią Kurdystanu, przez co władza Porty tam nie sięga, że może być całkowicie spokojny i wreszcie że cały kraj pragnie jego szczęścia.

Skoro Meleke Chanum wysłała do Hafiza Agi taki pochlebny i pełen uprzejmości list, pomyślał on, że chanum i Mir Szemdin są bardzo zadowoleni z jego przyjazdu. Słowem, Hafiz Aga i jego lewendowie zostali gościnnie przyjęci tej nocy i udali się na spoczynek. Nazajutrz Meleke Chanum udała się do pokoi mężczyzn, aby przywitać Hafiza Agę. W trakcie spotkania

---

¹⁷⁶ W tekście francuskim: „wielcy i mali”.

z nim znowu zapewniała go o swojej przyjaźni i powiedziała mu następujące uprzejme słowa: „Mój dom jest twoim domem, uważam cię za mojego brata¹⁷⁷, miałeś długą podróż. Jesteś zmęczony. Trzeba, abyś odpoczął tu przez kilka dni. Twoje konie też muszą odpocząć. Później, z Bożą pomocą, udaj się w drogę; pamiętaj, że mam córkę – jeśli chcesz, możesz ją posłużyć i będziesz mógł zostać u nas. Hafiz Aga uwierzył tym słowom Meleke Chanum. Obiecał, że zatrzyma się na trzy czy cztery dni w Akre i powiadomił dowódców kompanii lewendów, że z Meleke Chanum łączyły go więzi takie, jaki łączą brata i siostrę, że ona nie pozwoli mu odejść przed upływem trzech czy czterech dni, że w związku z tym agowie i żołnierze powinni odpocząć przez ten czas i że on uda się potem w drogę do Bagdadu, aby dotrzeć do pustyni Arabistanu. Gdy to polecenie Hafiza Agi zostało ogłoszone, lewendowie ucieszyli się, ponieważ byli zmęczeni długą wędrówką i jako że mieli status firmanlu, prześladowała ich myśl, że zostaną zaskoczeni przez Turków. Obecnie nie musieli się niczego obawiać. Czuli się całkowicie bezpieczni i spokojnie odpoczywali przez kilka dni w Akre. W trakcie swojego pobytu jedni dawali ubrania do prania, inni zanosili swoją broń do naprawy i bezpiecznie odpoczywali w swoich pomieszczeniach. W południe udawali się czasami do zamku, aby stawić się przed Hafizem Agą, po czym wracali do swoich pomieszczeń.

Meleke Chanum i Mir Szemdin, obydwójce okazujący uczucia przywiązania i przyjaźni Hafizowi Adze i jego lewendom, którzy brali to za dobrą monetę, przedsiębrali kroki, aby wykonać swój plan. Wysłali w tajemnicy kilka osób do wiosek sąsiadujących z Akre z poleceniem, aby wszyscy mieszkańcy udali się uzbrojeni do miasta Akre o północy – tej nocy. Rozkazali swoim ludziom, aby stawili się przed zamkiem ze swoją bronią

---

¹⁷⁷ Kurdowie nazywają się wzajemnie braćmi. Określenie ‘przyjaciel/znajomy ma wydźwięk neutralny. [przypis autora]

czwartej nocy około godziny trzeciej¹⁷⁸. Przekazali w tajemnicy mieszkańcom miasta wiadomość, że tej nocy sprawa Hafiza Agi i ludzi z jego świty zostanie zakończona w zamku. Zadaniem mieszkańców miasta, wspomaganych przez oddziały, które przybędą z wiosek w nocy, było pojmać o północy bez hałasu lewendów w zajmowanych przez nich domach, ograbić ich, zamordować tych, którzy będą próbowali się bronić, pozostałych wtrącić do więzienia i pilnować ich tam aż do rana. Takie były polecenia, które Mir Szemdin przekazał swoim agom i mieszkańcom miasta.

Gdy nadeszła czwarta noc, lewendowie podjęli postanowienie o wyjeździe [następnego] ranka. W nocy z poniedziałku na wtorek, około godziny trzeciej, Meleke Chanum spakowała ubrania i zaniósła je do diwanchane, aby podarować je swojemu bratu Hafizowi Adze. Usiadła obok niego, aby spędzić kilka chwil w jego pokoju. Hafiz Aga nie omieszkiał dać swojej siostrze kilka klejnotów w zamian. Zaczęli rozmawiać. Nagle Mir Szemdin opuścił pokój pod pretekstem, że musi dokonać ablucji. W tajemnicy wydał polecenie swoim gulamom, że jak tylko wróci do pokoju, mają zamknąć na klucz drzwi kahwechane¹⁷⁹, gdzie przebywali służący Hafiza Agi i mają wszyscy wejść do pokoju. Wobec tego trzech czy czterech gulamów Mira Szemdina poszło za swoim panem do pokoju, gdzie znajdowali się Hafiz Aga i Meleke Chanum, którzy miło spędzali czas. Jeden z gulamów podniósł dywanik, aby rozłożyć go, żeby Mir Szemdin mógł się modlić i zarzucił go na głowę Hafiza Agi, napadając na niego. Trzech czy czterech innych służących również się na niego rzuciło, aby go unieruchomić i żeby móc go zasztyletować. Z zewnątrz przybiegli gulamowie, by zaatakować służących Hafiza Agi, którzy byli zamknięci w kahwechane.

---

¹⁷⁸ Godzina trzecia według rachuby tureckiej odpowiada godzinie dziesiątej według rachuby francuskiej, w zależności od pory roku. [przypis autora]

¹⁷⁹ Kachwechane [pers. *qahve-xāne*] – pomieszczenie, gdzie przygotowuje się kawę i gdzie zwykle przebywają służący. [przypis autora]

Ponieważ nie byli w stanie się bronić, zostali ograbieni i związani. Mieszkańcy miasta bezszelestnie wtargnęli do miejsca zajmowanego przez lewendów. Ci, którzy chcieli stawić opór, zostali zabici; pozostałych ograbiono i związane.

Następnego dnia Mir Szemdin kazał odciąć głowy Hafizowi Adze i pozostałym zabitym osobom. Za pośrednictwem swoich ludzi wysłał [głowy] do walego Mosulu razem z wybranymi najlepszymi końmi, które zostały po lewendach. Złożył mu szczegółowe sprawozdanie na temat tego zdarzenia. Jeśli chodzi o pojmanych lewendów, zostali oni uwolnieni i każdy z nich poszedł w swoją stronę, nagi i ograbiony ze wszystkiego. Ich cały majątek, broń i rzeczy osobiste stały się własnością Mira Szemdina i mieszkańców Akre. Uznano, [że] sukces odniesiono dzięki Meleke Chatun. Bez niej Mir Szemdin nie byłby w stanie uczynić tego, co uczynił, i nie byłby w stanie czegokolwiek przedsięwziąć.

Po śmierci Mira Szemdina Akre zarządzała przez jakiś czas Meleke Chatun. Jeszcze w obecnych czasach w Akre można spotkać begzade z tego rodu, ale władza dostała się w ręce Turków; zarządcy tej prowincji są obcy. Tak toczy się koło fortuny, nie zatrzymuje się prawie dla nikogo (człowiek nie jest pewny swojego losu).

جامعہ

رسالیان و حکایتان

بزمانی کورمانجی

ترتیب و بزمانی فرانسیسی ترجمہ دکر

اسکندر ژابا

کونسلوی امپراطوری عظمی اوروس د ارضرومیدایہ

د بازیبری پطربورغیدا

د دار الطباعتی اکادمیایی امپراطوریدا

د تاریخا حزار و حشت صد و شستی عبسوس

کو سال ۱۲۷۷ ہجرتی بہ

افی کتابی طبع کرین

Bibliografia

- Appiah, Kwame Anthony, *The Honor Code. How Moral Revolutions Happen*, W.W. Northon&Company, New York 2010.
- Chodźko, Aleksander, *Specimens of the popular poetry of Persia: as found in the adventures and improvisations of Kurroglou, the bandit-minstrel of northern Persia and in the songs of the people inhabiting the shores of the Caspian Sea*, London 1842.
- Godzińska, Marzena, *Alewici w Turcji – problem alewitów, problem z alewitami?*, „Bliski Wschód” 2006, nr 3, s. 163-175.
- Gültekin, Mehmet, *Di arşiva Prof. Ferdinand Justi de Mela Mehmûd Bazidî*, „Nûbihar” 2015, t. 22, z. 19, s. 16-18.
- Kurdo, Qenatê, *Tarixa Edebyeta Kurdi: Kürt Edebiyatı Tarihi*, Ankara 1992.
- Kurdskej Geroiczeskij Epos. Zlatorukij Chan*, red. Ordixan Cefil, Moskwa 1967.
- Leezenberg, Michiel, „Between Islamic Learning and Philological Nationalism: Mullah Mahmûdê Bayazîdî’s Auto-Ethnography of the Kurds” (nieopublikowany artykuł).
- Leezenberg, Michiel, *Elî Teremaxî and the Vernacularization of Mederese Learning in Kurdistan*, „Iranian Studies” 2014, t. 47, nr 5, s. 713-733, [online:] <<http://dx.doi.org/10.1080/00210862.2014934150>>.
- Loomes, Brian, *Watchmakers and Clockmakers of the World*, London 2006.
- MacIntyre, Alasdair, *Dziedzictwo cnoty. Studium z teorii moralności*, Warszawa 1996.
- Paradowska, Maria, *Rękopis kurdyjski ze zbiorów Augusta Kościuszy-Żaby i jego znaczenie dla etnografii polskiej*, „Etnografia Polska” 1971, t. 15, z. 2, s. 225-250.

Steingass, Francis J., *A Comprehensive Persian-English Dictionary*, London 1892.

Uzun, Mehmed, *Kürt Edebiyatına Giriş*, Istanbul 2004.